

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๖๒

นอกหน้าต่างบ้านเล็ก

โคอาลา

สวนสัตว์ดุสิต

ลิงอุรังอุตัง

สวนสัตว์ดุสิต เป็นสวนสัตว์แห่งแรกของประเทศไทย เดิมเรียกว่า “เขาดินวนา”

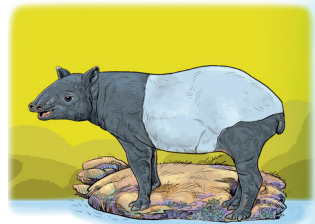
อยู่ในเขตพระราชฐานพระราชวังดุสิต พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ เมื่อครั้งเสด็จประพาสยุโรปในปี พ.ศ. ๒๔๔๐ ได้ทอดพระเนตรกิจการสวนสัตว์ของต่างประเทศ พบว่าเป็นสถานที่ที่ให้ความเพลิดเพลินและให้ความรู้

จึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นเป็นสวนพฤกษชาติส่วนพระองค์บริเวณพื้นที่ด้านทิศตะวันออกติดคลองเปรมประชากร (ถนนพระราม ๕) ด้วยการขุดสระน้ำใหญ่ คูคลองระบายน้ำ และถนน แล้วนำดินขึ้นมาเป็นเนินเขาเรียกว่า **เขาดิน** และรอบๆ เขาดินทรงโปรดเกล้าฯ ให้ปลูกพรรณไม้นานาชนิด เรียกว่า **วนา** รวมอาณาเขตส่วนนี้ทรงโปรดเรียกว่า **เขาดินวนา**

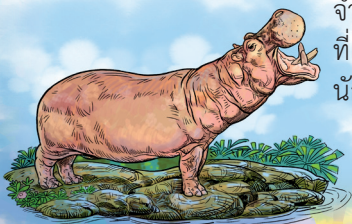
ค่างห้าสี

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ ทรงมีพระราชดำริให้ท่านบำรุงสวนแห่งนี้ และเปิดให้ประชาชนเป็นที่เที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ คณะรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้กราบบังคมทูลขอพระราชทานสวนดุสิตให้จัดเป็นสวนสาธารณะและเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชน โดยให้เทศบาลนครกรุงเทพดำเนินการปรับปรุงและเปิดสวนดุสิตให้ประชาชนเที่ยวชมในวันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๑ เรียกว่า **สวนสัตว์ดุสิต** ต่อมา สวนสัตว์ดุสิตได้โอนกิจการให้อยู่ในความควบคุมขององค์การสวนสัตว์ในพระบรมราชูปถัมภ์ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนสัตว์ พ.ศ. ๒๔๙๗

สมเสร็จ

วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๐ นายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้นำคณะเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เพื่อรับพระราชทานโฉนดที่ดินบริเวณตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี จำนวน ๓๐๐ ไร่ โดยย้ายสวนสัตว์ฯ ไปยังที่แห่งใหม่เนื่องจากที่เก่าแก่นี้มีพื้นที่คับแคบและไม่เพียงพอกับจำนวนสัตว์และนักท่องเที่ยว

อิปโปโปแตมัส

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (๒๕๖๑) สวนสัตว์ดุสิต. สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑, จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/สวนสัตว์ดุสิต>
สวนสัตว์ดุสิต. (๒๕๖๑). ประวัติความเป็นมา. สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑, จาก http://www.dusit.zoothailand.org/ewt_news.psp?nid=1

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๖๒

นอกหน้าต่างบ้านเล็ก

นอกหน้าต่างบานเล็ก

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๑

จำนวนพิมพ์ ๑๓๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-395-948-5

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

นอกหน้าต่างบานเล็ก หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒. -- กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๖๑.

๑๒๘ หน้า. ภาพประกอบ ; ๒๑ ซม.

๑. หนังสือสำหรับเด็ก. ๒. วันเด็กแห่งชาติ.

๐๒๘.๕

เด็กทุกคนควรหมั่นศึกษาหาความรู้ และประพฤติตน
เป็นคนดี มีระเบียบวินัย. เพราะว่า สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้
จะช่วยให้แต่ละคนประสบความสุขความเจริญ และความสำ
เร็จ
ในชีวิตได้ ในวันข้างหน้า.

พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต
วันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คติธรรม

ประทานเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๖๒

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงสอนวิธีที่ทำให้บุคคลได้ชื่อว่าเป็นคนฉลาด สามารถแก้ไขปัญหาและก้าวข้ามพ้นอุปสรรคทั้งหลายได้ด้วย “ปัญญา” บุคคลใดมีปัญญา อย่างถูกต้องแล้ว ย่อมเอาชนะความทุกข์ได้ทุกกรณี แต่ความเป็นผู้มีปัญญาจะเกิดขึ้น อย่างเลื่อนลอยไร้เหตุผลไม่ได้ จะเกิดขึ้นจากการเรียกร้องขอจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออ้อนวอน ขอจากบุคคลหนึ่งบุคคลใดก็ไม่ได้ ปัญญาจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยเหตุที่ได้อบรมบ่มเพาะให้เจริญขึ้น ในตนเอง คุณสมบัติแรกที่จะต้องมี เสมือนดั่งการก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปสู่กระบวนการ อบรมให้ความรอบรู้บังเกิดมีในตน ต้องเริ่มที่การมี “ศรัทธา” แปลว่า ความเชื่อในสิ่งที่ ควรเชื่อ หมายถึง ความเชื่อในสิ่งที่ดีงามที่มีเหตุและผล ไม่ใช่เชื่ออย่างมง่ายโดยปราศจาก การพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบเป็นเบื้องต้นก่อน

เด็กและเยาวชนเป็นกำลังสำคัญที่จะพาบ้านเมืองไทยให้รุ่งเรืองสืบไป จึงขอให้ ผู้ใหญ่เร่งปลูกฝังและสร้างสรรค์ให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้หนักแน่นในคุณธรรมข้อศรัทธา โดยเฉพาะศรัทธาในเหตุผลที่ถูกต้อง ตรงทิศทางอันสร้างสรรค์ และขอให้เด็กๆ จงถือ หลักเกณฑ์ตัดสินว่าสิ่งใดควรจะเชื่อ หรือสิ่งใดไม่ควรจะเชื่อไว้ ๓ ประการ กล่าวคือ ๑. ให้พิจารณาด้วยสติปัญญาให้เห็นแจ้งประจักษ์ด้วยตนเองก่อน ๒. ให้อาศัยความเห็น ของปราชญ์ผู้รู้ รวมทั้งบิดามารดา ครูอาจารย์เข้าประกอบด้วย และประการสำคัญที่สุดคือ ๓. ให้คำนึงถึงผลของการปฏิบัติว่าจะเกิดคุณหรือโทษ ถ้าเกิดผลไม่ดีก็ควรละเสีย ถ้าเกิด ผลดีก็ควรปฏิบัติต่อไป

ขอให้เด็กและเยาวชนทุกคนมีกำลังใจที่จะอบรมพัฒนาตนเอง ด้วยศรัทธาใน
คุณความดีนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอจงรักษาคุณลักษณะความเป็นผู้มีเหตุผลที่ถูกต้อง
เพื่ออนาคตของตนเอง และสังคมไทยของเราทุกคน

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

คำขวัญ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๒

เด็ก เยาวชน จิตอาสา ร่วมพัฒนาชาติ

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี

สาร

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๒
วันเสาร์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๒

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของประเทศ การพัฒนา ศักยภาพจึงต้องเริ่มตั้งแต่ปฐมวัย ทั้งในด้านการพัฒนาการด้านสติปัญญา ด้านวิชาการ และด้านทักษะทางอารมณ์อย่างสมดุล พร้อมทั้งกระตุ้นให้เกิดความกล้าที่จะคิดและ ทำสิ่งใหม่ๆ ที่เป็นคุณประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เพื่อให้เติบโตเป็นคนเก่ง คนดีของสังคม และมีความพร้อมสำหรับการดำรงชีวิตในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้มอบคำขวัญว่า “เด็ก เยาวชน จิตอาสา ร่วม พัฒนาชาติ” โดยมุ่งหวังให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนน้อมนำแนวทางจิตอาสา พระราชทานของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาสืบสานต่อยอดพระราชปณิธานของ พระองค์ในการเป็นผู้ให้ มีจิตใจโอบอ้อมอารีและอุทิศตนเพื่อส่วนรวม รวมทั้ง ตระหนักในบทบาทหน้าที่ของตนเองด้วยใจที่รักและยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ และตั้งใจศึกษาเล่าเรียน หมั่นพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถอยู่เสมอ ดังนั้น เมื่อเด็กและเยาวชนมีจิตอันเป็นสาธารณะประกอบกับ ความรู้ความสามารถแล้ว ก็จะสามารถปฏิบัติตนให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและ ประเทศชาติต่อไป

เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๒ ผมขอส่งความรัก
และความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนคนไทยที่รักทุกคน และขออวยพรให้
เด็กและเยาวชนไทยทุกคนจงประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพกาย
สุขภาพใจที่สมบูรณ์ แข็งแรง เพื่อเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาชาติบ้านเมืองให้มี
ความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนสืบไป

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร

นายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๒

วันเสาร์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๒

วันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคมของทุกปี ประเทศไทยได้กำหนดให้เป็นวันเด็กแห่งชาติ สำหรับปีนี้ตรงกับวันเสาร์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๒ โดยหน่วยงานภาครัฐตั้งแต่ระดับท้องถิ่น จังหวัด ภูมิภาค และระดับประเทศ กำหนดจัดกิจกรรมต่างๆ สำหรับเด็ก ด้วยความร่วมมือของผู้ใหญ่ใจดีทั้งภาคเอกชนและทุกภาคส่วนของสังคม เพื่อส่งมอบความรัก ความปรารถนาดี และความสุข ให้กับเด็กๆ ทุกคน มีวัตถุประสงค์เพื่อเฉลิมฉลองความสำคัญของเด็กเยาวชนไทย ซึ่งจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ถึงพร้อมด้วยคุณภาพและคุณลักษณะอันดีงาม มีความคิดสร้างสรรค์ มีความรู้ มีคุณธรรมประจำตน ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ เพราะเด็กคืออนาคตของชาติ

ในนามของกระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วน ที่ร่วมรับผิดชอบดูแลเด็กและเยาวชนไทย ขอให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนมีความสุข สนุกสนาน กับทุกกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเด็กๆ ในวันสำคัญนี้ พร้อมทั้งขอฝากความปรารถนาดีถึงเด็กๆ ทั้งหลาย ขอให้ตั้งใจเรียน ขยัน มุ่งมั่น พากเพียร เรียนรู้

และแสวงหาประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อประเทศชาติ รู้หน้าที่ มีความรับผิดชอบ มีสติรู้คิดในสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ มีความกตัญญูต่อพ่อแม่และผู้มีพระคุณ ประพฤติตนตามคำสอนทางศาสนา เป็นผู้มีความระเบียบวินัยและปฏิบัติตามกฎหมายบ้านเมือง ใส่ใจดูแลสุขภาพร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรง มีจิตใจที่เข้มแข็งเบิกบาน และประการสุดท้ายที่สำคัญ คือ อัตลักษณ์ของ “ความเป็นไทย” ที่ได้สืบทอดกันมาช้านานจนถึงวันนี้ ทั้งภาษา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา วิทยาการทุกแขนง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณธรรมจริยธรรมและหลักการปฏิบัติตนตามประเพณีไทยอันดีงาม ประเทศไทยมีสามสถาบันหลัก ได้แก่ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ขอให้เด็กเยาวชนไทยทุกคนยึดถือสถาบันหลักของประเทศด้วยความรักสมัครสมานกลมเกลียว เพราะนี่คือความสุขและความมั่นคงของประเทศไทยตลอดไป

โอกาสนี้ ขออัญเชิญพระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในรัชกาลที่ ๙ พร้อมด้วยพระบรมเดชานุภาพแห่งสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ขอได้โปรดอภิบาลให้เด็กและเยาวชนทุกคนมีความสุข ขออัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลที่เด็กและเยาวชนเคารพนับถือ โปรดประทานพรให้ประสบแต่ความสุขความเจริญ มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ตลอดไป

(นายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือ **นอกหน้าต่างบานเล็ก** เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๒ ชื่อหนังสือวันเด็กแห่งชาติในปีนี้คัดเลือกจากการเสนอชื่อของเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ซึ่งผ่านการพิจารณาแล้วว่าสื่อถึงการเปิดกว้าง กล้าออกไปเผชิญกับสิ่งใหม่ๆ ภายนอก ทั้งในการเรียนรู้และการคิดสร้างสรรค์ ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ ขยันหมั่นเพียรฝึกฝน พัฒนาตนเองอยู่เสมอ และต้องไม่ลืมที่จะเป็นคนดี เพื่อนำพาประเทศชาติไปสู่ความเจริญในภายภาคหน้า

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร พระราชทานพระราโชวาทแก่บรรดาเด็กและเยาวชน อันเป็นสิริสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสูงสุดที่เด็กและเยาวชนทุกหมู่เหล่า จักได้น้อมเกล้าน้อมกระหม่อมพากเพียรตามรอยเบื้องพระยุคลบาท และรู้สึกเป็นพระกรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมในพระเมตตาที่สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ประทานคติธรรมในเรื่องการพัฒนาตนเองด้วยปัญญาและศรัทธาในความดีอย่างมีเหตุผล ถูกต้องและสร้างสรรค์ รวมทั้งกราบขอบพระคุณนายกรัฐมนตรีที่มอบคำขวัญและสารเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ และขอขอบคุณรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการที่มอบสารแก่เด็กและเยาวชนเพื่อน้อมนำไปปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองรุ่นเยาว์ของประเทศ นอกจากส่วนสำคัญต่างๆ ที่กล่าวข้างต้นแล้ว หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒ ประกอบไปด้วย ผลงานจากบทประพันธ์ของเด็กและเยาวชนที่สร้างสรรค์เอง นำเสนอเป็นเรื่องสั้น เรื่องเล่าประสบการณ์ นิทาน การ์ตูนช่อง รวมถึงบทความจากนักเขียนรับเชิญและบทสัมภาษณ์เยาวชนคนเก่ง ที่เป็นแบบอย่างของความคิดสร้างสรรค์และพากเพียรจนประสบความสำเร็จ

ในนามของคณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และ
จำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒ โดยความร่วมมือระหว่างสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์การค้ำของสำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ขอขอบคุณนักเรียน
ทุกคนที่ส่งผลงาน นักเขียนรับเชิญ เจ้าของบทสัมภาษณ์รุ่นเยาว์ ดารานักแสดงที่ร่วม
แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่าน และคณะกรรมการคัดเลือกและบรรณาธิการกิจ
ผลงาน ที่ร่วมสร้างสรรค์ผลงานลงในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒ ทำให้หนังสือ
นอกหน้าต่างบานเล็ก เป็นหนังสือที่น่าอ่านอีกเล่มสำหรับเด็กและเยาวชนไทยทุกคน

(นายบุญรักษ์ ยอดเพชร)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารบัญ

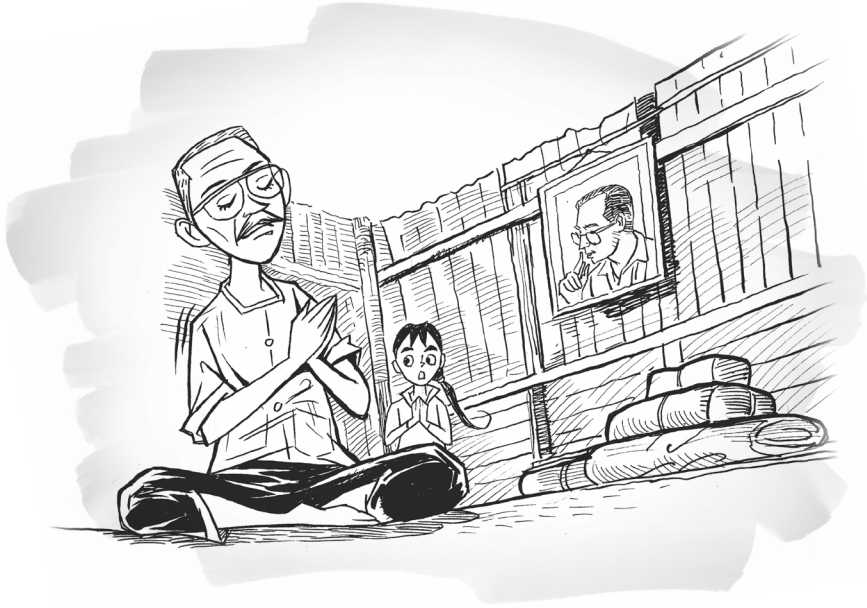
หน้า

วันนี้หนูเข้าใจแล้ว	นุชนาฏ หลาบงาม	๑๕
จดหมายถึงพ่อ	แสงจันทร์ ลุงหย่า	๑๙
หนูนาเด็กดี	อรปรียา เวชกามา	๒๕
กระต่ายยอดดกตัณญ์	ศกุนิษฐ์ ใจกระจ่าง	๒๗
เตี้ย...ผู้กลับตัว	อาปีตะ หนูหมาน	๓๐
“น้องแพรพาเพลิน” ความฝันเล็กๆ สู่ความสำเร็จบนเวทีโลก		
	กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ	๓๓
ตูบน้อยยอดดกตัณญ์	เนตรนภา อุดมญาติ	๔๐
เด็กดีที่น่ารัก	ลำพู แสงลก	๔๒
เด็กไทยสร้างชาติ ต่อยอดความสามารถสู่ความสำเร็จ		
	กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ	๔๖
กระดากวาดฝัน	‘กุดจี’ พรชัย แสนยะมูล	๕๔
คนดี = ไม่มีวันตาย	ธนัญกรณ์ ชื่นนอก	๕๖
ความดีทำได้ง่ายจัง	วรกมล อยู่คุ้ม	๖๑
“หมู่ออมสิน” ของ ด.ญ. แดงโม	วัลวิภา ไชรัมย์	๖๒
ความฝันในวันเปิดเทอม	กรกนก รุจิเพิ่มพูน	๖๔

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ชีวิตมหัศจรรย์	นภาพร หนองนงค์ ๖๕
กระต่ายกับเต่า	จันทร์จิรา แก่นสาร ๗๐
การเป็นเด็กดี	อภิวัฒน์ คงมา ๗๓
ไดอารี่ของฉัน : ลอยเรือที่เกาะลันตา	อารียา จันทร์จำรัส ๗๕
การอ่าน...จุดเริ่มต้นของความสำเร็จ	กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๘๑
การเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติและเตรียมความพร้อมในการรับมือภัยพิบัติทางธรรมชาติ	สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ๘๔
“เรไรรายวัน” บันทึกเล็กๆ ของเด็กหญิงเรไร	กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ๘๑
อาชีพตัดและเก็บหญ้าวัว	พรศิริ สงนุ้ย ๙๙
เด็กขยะ	เชมณัฐ ศรีกาญจนา ๑๐๒
ดินสอทองผืน	ณัฐมน ศิริวัฒน์โยธิน ๑๐๕
มีความรู้เพราะคุณครูสอน	วันโชค กลิ่นกลัด ๑๐๗
ฟ้าลั่น...ในวันที่เจียบเหงา	ณัฐชญา ไหล่มบุรณ์ ๑๑๒
ภัยใหม่ที่ใกล้ตัว	ธนกร กุสุโมทย์ ๑๑๙

วันนี้หนูเข้าใจแล้ว

ทุกก่อนนอนตายายจะไหว้พระ
หนูก็ไหว้ไปตามคำสอนมา
มองรูปถ่ายข้างฝาบ้านบานเก่านั้น
หนูสงสัยว่ากราบกันทำไม
คืนต่อมาหนูสงสัยก่อนไหว้พระ
ตาจึงบอกว่าพระองค์คือทรวงธรรม์
ตอนหนูเด็กหนูยังไม่เข้าใจนัก
จึงรู้แค่เราต้องไหว้ตามยายตา

และก็จะสอนหนูให้รู้รูปข้างฝา
ตามเด็กไม่รู้ประสาอยู่เรื่อยไป
ที่ตายายต่างพากันก้มกราบไหว้
ก็เพียงรูปหนึ่งใบ...ไม่สำคัญ
ถามตาจะกราบรูปไปทำไมนั่น
เป็นร่มขวัญคุ้มเกล้าชาวประชา
ไม่ตระหนกไม่สนใจในคุณค่า
รู้แล้วว่าพระองค์คือทรวงธรรม์

วันนี้หนูเข้าใจแล้ว

บ้านของหนูแต่ก่อนเก่าเหมือนเล่าไก่
พอกันลมกันแดดได้ไปวันวัน

พ่อกับแม่ออกจากบ้านกันแต่เช้า
เห็นของกินก็จำต้องอดทน

ไปโรงเรียนตาเฝ้ารับกลับมาบ้าน
ตายายบอกดอกทบตันผ่านพ้นปี

ครอบครัวหนูบ้านแตกสาแหรกขาด
เหมือนไร่แสงสว่างร้างน้ำตานอง

จนหนูเรียนจบปอหกโรงเรียนวัด
หนูจึงตั้งใจเรียนเพียรวิชา

เลิกเรียนมาช่วยงานวัดไม่ขัดขึ้น
จนเรียนจบมอหกสมตั้งใจ

ข้างฝาใช้สังกะสีตีแปะกัน

ครอบครัวนั้นลำบากแสนยากจน

ตายายเฝ้าเลี้ยงดูหนูอยู่ทุกหน

ตายายบ่นเงินใช้สอยไม่ค่อยดี

หนูต้องช่วยทำงานเพื่อใช้หนี้

บ้านที่มีก็ต้องนำไปจำนอง

เพราะไม่อาจตั้งตัวได้ใจหม่นหมอง

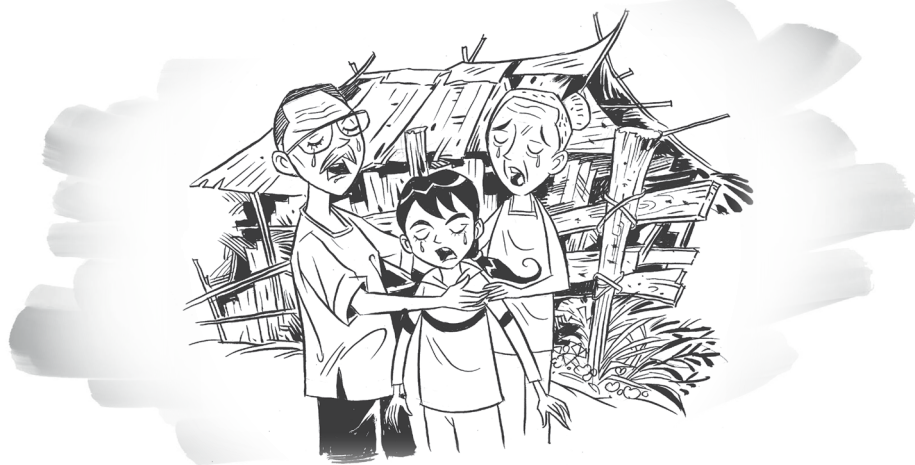
จนใจต้องอาศัยวัดแต่นั้นมา

มีคนจัดทุนให้ได้ศึกษา

หมั่นค้นคว้าหาความรู้อยู่เรื่อยไป

มีมีเพื่อนเหมือนคนอื่นก็อยู่ได้

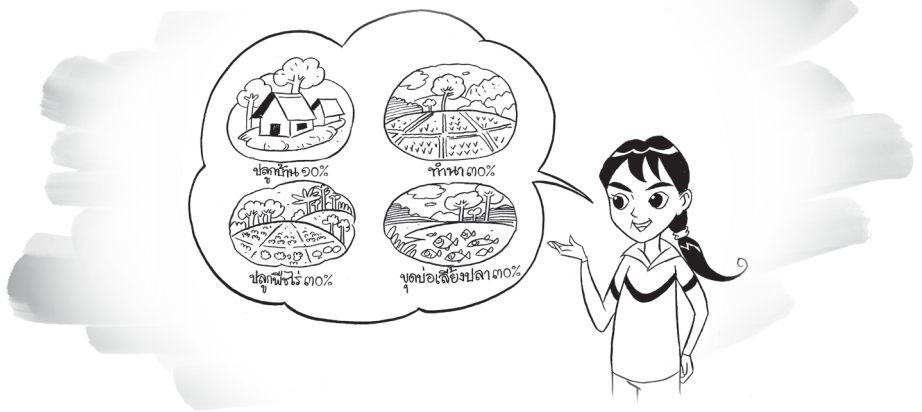
สร้างสุขให้ครอบครัวได้ชื่นชม

กลางปีนั้นมีโครงการจัดสรรมา
 สานสร้างความสัมพันธ์อันเกลียวกลม
 ครอบครัวนูเหลือที่ดินอยู่หนึ่งแปลง
 ปลุกบ้านเพียงสิบเปอร์เซ็นต์เป็นสำคัญ
 สามสิบแรกเลิศล้ำให้ทำนา
 สามสิบสุดท้ายขุดบ่อเลี้ยงปลาไว้
 ครอบครัวนูเดินตามรอยพระราชดำริ
 จนตั้งตัวกันได้ไม่นาน
 พอมีบ้านนูไม่ลืมบุญคุณวัด
 ถางหญ้าล้างจานตามกำลัง
 บ้านของนูหลังไม้ใหญ่เหมือนใครเขา
 เป็นครอบครัวมีความสุขถ้วนทุกคน

ใช้ชื่อว่า “พอเพียงเลี้ยงสุขสม”
 ให้สังคมในชุมชนคนรักกัน
 ท่านให้แบ่งเป็นส่วนล้วนสร้างสรรค์
 ที่เหลือนั้นแบ่งสามสิบ...สามส่วนไป
 ส่วนสามสิบต่อมาปลูกพืชไร่
 เป็นเกษตรทฤษฎีใหม่ในโครงการ
 มีสดิน้อมนำทำสิบสาน
 ก็มีบ้านขึ้นมาได้ในอีกครั้ง
 ยังช่วยงานปฏิบัติตามสอนสั่ง
 กวาดลานทั้งกวาดซั้หมาหนูกล้าทน
 แต่ว่าเราก็ออยู่ได้ไม่ขัดสน
 เติบโตบนทางสายกลางอย่างพอเพียง

วันนี้หนูเข้าใจแล้ว

ตาเล่าว่าเรามีสุขทุกวันนี้
ราษฎรอดอยากพระราชทานเสบียง

ทศพิธราชธรรมดำรงทรง
กว่าสี่พันโครงการล้วนยลยิน

วันนี้หนูรู้คุณองค์พระทรงธรรม
ตราบชีวันมั่นจรรักษ์น้อมภักดี

ทุกก่อนนอนตายายจะไหว้พระ
คือรูปถ่ายพระทรงธรรมทรงบำเพ็ญ

มองภาพถ่ายข้างฝาบ้านสะท้อนจิต
หนูตั้งสัตย์ปฏิญาณเป็นสัญญา

เพราะเรามีพระทรงธรรมดำรงเที่ยง
มิบ้ายเปี่ยงดับทุกข์ร้อนทั่วแผ่นดิน
ทุกพระราชประสงค์เพื่อราษฎรสิ้น
ไทยทั่วถิ่นสรรเสริญพระบารมี
ขอยึดมั่นเดินตามองค์พระทรงศรี
เทิดจกริเหนือเกล้าทุกเช้าเย็น
และก็จะไหว้รูปถ่ายให้เราเห็น
สมกับเป็นกษัตริย์นักพัฒนา
นั่งหวนคิดถึงทรงธรรมเฝ้าฝันหา
ขอเป็นข้าราชการทุกชาติไป

นางสาวนุชนาฏ หลาบงาม

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปี ๑ วิทยาลัยการอาชีพวิเศษชัยชาญ

อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง

จดหมายถึงพ่อ

พ่อคะ...เป็นระยะเวลาเกือบ ๒ ปีแล้วที่พ่อจากพวกเราไป วันที่ประทับใจของลูกๆ กว่า ๖๐ ล้านดวงดับลง โลกมืดสนิทไปในวินาทีนั้น ขวานทองของไทยถูกปกคลุมด้วยความเศร้าโศกอาดูร มีเสียงสะอื้นร่ำไห้ของลูกๆ ดังไปทั่วทั้งผืนแผ่นดินอยู่แรมปี จริงอยู่ที่ชีวิตต้องดำเนินต่อไป ไม่มีใครหนีสังขารนี้ไปได้ แต่มันยากเหลือเกินค่ะพ่อที่จะทำใจกับเรื่องนี้ได้ คงต้องใช้เวลาเท่านั้นเป็นเครื่องรักษา ไม่มีวันไหนที่ลูกจะไม่คิดถึงพ่อเลย หลายต่อหลายครั้งที่ลูกรู้สึกท้อแท้ เหนื่อยหมดกำลังใจ แต่เมื่อนึกถึงพ่อขึ้นมา พ่อที่ทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกๆ ทั้งประเทศอยู่ดี กินดีเป็นเวลากว่า ๗๐ ปี พ่อที่เหนื่อยกว่าลูกหลายร้อยพันเท่า ข้าราชการยังมีวันเกษียณแต่พ่อของลูกกลับไม่มีวันนั้น พ่อไม่เคยหยุดพัก ไม่เคยบ่นให้ลูกๆ ได้ยินว่างานที่พ่อทำนั้นเหนื่อยเพียงใด ลูกรู้สึกว่ายังเหนื่อยไม่ได้เสียวหนึ่งของความเหนื่อยของพ่อ เมื่อคิดได้ดังนี้ เหมือนลูกได้รับยาวิเศษที่ช่วยบรรเทาความเหนื่อยล้าของลูกให้จางหายไปแล้วกลับมาแข็งแรงสู้ต่อ

จดหมายถึงพ่อ

ในช่วงเวลาที่พ่อไม่อยู่ เหตุการณ์หลายต่อหลายเหตุการณ์เกิดขึ้นในประเทศของเรามากมาย มีทั้งสุขและทุกข์ระคนกันไป มีความขัดแย้งกันบ้าง เห็นอกเห็นใจกันบ้าง พ่อจะมีเหตุการณ์หนึ่งที่ลูกอยากจะเล่าให้พ่อฟัง เป็นเหตุการณ์ที่พบว่าในช่วงวิกฤต “คนไทยไม่เคยทอดทิ้งกัน” และธารน้ำใจของนานาประเทศที่มีให้กับประเทศไทยไม่เคยจางหาย คือ เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๑ เยาวชน ๑๒ คน จากทีมฟุตบอลหมู่บ้าน อะคาเดมี่ และโค้ชผู้ฝึกสอน ๑ คน หายไปในถ้ำหลวง - ขุนน้ำนางนอน อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย คาดว่าน่าจะหนีน้ำที่ไหลท่วมถ้ำเข้าไปบริเวณด้านในถ้ำที่ห่างออกไปจากปากถ้ำพอสมควร การค้นหาที่ยากลำบากจากหน่วยกู้ภัยหน่วยทำลายได้นำจุโจมหรือหน่วยซีล* และหน่วยงานต่างๆ ได้เริ่มขึ้น ซึ่งเป็นการค้นหาที่ต้องแข่งกับเวลาและสภาพฝนฟ้าอากาศที่ไม่เป็นใจ เนื่องจากมีฝนตกลงมาอยู่ตลอดระยะเวลาที่ค้นหา ส่งผลให้ระดับน้ำในถ้ำเพิ่มสูงขึ้น นับเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการค้นหา บางวันถึงกับต้องหยุดการค้นหาลง เนื่องจากปริมาณน้ำที่ขุ่นและไหลเชี่ยวเข้าถ้ำเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและเริ่มเป็นอันตราย ยืงนานวันทุกคนก็ยิ่งเหนื่อยล้าแต่ความพยายามค้นหาก็ไม่ลดละ ในวิกฤตการณ์เช่นนี้ ลูกได้เห็นถึงพลังความสามัคคี ความร่วมไม้ร่วมมือจากหน่วยงานทุกภาคส่วนของคนไทยทั่วประเทศ

* หน่วยทำลายได้นำจุโจมหรือหน่วยซีล คือ หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษทางเรือ กองเรือยุทธการ

ไม่ว่าแม้แต่ต่างประเทศก็ส่งกำลังใจ ส่งหน่วยงานมาให้ความช่วยเหลือหลายรูปแบบ การส่งเครื่องสูบน้ำมาระบายน้ำออกจากถ้ำ เพื่อให้การดำน้ำค้นหาเป็นไปด้วยความสะดวก ทีมสำรวจเริ่มค้นหาปล่องโพรงที่คาดว่าจะเชื่อมกับจุดที่คาดการณ์ว่า ทีมหมูป่าจะหนีน้ำเข้าไปอยู่ในบริเวณนั้น ทีมดำน้ำจากต่างประเทศก็ได้เข้าร่วมค้นหาด้วย ช่วงเวลานั้นทำให้ผู้คนทั้งประเทศและต่างประเทศ ต่างก็ติดตามสถานการณ์อย่างใจจดใจจ่อด้วยความรู้สึกเดียวกันคือ ห่วงใย กังวลใจ สงสาร เพราะยิ่งระยะเวลาค้นหามากขึ้นเท่าใด ความอ่อนล้าทางร่างกาย ความหิว ความกลัว สภาพจิตใจของผู้ที่ติดอยู่ในถ้ำก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ผนวกกับระดับน้ำที่สูงขึ้นเรื่อยๆ สภาพอากาศในถ้ำ ความชื้น และอากาศไม่ถ่ายเท ยิ่งทำให้ทีมค้นหาหระดมสรรพกำลังค้นหาทั้งคืนทั้งวัน วันแล้ววันเล่าก็ยังไม่พบ ความหวังก็เริ่มเลือนราง

แต่แล้วปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นในคืนวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ นายณรงค์ศักดิ์ โอสถนากร อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงราย ซึ่งเป็นผู้บัญชาการศูนย์อำนวยการร่วมค้นหาผู้สูญหายในวนอุทยานถ้ำหลวง – ขุนน้ำนางนอน (ผบ. ศอร.) แกล้งขำให้ทราบ ว่า นายริชาร์ด สแตนตัน และนายจอห์น โวลันเธน นักดำน้ำจากประเทศอังกฤษ ได้พบทีมฟุตบอลเยาวชนและโค้ช รวม ๑๓ คน ทุกคนปลอดภัยดี สร้างความดีใจ โล่งใจให้กับผู้ติดตามสถานการณ์ทั่วโลก ความหวังและกำลังใจกลับมาอีกครั้ง การกิจต่อไปคือการคิดหาวิธีจะนำทีมหมูป่าออกจากถ้ำ ซึ่งจะทำได้อย่างไร?

จดหมายถึงพ่อ

พ่อคะ...ระหว่างที่ทุกคนดีใจกับการพบทีมหมูป่าต่างระดมกำลังและร่วมกันวางแผนที่จะช่วยนำตัวทีมหมูป่าออกมาจากถ้ำ ได้มีเหตุการณ์ที่น่าเศร้าเกิดขึ้น ไม่มีใครคาดคิดและไม่อยากให้เกิดขึ้นเลย คือ จำเอกสมาน กุนัน หรือจำแخم อายุ ๓๘ ปี อดีตทหารเรือหน่วยซีลได้เสียชีวิตภายในถ้ำในระหว่างปฏิบัติการกิจ

ช่วยเหลือทีมหมูป่าออกจากถ้ำ ยิ่งความโศกสลด

ต่อผู้ที่ทราบข่าว ท่านเป็นวีรบุรุษ

ที่ยอมสละชีวิตของตนเพื่อช่วย

๑๓ ชีวิตให้ออกมาจากถ้ำหลวง

ทีมช่วยเหลือจึงมุ่งมั่นและ

ร่วมมือร่วมใจที่จะนำทีมหมูป่า

ออกมาจากถ้ำให้ได้ จนวันที่

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ความ

ตั้งใจของจำเอกสมานก็ไม่สูญเปล่า

เพราะเจ้าหน้าที่ได้นำตัวเยาวชนทั้ง ๑๒ คนและโค้ชออกมาจากถ้ำได้สำเร็จโดยปลอดภัย

และส่งตัวไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจฟื้นฟูร่างกายและจิตใจต่อไป เมื่อออกจากโรงพยาบาล

ทีมหมูป่าได้บรรพชาอุปสมบทเพื่อน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศล แต่

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร และอุทิศบุญกุศลให้

นาวาตรีสมาน กุนัน* ร.น.**

พ่อคะ พวกเราได้เรียนรู้หลายต่อหลายเรื่องจากเหตุการณ์นี้ ดังที่ผู้บัญชาการศูนย์อำนวยการร่วมค้นหาผู้สูญหายฯ ได้กล่าวบทเรียนหลังจากภารกิจเสร็จสิ้นว่า

* ได้เลื่อนปฐมาแห่งจันทรคติหลังเสียชีวิต

** ย่อมาจาก ราชนาวิ เป็นคำลงท้าย ใช้ประกอบชื่อและยศทหารสัญญาบัตร สังกัดกองทัพบกไทย ที่มียศตั้งแต่เรือตรีขึ้นไป

“นี่คือพลังแห่งความรัก กำลังใจ บอกแก่ชาวโลก...อยากให้ประเทศไทยรักกัน
เหมือนวันนี้ที่เราทำได้สำเร็จ... อยากให้อาบทเรียนของแม่สายไปใช้ ให้ประเทศไทย
ก้าวไกล พัฒนา... ทีมไทยแลนด์ได้ทำสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดได้เป็นครั้งแรกของโลก
เป็น Mission Possible”

เหนือสิ่งอื่นใด ตลอดระยะเวลาในการค้นหาจนเสร็จสิ้นภารกิจ กำลังใจ
ที่สำคัญยิ่งของทีมค้นหาและผู้เกี่ยวข้องที่ช่วยบรรเทาทุกข์ คลายความวิตกกังวลได้ คือ
พระมหากรุณาธิคุณแห่งสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร
อย่างหาที่สุดมิได้ พระองค์ทรงให้กำลังใจ ห่วงใย และหวังให้เด็กๆ ปลอดภัย อีกทั้ง
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้จัดตั้งโรงครัวพระราชทานเพื่อปรุงอาหาร
สำหรับแจกจ่ายให้กับผู้ปฏิบัติหน้าที่ ผู้ปกครอง สื่อมวลชน และประชาชน
ที่เข้าเกาะติดสถานการณ์ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มปฏิบัติการกิจการค้นหา และทรงใช้
พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์จัดหาอุปกรณ์ที่ไม่สามารถจัดซื้อตามระบบราชการ
ได้ทันเวลา เพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการกู้ภัยได้ทันเหตุการณ์ ประหนึ่งหยาดน้ำทิพย์
ขลอมใจให้ทุกคนมีกำลังใจสู้ต่อไป และลูกเชื่อแน่ว่า พ่อต้องคอยส่งกำลังใจให้พวกเรา
จากสรวงสวรรค์ใช่ไหมคะ

จดหมายถึงพ่อ

ท้ายที่สุดนี้ ลูกอยากจะบอกว่าคิดถึงพ่อเหลือเกิน อยากให้พ่อพักผ่อนให้สบาย ไม่ต้องห่วงลูกๆ นะคะ พวกเราอยู่กันได้ เพราะเรามีใจดวงเดียวกันที่ยึดเหนี่ยวพวกเราเอาไว้ นั่นก็คือ “พ่อ” พ่อจะอยู่ในใจของพวกเราเสมอ คำสอนและแนวทางที่พ่อสร้างไว้ “พวกเรา” จะสานต่อและดำเนินตามให้สมกับที่พ่อเหนื่อยเพื่อพวกเรามาโดยตลอด

คิดถึงพ่อสุดหัวใจ

ลูกของพ่อ

เด็กหญิงแสงจันทร์ ลุงหย่า

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เบญจมราชาลัย

เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร

หนูนาเด็กดี

หนูนาเด็กน้อยน่ารัก
ทุกคนรู้จัก
เพราะเป็นเด็กดี
หนูนาอาบน้ำแปรงฟัน
ทำเองทุกวัน
แข็งขันเรวรี่

หนูนามีเพื่อนมากมาย
เพื่อนเพื่อนทั้งหลาย
มันในความรัก

หนูนาช่วยงานคุณครู
เด็กดีครู
ไม่ด่าไม่ตี

หนูนาตื่นนอนแต่เช้า
ช่วยแม่ทำกับข้าว
ซักบาตรทุกที

หนูนาชอบไปโรงเรียน
เพราะได้อ่านเขียน
จำเรียนจึนี่

หนูนาตั้งใจศึกษา
พากเพียรวิชา
อะ อา อี อี

หนูนารักหาวัฒนธรรม
ช่วยเตือนช่วยยา
ทุกประเพณี

หนูนาพึ่งเลี้ยงขำมาก
พึ่งเหตุผลจาก
ผู้คนพาที

หนูนาช่วยงานล้วนรวม
ขยเกอองกุ่ม
รวมด้วยน้องพี่

หนูน่ายิ้มแย้มแจ่มใส
แบ่งปันน้ำใจ
ให้ทุกคนเท

หนูนาไหว้พระก่อนนอน
สวดมนต์ขอพร
ให้ทุกคนมี

สุขภาพดีมีความสุข
ไร้โรคไร้ทุกข์
ชั่วตลัษครี

หนูนาเดินตามพ่อหลวง
ปรัญญาทางปวง
อยู่คู่ปสุพิ

หนูนาประหยัดอดออม
ความมานะพร้อม
ฝากเงินทุกปี

หนูนาซื้อสัตย์อดทน
ตั้งใจฝึกฝน
ขยันอย่างนี้

เด็กหญิงอรปรียา เวชกามา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนอนุบาลยโสธร

อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดยโสธร

กระต่ายบอดกตัญญู

กาลครั้งหนึ่ง กระต่ายสองพี่น้องอาศัยอยู่ในโพรงไม้ พ่อแม่ของทั้งสองตายด้วยโรคร้ายไปเมื่อไม่นาน ทุกวันกระต่ายตัวน้องจะทำความสะอาดและดูแลโพรง ส่วนกระต่ายตัวพี่จะออกไปหาอาหาร ทั้งสองรักกันมาก ช่วยเหลือดูแลกันและกัน ตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับบุพการี

วันหนึ่งกระต่ายตัวน้องทำความสะอาดโพรงเสร็จเร็วกว่าทุกวัน เขาจึงนึกขึ้นว่า

“วันนี้ออกไปช่วยพี่ชายหาอาหารดีกว่า”

กระต่ายตัวน้อยปิดปากโพรงแล้ววิ่งไปในป่าทางหลังบ้าน เขาเดินไปด้วยความตื่นเต้น เพราะไม่เคยออกจากโพรงเลยสักครั้ง เขาเก็บผักผลไม้มากมายนำกลับบ้าน จนเจอพี่ชายที่ยืนทำหน้าดุอยู่ตรงประตู

“น้องมีหน้าที่ทำความสะอาดบ้านเท่านั้น ห้ามออกไปนอกบ้านอีกเด็ดขาด หากน้องได้รับอันตรายอะไรขึ้นมา พี่จะอย่างไร” พี่ชายดูป็นน้ำเสียงน้อยใจ

“น้องแค่ต้องการช่วยพี่ก็เท่านั้น น้องขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไร ครั้งต่อไปอย่าทำแบบนี้อีก”

“จ๊ะ” กระต่ายตัวน้อยนำอาหารที่หาได้เก็บไว้ในโพรง

หลายวันต่อมา พายุฝนพัดกระหน่ำติดต่อกันหลายวัน กระต่ายตัวน้อยเฝ้ามองดูพี่ชายทางหน้าต่าง เขากระวนกระวายใจมากที่พี่ชายยังไม่กลับบ้าน จึงตัดสินใจออกไปตามหาพี่ชายสุดที่รัก กระต่ายน้อยเดินฝ่าฝนด้วยความยากลำบากไปตามทางที่พี่ชายไปเมื่อเช้า ฝนตกหนักจนมองทางไม่เห็น เขาก็พยายามเดินไปด้วยใจที่เป็นห่วงพี่ชาย จนพบร่างของพี่ชายนอนสลบอยู่ใต้โคนไม้ กระต่ายตัวน้อยรีบเข้าไปกอดร่างของพี่ชายและพากลับบ้านทันที

เช้าวันรุ่งขึ้น กระต่ายตัวพี่รู้สึกตัวจึงพุงตัวเองขึ้นนั่ง มองเห็นน้องชายกำลังหลับอยู่ข้างๆ เขานึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานตอนที่กำลังเก็บผักที่ได้ต้นไม้ใหญ่ ก็เกิดฝนตกหนักทำให้ลูกไม้ผลใหญ่หล่นมากระแทกหัวจนสลบ เขายิ้มแล้วลูบหัวน้องชายเบาๆ จนสะดุ้งตื่น

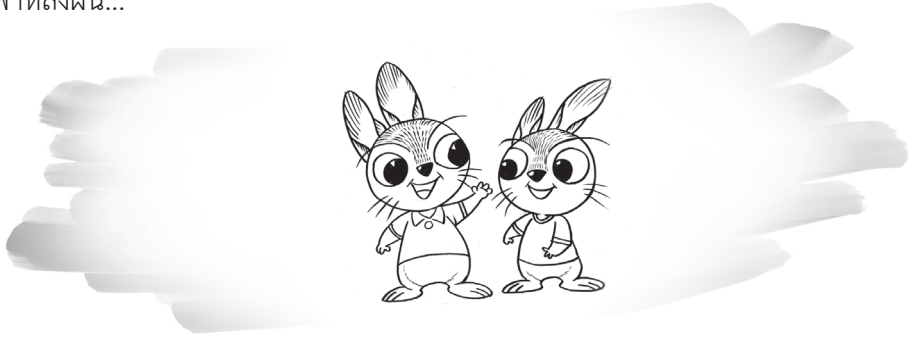
“เฮ้! พี่ตื่นแล้วหรือ”

“จ๊ะ พี่ตื่นแล้ว” กระต่ายตัวพี่ขยับนั่งตัวตรง “พี่ชอบใจน้องมากนะ ที่ไปช่วยพี่”

“เราเป็นพี่น้องกัน พี่ดูแลน้องมาตลอด น้องก็ต้องช่วยเหลือดูแลพี่บ้างสิ”

“นั่นสิ ก็เรามีกันอยู่แค่นี้”

กระต่ายทั้งสองต่างหัวเราะกันอย่างมีความสุขในบรรยากาศอันสดใสของฟ้าหลังฝน...

เด็กหญิงศกุนิษฐ์ ใจกระจ่าง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนคลองพน

อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่

เต๋ย...ผู้กลับตัว

ณ บ้านไม้หลังเล็กชนบท มีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ “เต๋ย” ซึ่งอาศัยอยู่กับตายาย เต๋ยเป็นลูกคนเดียว พ่อและแม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอายุเพียง ๕ ขวบ แม่ของเต๋ยต้องออกไปประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงดูพ่อแม่และลูกชายของเธอ เต๋ยต้องอาศัยอยู่กับตายายนานวันแม่ของเขาจึงจะกลับบ้าน แต่ทุกครั้งทีกลับมา แม่จะได้รับรู้เรื่องราวที่ลูกชายของเธอได้สร้างไว้ แม่เสียใจมากกับพฤติกรรมของลูกชายคนเดียวของเธอ

เต๋ยเป็นเด็กก้าวร้าว ชอบแกล้งเพื่อน ล้อเลียนเพื่อน และบางครั้งก็นำสิ่งของต่างๆ ของเพื่อนไปแอบซ่อน เขารู้สึกสนุกสนานและมีความสุขกับสิ่งที่เขาทำ เพื่อน ๆ ทุกคนเอือมระอากับพฤติกรรมของเต๋ย จนไม่มีเพื่อนคนไหนเล่นหรือพูดคุยกับเต๋ยแต่เขาก็ไม่เคยสำนึกผิด

เต๋ยขาดเรียนเป็นประจำ เขาขาดระเบียบวินัย แต่งตัวไม่เรียบร้อย ไม่เคยทำการบ้าน ที่ครูให้ บางครั้งมาโรงเรียนก็โดดเรียน หลับในชั่วโมงเรียน ครูลงโทษครั้งแล้วครั้งเล่า และเรียกผู้ปกครองมาพบ พฤติกรรมต่าง ๆ ของเต๋ยก็ยังไม่ดีขึ้น ตากับยายก็ไม่รู้ จะหาวิธีใดมาแก้ไขปัญหามาของหลานชาย

วันหนึ่งในชั่วโมงวิชาหน้าที่พลเมืองคุณครูได้เล่าเรื่อง “ผู้ชายคนหนึ่งอาศัยอยู่กับแม่เพียงลำพัง เขาเป็นคนที่มึนสับสน เกล้งเพื่อน ไม่เคยเชื่อฟังคำสั่งสอนของคุณครู เขามักคบเพื่อนที่มีนิสัยเช่นเดียวกัน จนวันหนึ่งเพื่อน ๆ ได้ชักนำให้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และสิ่งผิดกฎหมายต่าง ๆ แม่ของเด็กชายคนนั้นไม่เคยรู้เลย จนกระทั่งวันหนึ่งเขาและเพื่อน ๆ ถูกตำรวจจับข้อหาเสพยาเสพติดและมียาเสพติดไว้ในครอบครอง แม่รับรู้เรื่องราวของลูกชาย เธอเป็นลมล้มทั้งยืน

แม่ต้องนอนโรงพยาบาลหลายวัน แพทย์ตรวจพบว่าแม่เป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย ยากที่จะเยียวยา เขาเสียใจมากที่ไม่เคยใส่ใจดูแลแม่และยังทำให้แม่เสียใจเสมอ ๆ เขาคิดได้แต่ส่ายไปแล้ว แม่จากเขาไปแล้ว เขาเสียใจมากเขาแต่ร้องไห้และโทษตัวเอง เขากำลังปณิธานกับตัวเองว่าจะกลับตัวกลับใจเป็นคนดีเพราะนั่นจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เขาทำได้เพื่อแม่”

เต๋ย...ผู้กลับตัว

หลังจากเรียนวิชาหน้าที่พลเมือง เต๋ยได้เข้าไปขอบคุณคุณครู และบอกกับคุณครูว่า “ผมจะกลับตัวเป็นคนดีเพื่อแม่และตากับยายครับ ผมเสียใจที่ทำตัวไม่ดี ทำให้แม่และตากับยายเสียใจ” เต๋ยกล่าวขอโทษเพื่อนๆ ทุกคน เพื่อนๆ ก็ให้อภัยเต๋ยและเป็นเพื่อนที่ดีกันดังเดิม

วันนี้เต๋ยได้รับข่าวดีมาก แม่ของเขาย้ายกลับมาทำงานที่บ้าน เขามีความสุขมาก และคิดว่าการที่แม่กลับมาอาจจะเป็นเพราะเขาได้ทำความดี สิ่งดี ๆ จึงกลับมาหาเขา

ครอบครัวของเต๋ยอยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา เต๋ยสัญญากับตัวเองว่าจะเป็นเด็กดี เชื่อฟังแม่ ตายาย และคุณครู

เด็กหญิงอาปีตะ หนูหมาน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านเกาะนางคำ

อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง

“น้องแพรวาเพลิน”

ความฝันเล็กๆ สู่ความสำเร็จบนเวทีโลก

หากคุณเป็นคนที่ต้องเผชิญหน้ากับกระแสคำวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานาที่ถาโถมเข้ามาในชีวิตวัยเด็ก หรือแม้แต่ชีวิตวัยผู้ใหญ่ คุณจะพร้อมรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้มากน้อยแค่ไหน

ไม่ว่าคำตอบจะออกมาอย่างไร สำหรับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ชื่อว่าณัฏฐนันท์ สนุ่นรัตน์ (แพรว) หรือที่เราทุกคนต่างรู้จักเธอดีว่า “น้องแพรวาเพลิน” เธอไม่เคยยอมแพ้หรือถอยหลังให้กับความฝันของตัวเองเพียงเพราะคำวิจารณ์จากสังคม จนทุกวันนี้เธอประสบความสำเร็จกับเส้นทางความฝันที่ตัวเองเลือก ซึ่งโด่งดังไปไกลถึงเวทีโลกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เด็กหญิงณัฏฐนันท์ สนุ่นรัตน์ (แพรว)

รู้จักกับแพรว

เด็กหญิงณัฏฐนันท์ สนุ่นรัตน์ วัย ๑๑ ขวบ กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสฤชดิเดช จังหวัดจันทบุรี กับความสามารถด้านการแต่งหน้า ที่ต้องเรียกว่านำหน้าเพื่อนรุ่นเดียวกันจนถึงขั้นได้รับคัดเลือกให้เข้าไปมีส่วนร่วมในฐานะช่างแต่งหน้างาน London Fashion Week 2018 งานระดับโลกที่ทุกคนจับตามอง แต่ก่อนจะมาถึงวันนี้ แพรวต้องฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อยืนหยัดในความฝันและความตั้งใจจริงของตัวเอง

“น้องแพรพาเพลิน” ความฝันเล็กๆ สู่ความสำเร็จบนเวทีโลก

“แพรชอบแต่งหน้าตั้งแต่อายุประมาณ ๓-๔ ขวบแล้วค่ะ พออายุได้ ๕ ขวบ ก็เริ่มอัดคลิปแต่งหน้า ตอนนั้นแพรแอบแม่ถ่าย โดยใช้เครื่องสำอางที่แม่ซื้อเอาไว้ แต่งหน้าเวลาแพรมีงานโรงเรียนมาแต่งค่ะ แพรก็จะตั้ง iPad ไว้ ลือค้อง แล้วก็อัดคลิป หลังจากนั้น คุณแม่มาเห็นก็เลยเอาคลิป

ของแพรไปลงในยูทูป (Youtube) พอมีคนเข้ามาดูเยอะๆ ก็มีกระแสวิจารณ์แง่ลบเข้ามาเยอะเหมือนกัน ตอนนั้นพออ่านแล้วก็รู้สึกเสียใจมากๆ เลยค่ะ แพรคิดว่าแพรแค่ทำในสิ่งที่แพรรัก มันผิดตรงไหน โชคดีที่มีครอบครัวคอยให้กำลังใจ ทุกคนบอกกับแพรว่าไม่ต้องไปเก็บคำพูดเขามาใส่ใจ มันจะทำให้เรายิ่งเครียด มีแต่ความทุกข์ แพรเลยตั้งใจฝึกแต่งหน้าต่อไป เพียงแต่ว่าไม่ได้โพสต์ลงโซเชียลเน็ตเวิร์ก (Social Network) แล้ว”

จากจุดเริ่มต้นทั้งหมด และกำลังใจจากครอบครัวนี้เองที่หล่อหลอมให้แพรกลายมาเป็น “น้องแพรพาเพลิน” ที่ทุกคนต่างก็หลงรักในวันนี้

ความพยายามสู่ความสำเร็จของแพร

จากความชอบนำมาสู่ความตั้งใจจริงที่จะเดินหน้าตามความฝัน ทำให้แพรไม่เคยที่จะละทิ้งความพยายาม โดยเริ่มต้นทุกอย่างจากการไขว่คว้าและเรียนรู้ด้วยตัวเอง ก่อนจะต่อยอดไปสู่การเรียนอย่างจริงจังกับคุณครู แต่ถึงจะได้เรียนรู้จากการเรียนมากแค่ไหนก็ตาม แพรก็ยังมีมีความสุขกับการเรียนรู้ทุกอย่างด้วยตัวเองแบบที่เคยทำมาตั้งแต่ต้น

“แพรวเริ่มต้นทุกอย่างจากความชอบ แล้วพยายามหาความรู้ด้วยตัวเอง เริ่มจากเปิดดูวิธีการแต่งหน้าจากยูทูบ (Youtube) เลยค่ะ พอเจอรูปแบบ (Look) ที่ชอบ ก็จะลองเอาเครื่องสำอางมาแต่งตามดู คุณแม่ก็เข้ามาสนับสนุน เพราะแม่เห็นว่าแพรวน่าจะรักมันจริง ก็เลยถามว่าอยากเรียนแต่งหน้าไหม ตอนนั้นแพรวอายุประมาณ ๗ ขวบแล้วค่ะ คุณแม่ก็ส่งแพรวไปเรียนแต่งหน้ากับคุณครู แต่ส่วนใหญ่แพรวก็ยังคงเรียนรู้จากในยูทูบ (Youtube) ควบคู่ไปด้วยค่ะ”

สิ่งที่ได้รับจากการแต่งหน้า

นอกจากการแต่งหน้าจะทำให้แพรวมีความสุขกับเรื่องความสวยความงามแล้ว สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ได้รับจากความชอบของเธอก็คือเรื่องของสมาธิ โดยเฉพาะตอนที่ต้องติดขนตาปลอม ยิ่งทำให้เธอรู้ว่า การฝึกตัวเองให้มีสมาธิสำคัญกับงานที่เธอทำมากแค่ไหน

“ช่วงแรกๆ ที่แพรวหัดแต่งหน้าจะมีปัญหาในเรื่องของการติดขนตาปลอมค่ะ คือติดแล้วหลุดหรือบางทีก็มองอะไรไม่เห็นเลย ทำให้ไม่อยากติด แต่พอได้ไปเรียนก็ทำให้รู้ว่าต้องติดอย่างไร แต่สิ่งที่แพรวได้จากการแต่งหน้าคือเรื่องของสมาธิค่ะ การแต่งหน้าต้องมีสมาธิ เวลาเขียนคิ้ว เขียนขอบตาด้วยอายไลเนอร์ (Eyeliner)

“น้องแพรวาเพลิน” ความฝันเล็กๆ สู่ความสำเร็จบนเวทีโลก

ทาปาก ต้องมีสมาธิ การแต่งหน้าทำให้แพรวได้ฝึกสมาธิด้วย เพราะจริงๆ แล้วแพรวเป็นคนสมาธิสั้น อยู่ไม่นิ่งตลอดเลย แต่เวลาแต่งหน้าก็คือต้องนิ่ง”

แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าความนิ่ง ความเรียบร้อย และภาพลักษณ์ที่ดีเป็นผู้ใหญ่ของแพรว จะแตกต่างกับเวลาอยู่กับเพื่อนๆ ที่โรงเรียน

“แพรวเป็นคนติงต๊องมากเลยนะคะเวลาอยู่โรงเรียน เพื่อนก็ถาม ‘นี่ใช่แพรวาเพลินหรือเปล่า’ เวลาอยู่ในคลิปหรือไปออกรายการดูเรียบร้อยมาก แต่อยู่ที่โรงเรียนเหมือนเด็ก ป. ๒ (หัวเราะ) หรือตอนที่ได้ไป London Fashion Week 2018 แพรวลงรูปในเฟซบุ๊ก (Facebook) เพื่อนบอกว่าเก๋มากเลยนะ แพรวก็ดีใจค่ะ”

ความรู้สึกของแพรวบนเวทีโลก “London Fashion Week 2018”

แน่นอนว่าการมีชื่อของ “น้องแพรวาเพลิน” ไปปรากฏอยู่บนเวทีระดับโลกย่อมไม่ใช่เรื่องธรรมดา ในขณะที่เราทุกคนต่างตื่นเต้น ชื่นชม และให้กำลังใจเธอสำหรับแพรวคือความฝันที่เป็นจริง และนั่นเองที่ทำให้เธอตื่นเต้นและหัวใจพองโตมากกว่าใครๆ

“ตอนแรกแพรวารู้สึกตื่นเต้นและกลัวเรื่องภาษาว่า สำเนียงเราจะฟังยากไหม เราจะคุยกับเขารู้เรื่องไหม แต่พอได้เจอ ได้แต่งหน้าให้นางแบบจริงๆ ทุกคนน่ารักมากๆ ส่วนเรื่องภาษาที่ตอนแรกกังวลก็หายไป ส่วนหนึ่งเป็นเพราะแพรวเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program) ที่โรงเรียนก็เลยพอพูดได้ แล้วก็เรียนเรื่องการสนทนาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมก่อนเดินทางไปด้วยค่ะ

ส่วนเรื่องอนาคตต่อจากนี้ แพรวก็ยังจะเรียนต่อไปเรื่อยๆ เลยค่ะ หาที่เรียนเพิ่ม ตอนนี้เรื่องการแต่งหน้าเพื่อความสวยงาม (Beauty) ก็พอได้แล้ว เลยอยากลองเรื่องการแต่งหน้าแบบ Special Effect พวกแฟนซี และฝึกการเข้าสังคมด้วย เพราะแพรวขี้อาย ไม่ค่อยกล้าคุยกับใครเลยถ้าเขาไม่มาทักเราก่อน ซึ่งเมื่อโตขึ้น การเข้าสังคมก็เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องทำให้ได้ด้วยค่ะ”

มุมมองของคุณแม่กับความฝันของแพรว

คุณแม่ของแพรว (คุณแม่นัชชา สนุ่นรัตน์) ได้กล่าวถึงมุมมองต่อความฝันของแพรวไว้ว่า

“แม่เห็นเขามีความสุขกับสิ่งที่เขาทำ แล้วมันก็ไม่ใช่งานที่เขาจะทำได้ขนาดนี้ บางคนคิดว่าแค่มานั่งแต่งหน้า แต่แพรวเขารับผิดชอบด้วยตัวเองทุกอย่าง เครื่องสำอางเขาเก็บเอง ล้างเอง รับผิดชอบเอง รู้ว่าอันนี้มาแล้ว อันนี้ยังไม่มี เขาจะรู้ว่าอันนี้ใช้ทำอะไร ไปห้าง เขาก็จะขอซื้อ เครื่องสำอางครั้งละหนึ่งชิ้น เขาจะไม่เคยซื้อของเล่นอย่างอื่นเลย ส่วนเรื่องที่มีคนถามว่าอยากให้แพรวเป็นอะไร แม่ไม่เคยบังคับ เขาอยากทำอะไรถ้าสิ่งนั้นไม่ใช่เรื่องผิด แม่ก็สนับสนุน

คุณแม่นัชชา สนุ่นรัตน์ และน้องแพรว

“น้องแพรวาเพลิน” ความฝันเล็กๆ สู่ความสำเร็จบนเวทีโลก

สิ่งที่แม่คิดคือ เราอยู่กันเหมือนเพื่อน เราอยากได้แม่แบบไหน เราก็เป็นแม่แบบนั้น เรามองว่าลูกเราทำอะไรแล้วเขามีความสุข ก็ปล่อยให้เขาทำ เพราะเขามีความสุขในทางของเขา คนเราเกิดมามีพรสวรรค์แตกต่างกัน ให้เขาทำสิ่งที่เขารัก เขาชอบ เขาจะได้มีความสุข เขาจะได้พัฒนาตัวเอง และเดี๋ยวนี้อาชีพไม่ได้อยู่ในวงแคบๆ โลกเปิดกว้างมากขึ้น เราก็อยากให้พ่อแม่เปิดใจหรือสนับสนุนให้ลูกได้ทำสิ่งที่เขารัก และมีความสุข”

ให้แพรวาทำอะไรถึงเพื่อนๆ ที่มีความฝัน

“อยากบอกกับทุกคนที่รู้ว่าตัวเองชอบทำอะไร อาชีพในฝันคืออะไร ขอให้มุ่งมั่นตั้งใจ อดทน ฝึกฝน และพัฒนาตัวเองอยู่ตลอด และเมื่อมีอุปสรรคเข้ามา ก็ต้องไม่ยอมแพ้ ต้องเชื่อมั่นในตัวเองว่า เราทำได้”

ตัวอย่างความมุ่งมั่นตั้งใจ ไม่ท้อถอยต่ออุปสรรคที่ผ่านเข้ามา และแรงสนับสนุนจากคนใกล้ชิด ทำให้แพรวากลายเป็นช่างแต่งหน้ามืออาชีพที่ได้แสดงฝีมือในเวทีระดับโลก หากเด็กๆ คนไหนมีความฝันอยากทำอะไรก็ตาม ขอให้มุ่งมั่นตั้งใจและทุ่มเททำให้เต็มที่ เชื่อว่าวันหนึ่งเด็กๆ จะประสบความสำเร็จอย่าง “น้องแพรวาเพลิน” แน่นอน

"สำหรับคนที่รู้ว่าเราชอบอะไร รักอะไร ไลฟ์ในฝันคืออะไร
ก็ใช้เวลานั้น ทบทวน ตัดมัน ผัดผวน พัฒนาตัวเอง อยู่ตลอด
และเวลาเมื่อไหร่ก็พอรู้ก็แล้วกัน พอใจไม่ยอมแพ้ชนะ-
สู้ๆค่ะ "

Praewa

ติดตามแพรวาเพลินและทำความรู้จักกับเธอให้มากขึ้นได้ที่ Facebook น้องแพรวาเพลิน

กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ

ตบน้อย ยักกัตัญญ

เจ้าตูบตัวน้อย
พาน้ำผลไม้
ข้าวปั้นเจ้าหมา
เจ้าตูบทุกที
นั่งคอยอาหาร
หาลิ้มชิมใจดี
แบ่งอาหารให้
ตูบเป็นใจดี

เจ้าตูบตัวน้อย
พาน้ำผลไม้
ข้าวปั้นเจ้าหมา
เจ้าตูบทุกที
นั่งคอยอาหาร
หาลิ้มชิมใจดี
แบ่งอาหารให้
ตูบเป็นใจดี

เจ้าตูบตัวน้อย
พาน้ำผลไม้
ข้าวปั้นเจ้าหมา
เจ้าตูบทุกที
นั่งคอยอาหาร
หาลิ้มชิมใจดี
แบ่งอาหารให้
ตูบเป็นใจดี

เจ้าตูบตัวน้อย
พาน้ำผลไม้
ข้าวปั้นเจ้าหมา
เจ้าตูบทุกที
นั่งคอยอาหาร
หาลิ้มชิมใจดี
แบ่งอาหารให้
ตูบเป็นใจดี

เจ้าตูบตัวน้อย
พาน้ำผลไม้
ข้าวปั้นเจ้าหมา
เจ้าตูบทุกที
นั่งคอยอาหาร
หาลิ้มชิมใจดี
แบ่งอาหารให้
ตูบเป็นใจดี

เจ้าตูบตัวน้อย
พาน้ำผลไม้
ข้าวปั้นเจ้าหมา
เจ้าตูบทุกที
นั่งคอยอาหาร
หาลิ้มชิมใจดี
แบ่งอาหารให้
ตูบเป็นใจดี

นางสาวเนตรนภา อุดมญาติ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนขลุงรัชดาภิเษก

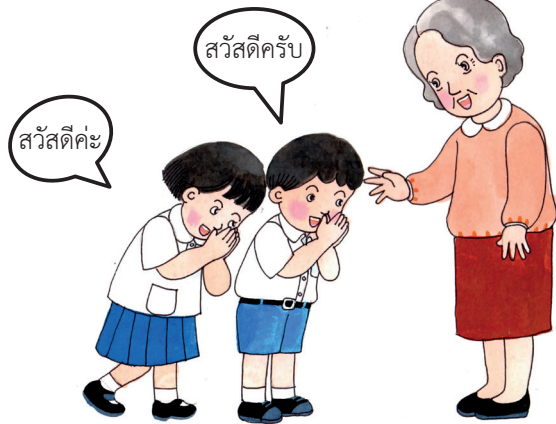
อำเภอขลุง จังหวัดจันทบุรี

ถ้าดูบนน้อยเคลื่อนไหวจะเป็นอย่างไรนะ ลองดูที่ <https://goo.gUazRKBG> ๔๑

เด็กดีที่น่ารัก

โดย ลำพู แสงสง

เด็กดีกิริยาช่างน่ารัก
เพราะรู้จักเคารพน้อมนบไหว้
พบผู้ใหญ่รีบไปพูดทักทาย
ประนมไหว้ สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ

คุณครูเรียกเข้าไปให้ของขวัญ
บอกเร็วพลัน ขอบคุณครับ ขอบคุณค่ะ
กับเพื่อนเพื่อนที่เรียนด้วยกันมา
ให้พูดว่า ขอบใจจ้ะ จำขึ้นใจ

มีบางครั้งรีบไปให้เร็วรี
เดินไม่ดีเผลอชนเข้าจนได้
พูดออกมาว่าหนูไม่ตั้งใจ
ประณมไหว้ ขอโทษครับ ขอโทษค่ะ

พักกลางวันเล่นกันมีความสุข
ถึงล้มลุกยังสนุกหัวเราะร่า
กระทบกระทั่งกันบ้าง ขอโทษนะ
ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ เราเพื่อนกัน

สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ
ขอบคุณครับ ขอบคุณค่ะ
ขอโทษครับ ขอโทษค่ะ
ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไรค่ะ
ครับ ค่ะ นะคะ
จ้า จ๊ะ นะจ๊ะ

มึง กู ไอ้ อี
ไว้ย เว้ย วะ วะ เฮ้ย
คำด่า คำหยาบ
ห้ามพูดนะคะ

ถึงตอนบ่ายครูสอนให้อ่านเขียน
เด็กที่ตื้นั้นมีใจมุ่งมั่น
วันนี้ครูสอนให้พูดไพเราะ
พูด จ้า จ๊ะ ครับ ค่ะ และ คะ ขา
จงอย่าพูดมึงกูอะอะ
สวัสดีค่ะ ขอขอบคุณครับ จงร้อยเรียง
ฝึกพูดเพราะให้เป็นเช่นนีสัย
ใครใครเห็นเอ็นดูและเมตตา

จงพากเพียรเรียนรู้มุ่งสู่ฝัน
เพื่อรู้ให้แตกฉานทุกวิชา
การพูดเพราะพาให้ใจบรรเทา
ทุกคำพูดคำจาไม่มีทางเสีย
พูด ไว้ย วะ ฮะ เฮ้ย ให้หลีกเลี่ยง
ทอดสำเนียงเสียงคำจำนรรจา
จนเติบโตใหญ่น่ารักเป็นนักหนา
ชื่นชมว่าเป็นเด็กดีที่น่ารัก

เด็กไทยสร้างชาติ

ต่อบอดความสามารถสู่ความสำเร็จ

ข่าวทนแล้ง งานวิจัยจากหัวใจ สานต่องานพระราชฯ คืบความดีงามให้สังคม

ทีมวิจัยข่าวทนแล้งจากโรงเรียนลำปางกัลยาณีได้ร่วมนำเสนอ
ผลงานวิจัยในระดับนานาชาติ ณ สาธารณรัฐเกาหลี

จากซ้ายไปขวา : นายวรัญญู เคียนทอง เด็กชายคณิศร สุวรรณศรี
และเด็กชายโสฬส กันทะวัง

อาชีพสร้างชาติ ต่อยอดความสามารถ พัฒนารถประหยัดเชื้อเพลิง

ทีมจากวิทยาลัยเทคนิคสกลนครได้รับรางวัลระดับโลกในการแข่งขันรถประหยัดเชื้อเพลิง
จากซ้ายไปขวา : นายยุทธนา ไชยสงค์ นายวีระชัย แสนอุบล นายประมวล รอนยุทธ
นายณัฐพงศ์ สิงห์กุล และนายธีรภัทร์ ประสมทรัพย์

ความสามารถของเด็กไทยคือหนึ่งบทพิสูจน์ที่ทำให้เห็นว่าเยาวชนไทยมีความรู้ ความตั้งใจ และความสามารถที่ไม่ด้อยไปกว่าใคร บทพิสูจน์หนึ่ง คือ รางวัลที่ได้รับทั้งในระดับประเทศและนานาชาติของนักเรียนจากโรงเรียนลำปางกัลยาณีและวิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ซึ่งพวกเขาจะมีแนวคิดในการทำงานอย่างไร จะเกิดปัญหาอุปสรรคหรือไม่แน่ ไปติดตามจากบทสัมภาษณ์นี้กันเลย

ข้าวทนแล้ง

งานวิจัยจากหัวใจ สานต่องานพระราชฯ คืบความดีงามให้สังคม

“...ข้าวต้องปลูก เพราะอีก ๒๐ ปี ประชากรอาจจะ ๘๐ ล้านคน ข้าวจะไม่พอ ถ้าวัดการปลูกข้าวไปเรื่อย ๆ ข้าวจะไม่พอ เราจะต้องซื้อข้าวจากต่างประเทศ เรื่องอะไร ประชาชนคนไทยไม่ยอม คนไทยนี้ต้องมีข้าว แม้ข้าวที่ปลูกในเมืองไทยจะสู้ข้าวที่ปลูกในต่างประเทศไม่ได้ เราก็ต้องปลูก...”

พระราชดำริสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ ๙ เมื่อครั้งเสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรโครงการโคกภูแล จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๓๖ ช่างต้น ถือเป็นแรงบันดาลใจให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งศึกษาเรื่องการปลูกข้าวและผลกระทบของสภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการปลูกข้าว จนส่งผลกระทบต่อประกอบอาชีพและชีวิตความเป็นอยู่

เด็กชายโสฬส กันทะวัง เด็กชายคณิศร สุวรรณศรี และนายวรัญญู เคียนทอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนลำปางกัลยาณี จังหวัดลำปาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๕ ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การศึกษาพันธุ์ข้าวทนแล้งจากการรักษาอุณหภูมิในดินและการเปลี่ยนสีของใบ” ซึ่งเป็นการบูรณาการตามแนวทางการจัดการศึกษาที่บูรณาการวิทยาศาสตร์ (Science) เทคโนโลยี (Technology) วิศวกรรมศาสตร์ (Engineering) และ คณิตศาสตร์ (Mathematics) หรือ STEM กับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตามรอยศาสตร์ของพระราชฯ อันเนื่องมาจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร และได้รับการคัดเลือกจากสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) ให้เป็นตัวแทนประเทศไทยนำเสนอผลงานวิจัยในระดับนานาชาติ ณ สาธารณรัฐเกาหลี เพื่อเผยแพร่ผลงานที่แสดงศักยภาพของนักเรียนในฐานะนักเรียนตัวแทนประเทศไทยที่มีโอกาสสานต่อแนวพระราชดำริ พระอัจฉริยภาพของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ในระดับนานาชาติ

ปัญหาอุปสรรคนำไปสู่การเรียนรู้นอกตำรา

“สำหรับขั้นตอนการทำงาน พวกผมเริ่มจากเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการปลูกข้าว แปลงทดลอง และพันธุ์ข้าวจำนวน ๖ พันธุ์ ซึ่งเป็นพันธุ์ที่ปลูกในจังหวัดลำปาง คือ พันธุ์ชัยนาท ๑ พันธุ์หอมมะลิ ๑๐๕ พันธุ์ กข. ๔๙ พันธุ์พื้นเมือง พันธุ์ กข. ๔๑ และพันธุ์ไรซ์เบอร์รี่ หลังจากปลูกแล้ว ๙๐ วัน เมื่อข้าวเริ่มตั้งท้องจึงงดการให้น้ำเป็นเวลา ๑๕ วัน บันทึกอุณหภูมิในดินและสังเกตการเปลี่ยนสีของใบข้าว พร้อมหาค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนสีของใบข้าวและการวัดค่าเฉลี่ยของอุณหภูมิดิน สรุปผลการทดลองโดยการพิจารณาจากใบข้าวของทุกพันธุ์ และจากการทดลองปลูก ข้าวพันธุ์ที่ทนแล้งที่สุด ได้แก่ พันธุ์ กข. ๔๙ พันธุ์ชัยนาท ๑ พันธุ์ กข. ๔๑ พันธุ์หอมมะลิ ๑๐๕ พันธุ์ไรซ์เบอร์รี่ และพันธุ์พื้นเมือง ตามลำดับ

เด็กไทยสร้างชาติ ต่อยอดความสามารถสู่ความสำเร็จ

ปัญหาอุปสรรคในการทำงานคือ สภาพอากาศที่ไม่สามารถคาดเดาได้ล่วงหน้า เช่น ถ้าฝนตก พวกผมก็ต้องหาทางระบายน้ำออกเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการทำงาน แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นก็ทำให้พวกผมได้รู้จักการทำงานเป็นทีม ต้องพยายามหาทางแก้ไข รู้ว่าการทำงานต้องมีการวางแผน ต้องพูดคุยกันเมื่อเกิดปัญหา ต้องอดทน ตั้งใจ ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ร่วมกันแก้ไขปัญหา จึงจะทำให้งานประสบผลสำเร็จได้”

ต่อยอดความรู้ สู่การพัฒนาชีวิตอย่างยั่งยืน

“หลังจากได้ผลสรุปในการทำวิจัย สิ่งแรกที่พวกผมตั้งใจไว้ก็คือ การนำสิ่งที่ได้ไปศึกษาเรื่องการเพิ่มผลผลิตและคุณค่าของข้าวทนแล้ง ซึ่งจะเป็นองค์ความรู้ให้กับนักเรียน เกษตรกร และผู้สนใจทั่วไป ทั้งในบทบาทของนักเรียนโรงเรียนลำปางกัลยาณี และในบทบาทภาคสังคม คือ กลุ่มเยาวชนจิตอาสาเฮฮาทีมอ่อนพระยาแซ่ และกลุ่ม WE LOVE THE KING WE LOVE THAILAND รวมถึงการนำความรู้ไปแปรรูปข้าวให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เช่น น้ำใบข้าว ชาใบข้าว สบู่ใบข้าว เพื่อฝึกประสบการณ์ทางธุรกิจต่อไปด้วยครับ”

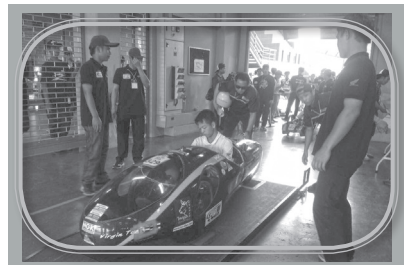
อาชีวะสร้างชาติ ต่อยอดความสามารถ พัฒนารถประหยัดเชื้อเพลิง

ในโลกที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและเครื่องยนต์ ความสามารถของเด็กไทย คือหนึ่งบทพิสูจน์ที่ทำให้เห็นว่าเยาวชนไทยมีความรู้ ความตั้งใจ และความสามารถที่ไม่ด้อยไปกว่าใคร โดยเฉพาะนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา เยาวชนไทยผู้มีความสามารถในสายอาชีพ

“รถประหยัดเชื้อเพลิง” คือหนึ่งในรายการแข่งขันที่ทีม “Genuine 2” ประกอบด้วย นายประมวล รอนยุทธ นายวิระชัย แสนอุบล นายยุทธนา ไชยสงค์ นายณัฐพงศ์ สิงห์กุล และนายธีรภัทร์ ประสมทรัพย์ จากวิทยาลัยเทคนิคสกลนคร ตัวแทนประเทศไทยที่เข้าร่วมแข่งขันและได้รับรางวัลชนะเลิศในเวทีระดับโลกประเภทรถยนต์ประหยัดเชื้อเพลิงสูงสุด โดยนำหลักการและทฤษฎีต่างๆ ที่เรียนรู้ในห้องเรียน มาใช้และแสดงออกให้คนทั้งโลกได้เห็นความสามารถของเด็กไทยที่เก่งไม่แพ้ใคร

จุดเริ่มต้นของการมีส่วนร่วมบนเวทีการแข่งขัน

“รายการแข่งขันรถประหยัดเชื้อเพลิง เป็นรายการแข่งขันที่ภาคอุตสาหกรรมรถยนต์หมุนเวียนกันจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยพวกผมเข้าร่วมทีมจากการได้รับคัดเลือกในฐานะตัวแทนของชมรม “รถประหยัดเชื้อเพลิง” แผนกเครื่องกล วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร พวกเราเริ่มต้นทำงานตั้งแต่ขั้นตอนแรกคือ ศึกษากติกาการแข่งขัน สร้างตัวรถ (Body) จนถึงขั้นตอนการสร้างส่วนของเครื่องยนต์เพื่อใช้ในการแข่งขัน”

การประยุกต์ความรู้สู่การพัฒนา

“เริ่มแรกจะเป็นการสร้างและช่วยกันหล่อเป็นตัวรถ (Body) ขึ้นมา ซึ่งขั้นตอนของการออกแบบ พวกเราก็จะมาคิดกันว่า เครื่องยนต์ของเราจะอย่างไรให้พลังงานที่ได้จากเครื่องยนต์มีกำลังส่งออกมาถึงล้อได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะโดยทั่วไปกำลังเครื่องยนต์จะต้องเสียไปกับการจุดระเบิดพลังงาน เช่น ในส่วนของชุดเกียร์ ชุดคลัตช์ พลังงานก็จะออกมาไม่เต็มกำลัง

และอีกโจทย์หนึ่งคือ จะทำอย่างไรที่จะใช้น้ำมันในการขับเคลื่อนได้ประหยัดที่สุดและขับเคลื่อนเร็วที่สุดเมื่อเทียบสัดส่วนความเร็วรถกับการใช้เชื้อเพลิงขับเคลื่อน แต่ปกติแล้วในวิชาเรียน อาจารย์จะสอนว่าทำอย่างไรถึงจะขับเคลื่อนรถได้เร็วโดยไม่ได้นำถึงเชื้อเพลิง ดังนั้น โจทย์นี้จึงเป็นโจทย์ที่ทำหายมากสำหรับพวกผม พอมีคำถามว่าทำอย่างไรถึงจะประหยัด ผมก็ปรึกษากับอาจารย์ประมวล ที่คอยให้คำแนะนำ จนทำให้พวกผมสามารถประดิษฐ์รถที่ประหยัดเชื้อเพลิงสำหรับการแข่งขันได้สำเร็จ”

อุปสรรคปัญหาและการเรียนรู้

“ปัญหามีทุกอย่างตั้งแต่เริ่มทำเลย อุปสรรคแรกก็คือ การหล่อตัวรถ (Body) พวกผมไม่มีความรู้เรื่องการทำตัวรถเลย ต้องลองผิดลองถูก ต้องมาศึกษาใหม่หมด อีกเรื่องคือ การแบ่งงานกันในทีม เพราะเข้ามาแรกๆ จะเป็นการรวมคนที่สนใจมารวมทีมกัน แต่ละคนจะมีความถนัดไปคนละอย่างซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับตำแหน่งที่ได้รับ จะทำอย่างไรให้เขาสามารถรับหน้าที่งานตรงนั้นได้ และอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญมากคือ การขนส่งรถยนต์ที่ใช้ในการแข่งขัน ตอนฝึกซ้อมที่วิทยาลัยฯ รถของพวกผมก็วิ่งได้อย่างที่ตั้งใจ แต่พอไปถึงสนามจริง รถกลับเกิดขัดข้องหรือไม่เป็นไปอย่างที่ตั้งใจไว้ อาจเป็นเรื่องของอากาศที่ทำให้เครื่องยนต์เกิดปัญหา ก็ต้องช่วยกันปรับแก้เครื่องยนต์ให้สามารถแข่งขันได้ หรือบางทีแก้ไขไม่ได้ก็ต้องสละสิทธิ์การแข่งขันก็มี

แต่ถึงจะมีปัญหาแค่ไหน สิ่งที่เราจะต้องทำก็คือ การแก้ไขปัญหาและหาทางออกให้ดีที่สุด ซึ่งพวกผมได้ลงมือเองตั้งแต่ต้น เรารู้จักทุกส่วนประกอบของรถทุกขั้นตอน เวลาเกิดปัญหาเราก็สามารถที่จะลงมือแก้ไขเองได้ แต่สิ่งที่ต้องทำคือพยายามคิด ถ้ายิ่งแก้ไม่ได้ก็ต้องปรึกษาอาจารย์ ต้องมีการประชุมทีม มีการคุยกันว่าจุดนี้มีปัญหาจะอย่างไร ต้องแก้อย่างไร เพื่อให้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้รับการแก้ไขอย่างดีที่สุด พวกผมเชื่อว่าอุปสรรคมีไว้ฝ่าฟัน ทุกๆ การทำงานทุกอย่างล้วนต้องมีอุปสรรคแม้กระทั่งการดำเนินชีวิต อันนี้เป็นเรื่องที่ทุกคนต้องเจอ อยู่ที่เราจะแก้ปัญหานั้นอย่างไร”

ความสำเร็จซึ่งนำไปสู่การพัฒนาประเทศชาติ

“สิ่งที่น่าภูมิใจมากที่สุดของวิทยาลัยเทคนิคสกลนครคือ การเป็นผู้พัฒนาต่อยอดเอาระบบฉีดเชื้อเพลิง (หัวฉีด) มาใส่แทนคาร์บูเรเตอร์ในรถจักรยานยนต์โดยการคิดค้นของอาจารย์ประมวล รอนยุทธ รวมถึงการได้รางวัลชนะเลิศการประดิษฐ์รถประหยัดเชื้อเพลิงสูงสุดในการแข่งขันระดับโลก ซึ่งคาดว่าจะนำมาพัฒนาต่อได้และทำให้ประเทศไทยมีรถประหยัดเชื้อเพลิงในเร็วๆ นี้ พวกผมจะพัฒนาและทำให้เกิดขึ้นจริงให้ได้ครับ”

แม้รางวัลที่ได้รับจะแสดงให้เห็นทั่วโลกเห็นแล้วว่า เด็กไทยมีความสามารถด้านการคิดค้น พัฒนา และสร้างสรรค์ผลงาน อีกทั้งยังมีหัวใจที่จะทำเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมมากเพียงใด แต่สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือ หัวใจนักสู้ของพวกเขา ที่พร้อมฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคจนประสบความสำเร็จ สิ่งเหล่านี้คือรางวัลของความสำเริง และเป็นความภาคภูมิใจที่ได้รับอย่างแท้จริง

กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ

ก ระ ด า ข วา ด ผั น

โดย 'กุดจี' พรชัย แสสนะมูล

กระดาขวาดฝัน

วาดแสงจันทร์ ให้ 'เด็กหญิงชีวิต'

วาดหลอดไฟ ให้ 'เด็กชายความคิด'

วาดดวงอาทิตย์ ให้ 'เด็กชายปัญญา'

วาดดวงดาว ให้ 'เด็กหญิงความฝัน'

วาดต้นไม้ ให้ 'เด็กชายฝันป่า'

วาดหมูนก ให้ 'เด็กหญิงฝันฟ้า'

วาดฝูงปลา ให้ 'เด็กชายฝันน้ำ'

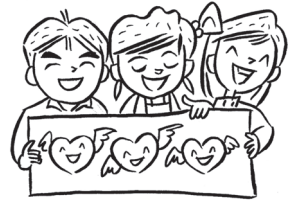
วาดดอกไม้ ให้ ‘เด็กหญิงฝันดิน’
วาดภูมรินทร์ ให้ ‘เด็กชายชื่นฉ่ำ’
วาดสีข้าว ให้ ‘เด็กหญิงสีดำ’
วาดความงาม ให้ ‘เด็กเด็กของเรา’

วาดความรัก ให้ ‘เด็กเด็กทุกดวงใจ’
วาดยิ้มละไม ให้ ‘เด็กเด็กคลายเหงา’
วาดความหวัง ให้ ‘ทุกทุกแสงเงา’
วาดกันเข้า เอาหัวใจระบาย

กระดากวาดฝัน
วาดสิ่งนี้ สิ่งนั้นหลากหลาย
มอบแต่เด็กหญิงเด็กชาย
พร้อมมอบความหมายให้ตัวเอง

คนดี = ไม่มีวันตาย

คุณคิดว่าชีวิตมันสั้นไหม? การทำดีต้องเริ่มที่ตรงไหน?

คำถามแรกผมคงตอบไม่ได้เพราะชีวิตมันใช้ไม่บรรทัดวัดไม่ได้ว่าสั้นหรือยาว แต่สิ่งหนึ่งที่ผมมั่นใจคือผมไม่รู้สึกเสียตายเลยที่เกิดขึ้นมา ณ ผืนแผ่นดินแห่งนี้ ส่วนคำถามที่สองนั้นผมให้ทุกคนลองอ่านเรื่องราวข้างล่างนี้เสียก่อน สิ่งแรกที่พวกคุณรู้สึก นั้นแหละคือคำตอบของผม...

“เด็กชายพลึง ศูนย์คะแนน” เสียงครูประกาศคะแนนคณิตศาสตร์หน้าห้อง ทำให้ผมอยากจะมีหัวทาบลงใต้โต๊ะ ทุกสายตajibจ้องมาที่ผมพร้อมกับรอยยิ้ม แต่หลังจากนั้น...

“ฮ่าๆๆๆ ไอ้โง่ ง่ายแค่นี้ก็ทำไม่ได้” เพื่อนคนหนึ่งตะโกนมาจากหน้าห้อง ซึ่งผมที่นั่งอยู่หลังห้องได้ยินชัดเจน รวมถึงเพื่อนทั้งหมดในห้องด้วย

“นักเรียน! อย่าว่าเพื่อนอย่างนั้นสิจ๊ะ ไม่น่ารักเลย ใครที่เก่งแล้วก็ช่วยสอน ให้เพื่อนเข้าใจด้วยสิ” เสียงครูห้ามปรามพวกเพื่อนๆ ที่กำลังหัวเราะชอบใจ

“พล้ง พักกลางวันไปหาครูที่ห้องพักครูด้วยนะ” ครูไฉไลหันมาบอกผม
ผมทำได้แค่พยักหน้าหงิกๆ พลังคิดในใจ ‘คงโดนดุอีกแล้วสินะ’

พักกลางวัน

“พล้ง ครูหนักใจกับคะแนนของเธอมากนะ ได้ศูนย์ทุกครั้งเลย” ครูไฉไลพูดด้วยสีหน้าวิตก ทำเอาผมหน้าจ๋อยไปเลย

“ผมขอโทษครับครู ครึ่งหน้าผะ...” ยังพูดไม่ทันจบ ครูไฉไลก็พูดแทรกขึ้นมา

“เธอก็พูดแบบนี้ทุกครั้ง แต่เธอก็ไม่พัฒนาตัวเองสักที”

คนดี = ไม่มีวันตาย

อันที่จริงครูไฉไลพูดถูก ผมบอกว่าจะพัฒนาอย่างนี้ทุกครั้งแต่ผมก็ไม่เคยทำได้

“โตขึ้นจะไปทำอะไรได้ ถ้ายังไม่มีความรักติดต่อกับคำพูดแบบนี้ ไหนบอกครูซิ” ครูหันมาจ้องหน้าผม

“แล้วผมโง่อย่างนี้โตไปเป็นอะไรได้บ้างครับ” คำถามจากใจจริงของผมทำให้ครูไฉไลหลุดคำออกมา

“แล้วใครบอกว่าเธอโง่” ครูย้อนถาม

“ก็... ก็ที่ผ่านมาผมเป็นไอ้โง่ประจำห้อง พ่วงด้วยฉายา ‘ศูนย์ตลอดกาล’”

“นี่พลั้ง...ไม่มีใครรู้จักตัวเธอดีเท่าเธอนะ เธอคือเธอ ไม่ใช่ไอ้โง่ที่ไหน เด็กชายพลั้งคือคนที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้าครูด้วยแววตาที่ใสสะอาด บริสุทธิ์และใสซื่อ ที่สำคัญเธอคือเด็กชายพลั้งที่ช่วยครูกวาดห้องทุกวันด้วย” ครูยิ้มให้ผม

‘อะไรกัน เมื่อก็ยังอยู่เลย’ ผมเถียงกับตัวเองในใจ แต่มันคงดังจนทำให้ครูหลุดคำออกมาอีกหน

“ทุกคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน ไม่มีใครเก่งไปหมดทุกอย่าง ไม่อย่างนั้นจะมีหมอ พยาบาล ครู ทหาร ตำรวจ ไปทำไม” ครูอธิบาย

“แต่ผมไม่เคยสอบได้คะแนนเลยนี่ครับ” ผมเถียงครู

“ใช่...แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะโง่สักหน่อย เธออาจมีความสามารถที่คนอื่นไม่มี แต่สิ่งหนึ่งที่ครูเห็นตอนนี้ คือความดีในตัวเธอมันส่องแสงจ้าเปล่งประกายทุกครั้งในยามที่ครูมองเธอ”

ครูยิ่งพูดผมก็ยิ่งงง

“...” ความดีส่องแสงได้ด้วยหรือ?

“สักวันเธอจะเข้าใจเอง เลือกเดินในทางที่เป็นของเธอนะ ครูเป็นกำลังใจให้” ครูพูดพร้อมกับเอามือมาตบไหล่ผมเบาๆ

จากวันนั้นผมเก็บความสงสัยไว้ในใจมาโดยตลอด ความดีที่ส่องแสงได้ของครูคืออะไรกัน? คำถามยังคงค้างคาอยู่ในใจ จนผมได้มาทำหน้าที่เป็นหัวของชาติ คำตอบมันก็ค่อยๆ คลี่คลายทีละนิดว่าความดีที่ส่องแสงได้นั้นมันไม่ใช่แสงที่ส่องออกมาจากตัวผม แต่มันคือรอยยิ้มของทุกคนในยามที่ได้รับการช่วยเหลือจากผม ไอ้เด็กโง่ที่ได้รับรอยยิ้มอันเย้ายวน ตอนนั้นผมได้รับรอยยิ้มที่มันทำให้ผมยิ้มได้อย่างปลื้มปิติ ต่อให้เราจะโดนดูถูกมากแค่ไหนแต่ตัวเราเองย่อมรู้ว่าตัวเราเป็นอย่างไร แม้ในยามนี้โลกทั้งใบของผมจะค่อยๆ มีดลงพร้อมกับธงชาติที่คลุมอยู่บนตัวนั้น เสียงของครูยังคงก้องอยู่ในหูผม ‘สักวันเธอจะเข้าใจเอง เลือกเดินในทางที่เป็นของเธอนะ ครูเป็นกำลังใจให้’

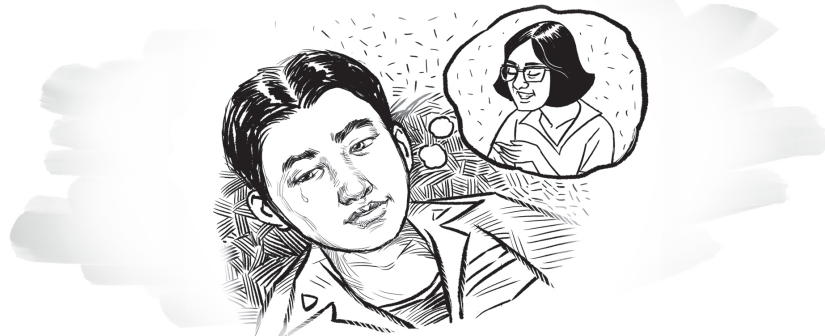
“ครูครับ ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วว่าทางเดินของผมคือทางไหน ผมทำเพื่อทุกๆ คนแล้วนะครับ” คำพูดอันแผ่วเบาที่เอื่อยขึ้นในใจ

“ครูรู้แล้ว ครูดีใจที่เธอเองก็รู้” เสียงกระซิบของครูดังขึ้น ก่อนที่โลกทั้งใบจะมีดลง

คนดี = ไม่มีวันตาย

แม้ไม่มีใครรู้ แต่เรารู้ รู้ว่าเรานั้นทำเพื่อใคร*

ไม่ว่าวันพรุ่งนี้ มันจะเป็นเช่นไร ก็จะไม่เสียใจกับสิ่งที่เราได้ทำ

...

โลกยังไม่สิ้นหวัง ถ้ายังมันในความดี

ศรัทธาไม่เคยหน่ายหนี คนดีไม่มีวันตาย

ผมไม่เคยเสียใจที่เลือกเดินทางนี้ แม้โชคชะตาจะกำหนดทุกๆ อย่าง แต่ชีวิต
เราเป็นคนกำหนด เราเลือกได้ว่าเราจะพาตัวเองเดินทางไปทางไหน...

นางสาวธนัญภรณ์ ชื่นนอก

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์

อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

* ที่มา : เพลง คนดีไม่มีวันตาย

คำร้องและทำนอง : ปิติ ลิ้มเจริญ

ความดีทำได้ง่ายจัง

เย็นวันหนึ่ง หลังจากที่ฉันทำการบ้านเสร็จแล้ว ฉันนั่งดูโทรทัศน์อยู่กับครอบครัว ก็มีข่าวเรื่องเด็กนักเรียนทีมหมูป่าติดถ้ำ ออกมาไม่ได้เพราะน้ำท่วม ฉันสงสารพวกเขามาก คิดว่าถ้าเป็นตัวฉันเข้าไปติดอยู่ในนั้นบ้าง จะเป็นอย่างไร ฉันบอกแม่ว่าฉันอยากช่วยเขา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไรดี แม่บอกฉันว่า การที่ฉันรู้จักเห็นใจคนอื่นอยากช่วยให้เขาพ้นทุกข์ ก็เท่ากับว่าฉันเป็นคนดีแล้ว เพราะคนดีจะสามารถช่วยเหลือตนเอง ครอบครัว และสังคมได้ในอนาคต ฉันอยากให้ทุกคนทำความดี ถึงแม้ว่ามันจะเป็นความดีเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

เด็กหญิงวรกมล อยู่คุ้ม

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนอนุบาลวัดอ่างทอง

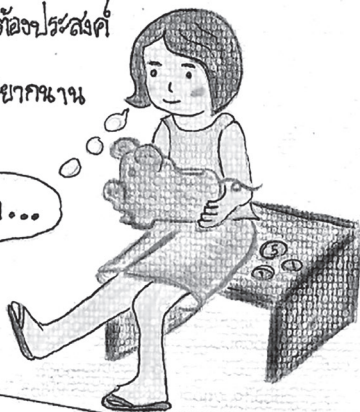
อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง

“หม้ออมสิน” ของ ด.ญ.แตงโม

มีสิ่ง พึ่ง บรรจงให้ครบบาท อย่าให้ขาดสิ่งของต้องประสงค์
มีน้อย ใช้หน่อย ค่อยบรรจง อย่าจ่ายลง ให้มาก จักยากนาน

คำสอนนี้ ที่ยายบอก ใจจำได้ ใจไม่คลาย จ้า...

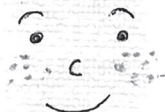

ค่ะ คุณยาย...
หนูจะทำตามคำสอน
แล้ววันหนึ่ง
“ยายทำงานมา
อะไรไปขายจ้ะ?”

วันหนึ่ง หนูจะช่วยยาย
ขายขนมให้หมดเลย

จ้าหลานรัก

ขนมไทย
ขายหมด

หอมๆ หวานๆ
ขายหมดแล้ว
ตาหนูก็เลย

ใส่ใส่จ้า!!!

มีต่อหน้า ๒

ค่ะคุณยาย
หลานจะเก็บ ขอดออม เงินทองไว้
และจะอยู่ จงกิน อย่างพอเพียง

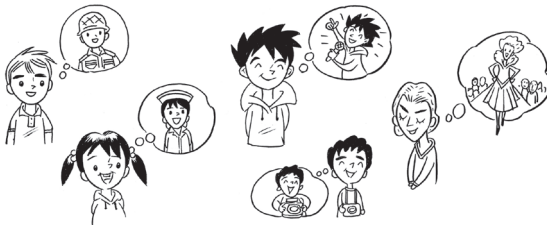
ขานม ไทย สู้ตาย ล้ำดวน
ฝีมือ แม่ใจ
อ้ออ้อ อ้ออ้อ !

เด็กหญิงวิไลภา ไชรัมย์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนนครราชสีมาปัญญานุกูล
อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

ความฝันในวันเปิดเทอม

ความ ฝันอันยิ่งใหญ่
เพชรจะกระจ่างแสง
ฝัน นั้นจะเป็นจริง
ต้องมุ่งมั่นพัฒนา
ใน ใจเปี่ยมไฟฝัน
เป้าหมายต้องพุ่งชน
วัน วานคือบทเรียน
เปลี่ยนกรวดเป็นเพชรกล้า
เปิด ใจใฝ่เรียนรู้
คว้าฝันอันพร่างพราย
เทอม ใหม่ใจมุ่งมั่น
สำเร็จในทุกสิ่ง

บันดาลใจให้เกิดแรง
ต้องผ่านร้อนผ่านเวลา
ได้ทุกสิ่งที่ใฝ่หา
เพิ่มคุณค่าชีวิตตน
จิตตั้งมั่นหมั่นฝึกฝน
สู้อุตุนเรียนวิชา
ตั้งใจเพียรตามตำรา
ก้าวพ้นฝ่าสิ่งเลวร้าย
จิตมุ่งสู้สู่จุดหมาย
คลายกังวลปล่อยละทิ้ง
เปลี่ยนความฝันเป็นความจริง
เดินสู่ฝันวันเปิดเทอม

นางสาวกรรณก รุจิเพิ่มพูน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนชลกันยานุกูล

อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี

ชีวิตมหัศจรรย์

“แอ็กอีแอ็กแอ็ก” เสียงนาฬิกาที่ปลุกฉันตอนเช้าทุกวัน ไม่เคยอู้งานเลยสักครั้ง มันคือเจ้าโด้ง ไก่อของพ่อที่เลี้ยงไว้ตั้งแต่ฉันจำความได้ พ่อมีไก่อมากมายไว้คอยเป็นเพื่อนเล่นในยามว่าง ฉันลืมหัดตีตีพร้อมสูดอากาศหายใจลึกๆ เข้าเต็มปอด วันนี้เป็นวันหยุดที่ฉันชอบใจ ฉันนอนคิดกับตัวเองว่าวันนี้จะทำอะไรบ้าง ทันใดนั้นเองเสียงแม็กดังมาว่า “ตื่นได้แล้วลูก มาเตรียมกับข้าวไว้ใส่บาตร” สำหรับครอบครัวของฉัน ทุกวันหยุดหรือวันพระ เรามักจะใส่บาตรพร้อมกัน แม้ว่าเป็นการอุทิศบุญกุศลไปให้คุณยายที่ไปสวรรค์ “บางที่ท่านอาจเมตตาามาเข้าฝันบอกห่วยเราก็คูณะ” แม่เคยพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

หลังจากใส่บาตรแล้ว พ่อกับแม่จะพาฉันไปซูเปอร์มาร์เก็ตทำห่วยบ้าน ซึ่งฉันชอบมาก เพราะในความจรงแล้วมันคือ ป่า นั่นเอง ที่เรียกแบบนี้ก็เพราะว่า มันมีของกินทุกอย่างอยู่ในนั้น ทั้งหน่อไม้ เห็ด ผักชนิดต่างๆ แมลงที่กินได้ หรือแม้แต่ของเล่น

“อย่างเข้าเดือนหก ฝนก็ตกพริ้วๆ” เสียงพ่อของฉันท้องเพลงเข้ากับบรรยากาศฟ้าครึ้ม พ่อบอกว่า ก่อนที่ฝนจะตก อากาศจะร้อนอบอ้าวมาก เป็นเหตุให้เห็ดนานาชนิดพากันออกดอกเบ่งบานเต็มป่ากันเลยทีเดียว ฉันทชอบเห็ดเผาะมาก ลักษณะของมันเป็นลูกกลมๆ ก้อนเล็กๆ เวลาเอาไปแกงมันอร่อยมากเลย แม่บอกว่ามันมีราคาแพงมาก กิโลกรัมละสามร้อยบาทก็มี

ภารกิจแรกของวันนี้คือการหาเห็ดเผาะ เราต้องใช้зонเชียวไปตามพื้นดิน โดยเฉพาะที่มีดินร่วนซุยสีดำ ขณะที่ฉันทกำลังขะมักเขม้นเขี่ยดินหาเห็ดอยู่นั้น ฉันทรู้สึกว่าบริเวณเท้าของฉันทมีอะไรไม่รู้กำลังไต่อยู่ พอฉันทมองไปเท่านั้นแหละ ฉันทก็รีดเสียงดังจนพ่อกับแม่ตกใจวิ่งเข้ามาดู

“อะไรลูก เกิดอะไรขึ้น” แม่ถาม

“งู! งูกัดขาหนู ช่วยด้วย” ฉันทหลับตาร้องกรีด ขี่มือไปที่เท้าของตนเอง

“ฮ่าๆๆ โธ่เอ๊ยลูก ดูให้ดีก่อนสิ” พ่อหัวเราะพร้อมกับจับที่แขนฉันทเบาๆ พอฉันทเปิดตาขึ้นก็พบกับขบวนการไฟขนาดจิ๋ว มันก็คือกิ้งกือนั่นเอง ฉันทก็เลยหลุดหัวเราะขำเสียยกใหญ่

เราใช้เวลาประมาณสองชั่วโมงก็ได้เห็นตามที่เราต้องการ พอบอกว่าภารกิจต่อไปของเราก็คือ หน่อไม้บนภูเขา ที่เราจะต้องนำมาทำอาหารเที่ยงนี้ ชื่อของมันก็คือ “หน่อไม้ฮวก” ซึ่งเป็นหน่ออ่อนของต้นไผ่ที่เกิดเองตามธรรมชาติ มีรสขม ต้องนำมาต้มก่อนรับประทาน บางทีก็นำมาหั่นจนเป็นเส้นเล็กๆ ใส่ให้เก็บไว้กินได้ตลอดปี เรียกว่า “หน่อไม้สั้ม” นั่นเอง “ซาตืออยู่ที่ยอด” เช่นเดียวกับหน่อไม้ที่อร่อย พอบอกว่ามักเกิดในที่สูง ฉันเริ่มเหนื่อยจึงบอกพ่อว่าไม่ไหวแล้ว พ่อให้ฉันขี่หลัง ส่วนแม่เป็นคนถือตะกร้าและถุงปุ๋ยสำหรับใส่หน่อไม้

“ขณะนี้ ยานอวกาศของเรากำลังจะขึ้นแล้ว เพื่อสำรวจหาเจ้ามนุษย์ต่างดาว” ฉันพูดเสียงดังเมื่อพ่ออุ้มฉันขี่หลัง ตอนนี้ฉันรู้สึกสบายมากและสนุกที่ได้จินตนาการท่ามกลางป่าไม้เขียวขจี พร้อมกับเสียงร้องระงมของสัตว์ปีกแข็งชนิดต่างๆ เหมือนเป็นการร้องเพลงของเพื่อนต่างดาว จนฉันเผลอหลับไปบนหลังของพ่อ

“ตื่นได้แล้ว ตื่นมากินข้าวเที่ยง” เสียงแม่ปลุกฉันพร้อมกลิ่นหอมยั่วน้ำลาย ฉันลืมตาตื่นขึ้นมาก็พบว่าตัวเองอยู่บนเตียงนอนพร้อมกับเมนูอาหารนำรับประทาน

มีแกงเห็ดเผาะใส่หน่อไม้กลิ่นหอม ส้มตำรสแซ่บนิ้ว และแม็กก็ไม่มีไขเจียวของโปรดที่ขาดไม่ได้ ฉันทลงมือรับประทานพร้อมกับพ่อและแม่อย่างเอร็ดอร่อย

บั้งโฝ๊ะ

ต้นคอม

“ภารกิจต่อไปของเราคือ บั้งโฝ๊ะปราบมาร” มันคืออุปกรณ์การเล่นที่สนุกและฉันชอบมาก “บั้งโฝ๊ะ” คือ การเล่นอย่างหนึ่งของเด็กอีสานบ้านนอก ที่เด็กเมืองกรุงต้องอิจฉา มันถูกสร้างขึ้นมาจากไม้ไผ่ที่มีรู และมีด้ามจับประกอบกับไม้แกนตรงกลางที่สามารถแทงเข้าไปในรูของไม้ไผ่ได้อย่างพอดี จากนั้นเราจึงไปเอาผลของต้นคอม* มาเป็นกระสุนในการยิง ซึ่งอาศัยหลักการดันของอากาศ ทำให้ผลของต้นคอมถูกยิงออกไป สนุกจนลืมวันไปเลย ฉันทั้งวิ่งทั้งกระโดดจินตนาการว่าพวกปีศาจกำลังบุกโลกมีเพียงฉันเท่านั้นที่สามารถฆ่ามันได้ “ปัง ปัง” เสียงของฉันทดลั่นทุ่งไปเลยทีเดียว

*ต้นคอมหรือต้นพลับพลา มีชื่อท้องถิ่น (ภาคอีสาน) ต้นหมากคอม ต้นคอม ลูกหมากคอม เด็กๆ นิยมนำไปเป็นลูกกระสุนปืนกระบอกไม้ไผ่ มีชื่อเรียกตามเสียงที่ได้ยิน คือ “โพละ” มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามการออกเสียงแต่ละถิ่น เช่น บั้งโฝ๊ะ บั้งโฝ๊ะ บ้องโพละ เป็นต้น

“กลับกันเถอะลูก” เสียงของแม่มังมา ทำให้ภาพปีศาจและยานอวกาศของฉันท่อยๆ เลือนหายไป หมดเวลาสนุกแล้วสิ รู้ตัวอีกทีพระอาทิตย์ก็กลายเป็นสีแดงส้มกลมโตสวยที่ปลายภูเขา แม่อุ้มฉันทั้งข้างหลังพ่อที่เป็นคนขี่รถมอเตอร์ไซด์คันเก่า ค่อยๆ เคลื่อนไปข้างหน้า พร้อมกับภาพทุ่งนาที่ค่อยๆ ลับไปพร้อมกับแสงยามเย็น วันนี้เป็นวันที่มหัศจรรย์ เป็นวันที่ฉันมีความสุข ฉันทอบอุ่นใจ ฉันรักธรรมชาติ รักทุ่งนา รักป่าเขา และฉันจะรักครอบครัวของฉันตลอดไป

นางสาวนภาพร หนองนงค์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนเวียงวงกตวิทยาคม

อำเภอเวียงเก่า จังหวัดขอนแก่น

กระต่ายกับเต่า

มีเรื่องให้กล่าวขาน
ฟังดูเรื่องของเขา
ขาสั้นแลตัวมเตี้ยม
ดูเถิดดูขามัน
กระต่ายวิ่งสักพัก
เราพักนอนตรงนี้
ด้วยคิดว่าเรานี่
ใครสู้ต้องปราชัย

เป็นตำนานที่บอกเล่า
กระต่ายเต่าวิ่งแข่งกัน
มาตัดเทียมวิ่งแข่งฉันทัน
กระต่ายหยันด้วยวูจี
คิดว่าจักถึงแล้วนี่
สักนาทีไม่เป็นไร
วิ่งเร็วจีใครเทียบได้
เรื่องความไวนั้นต่างกัน

เต่าน้อยเดินเตาะแตะ
อาศัยความบากบั่น
เดินช้าไม่หยุดพัก
วายปราณพร้อมยอมพลี
เวลาเลยผ่านล่วง
กระต่ายเผลอหลับไป
ข้อคิดในเรื่องนี้
อดทนจนสมปอง

ด้วยเท้าแบะและขาสั้น
ความอดกลั้นนั้นมี
เหนียวหรือหนักไม่ยอมหนี
ตั้งใจที่ก้าวเดินไกล
เต่าไม่หวังเรื่องหลับไหล
เรื่องปราชัยกระต่ายครอง
มีทั้งดีและเศร้าหมอง
ผู้เป็นรองเพราะเหิมเกริม

กระต่ายกับเต่า

ตัวอย่างจากนิทาน	ขอขบขันความคิดเสริม
บางตอนขอต่อเติม	ขอแต่งเพิ่มจินตนา
เปรียบเทียบเรื่องการเรียน	ไม่ผิดเพี้ยนกันเลยหนา
บางคนเก่งวิชา	กิริยาไม่น่ายล
บางคนสมองช้า	แต่ตั้งหน้าไฝ่ฝึกฝน
ไม่เก่งแต่อดทน	บรรลุผลด้วยตั้งใจ
บางเรื่องนิทานสอน	เลือกเอาตอนจำเป็นใช้
ประยุกต์ปรับปรุงได้	บันดลให้สมดังปอง

เด็กหญิงจันทร์จิรา แก่นสาร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านหนองไฮ

อำเภอปทุมราชวงศา จังหวัดอำนาจเจริญ

การเป็นเด็กดี

มีครอบครัวหนึ่งอยู่ในบ้านหลังเล็ก อยู่ร่วมกัน ๓ คน มีพ่อ แม่ ลูก พ่อชื่อนายแดง แม่ชื่อนางสำลี ส่วนลูกชื่อแก้ว ครอบครัวนี้มีฐานะยากจน ทำงานหาเช้ากินค่ำ เพื่อส่งให้ลูกเรียน

วันหนึ่งครูบอกให้นำสีไม้มาในวิชาศิลปะ แต่เด็กหญิงแก้วไม่มีสีไม้ จึงขอเงินแม่ซื้อ แม่ของแก้วบอกว่า “โอ้โฮ! มันแพงมากเลยนะแก้ว กล่องละ ๑๐๐ บาท” แต่ด้วยความเป็นแม่ อยากรักก็ต้องซื้อให้ลูกจนได้ แม่จึงได้เก็บเงินซื้อให้ลูก

จนมาถึงวิชาศิลปะ แก้วนำสีที่ครูสั่งมา แต่เพื่อนที่นั่งอยู่ข้างแก้วไม่ได้นำสีมา เพื่อนจึงขอยืมแก้ว แก้วปฏิเสธไม่ให้ยืม แล้วยังพูดต่ออีกว่า “เธอต้องทำให้ครูเห็นว่าเธอขยันของของฉัน แล้วฉันจะให้ยืม ครูจะได้เห็นความดีของฉัน” เพื่อนแก้วจึงบอกครู แล้วเพื่อนของแก้วก็ทำตามที่แก้วบอก

พอครูเห็น ครูได้ตกใจถามแล้วว่า “การที่เราจะทำความดี เราไม่จำเป็นต้องให้ใครเห็นและจงทำด้วยความเต็มใจไม่หวังผลตอบแทน” แก้วได้ฟังที่ครูสอนแล้ว จึงนำไปปฏิบัติ ตกเย็นแก่วกลับมาเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้แม่และพ่อฟัง แม่พูดว่า “ถูกแล้วลูก การทำความดีไม่จำเป็นต้องให้ใครเห็น เราจงทำด้วยความเต็มใจของเรา และเราไม่ต้องหวังผลตอบแทนใดๆ”

หลังจากนั้น แก้วกลับไปทำการบ้านที่ครูสั่ง เมื่อเสร็จหมดแล้ว แก้วก็ช่วยแม่ทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระ หุงข้าว ล้างจาน รดน้ำต้นไม้ ปลูกผัก เสร็จแล้วแก้วก็จะออกไปปั่นจักรยานเล่นเพื่อออกกำลังกาย

การทำความดีหรือการช่วยเหลือผู้อื่นยามเดือดร้อน เราไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นเห็น เราารู้อยู่แก่ใจว่าเราทำสิ่งใด เราจงทำด้วยความเต็มใจ โดยไม่หวังผลตอบแทน และเราจะมีความสุขเมื่อช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจ

เด็กชายอภิวัฒน์ คงมา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านท่าลาด

อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง

ไดอารี่ของฉัน : ลอยเรือที่เกาะลันตา

สวัสดีค่ะ ฉันชื่อ ป๊อป วันนี้ฉันต้องเดินทางกลับบ้านซึ่งอยู่เกาะลันตาโน่น
เฮ้อ! ชนบทที่แสนจะน่าเบื่อ แต่ก็ต้องกลับเพราะนักเรียนหอพักทุกคนต้องกลับบ้าน
ตามกฎเดือนละครึ่ง บ้านฉันอยู่ในชนบท แต่ก็ออกมาเรียนอยู่ในตัวเมืองตั้งแต่
เด็กๆ กลับบ้านไม่ค่อยนัก จึงทำให้รู้สึกไม่ค่อยผูกพันสักเท่าไร ฉันนั่งอยู่ในรถยนต์
ที่พ่อขับมา ใช้เวลาไม่นาน พ่อก็ขับรถถึงท่าเทียบแพขนานยนต์ พ่อค่อยๆ เคลื่อนรถ
มุ่งหน้าไปยังบริเวณท่าเทียบแพ รอไม่นานนัก รถที่ละคันก็ถูกขับลงไปจอดบน
แพขนานยนต์ลำใหญ่ พ่อขับรถลงไปจอดเช่นเดียวกับรถคันอื่น เรือลำใหญ่ค่อยๆ
เคลื่อนออกจากท่า เวลาผ่านไปไม่นานนัก เรือลำใหญ่ก็เทียบท่าเมื่อถึงจุดหมาย
อีกครั้ง รถค่อยๆ เคลื่อนไปบนฝั่งช้าๆ ที่ละคัน รวมถึงรถที่ฉันนั่งอยู่ก็เช่นกัน

ไดอารี่ของฉัน : ลอยเรือที่เกาะลันตา

พ่อจอดรถหน้าบ้าน ฉันค่อยๆ ก้าวลงจากรถแล้วเดินไปหาแม่ที่ดูเหมือนจะรอคอยอะไรบางอย่าง ด้วยความสงสัยก็เลยเอ่ยถาม “แม่รออะไรอยู่คะ”

“แม่นั่งรอขบวนแห่เรืออยู่นะสิ ลูกลืมแล้วหรือ วันนี้ชาวเลของเรามีประเพณีอะไร” जबคำแม่เอ่ย ก็ทำให้ฉันนึกขึ้นมาได้ว่ามีประเพณีลอยเรือ ...นี่ฉันไม่ค่อยกลับบ้านจนลืมประเพณีสำคัญมากนี้เลยหรือ

หลายคนคงสงสัยว่าประเพณีนี้คืออะไรสินะ แม่ของฉันมีสายเลือดชาวเล ซึ่งเราเรียกตัวเองว่า “ชาวอุรักลาไวย์” เป็นชาวบ้านในหมู่บ้านเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ที่อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ คนในหมู่บ้านทำอาชีพประมงเป็นหลัก แต่ก่อนไม่ค่อยมีคนรู้จักแต่ปัจจุบันคนส่วนใหญ่เรียกเราว่า “ชาวไทยใหม่” เราใช้ภาษาคลายกับภาษามลายูที่พี่น้องชาวมุสลิมใช้สื่อสารกัน และมีประเพณีที่สำคัญมากคือ “ประเพณีลอยเรือ” หรือที่เรียกว่า “ลัลลาปาจัก” เป็นประเพณีที่จะเกิดขึ้นปีละ ๒ ครั้ง ครั้งละ ๒ คืนติดต่อกัน คือ ๑๔ ค่ำ และ ๑๕ ค่ำ ของเดือน ๖ และเดือน ๑๑

ตอนนี้...ฉันนั่งอยู่กับแม่ที่หน้าบ้าน พักหนึ่งก็มีเสียงฆ้องดังกังวานขึ้น นั่นเป็นสัญญาณว่าขบวนเรือกำลังใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อได้ยินเสียงนั้นฉันจึงหันไปมองบนถนนในระยะไม่ไกลนัก ก็เริ่มเห็นผู้คนชายหญิงแต่งตัวสวยงามสีสันดึงดูดตา บ้างก็เดินบ้างก็รำนำหน้าขบวน มีเสียงร่ามะนาพาครื้นเครง ขบวนขยับเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เริ่มเห็นกลุ่มชายฉกรรจ์หามเรือขนาดกลางที่ทำจากไม้ระก้าอย่างประณีต บนเรือประดับด้วยดอกไม้บานาชนิด

เมื่อเรือผ่านไป มีคนเปิดเพลงผ่านลำโพงที่บรรทุกมากับรถกระบะ ชายหญิงบ้างก็เดินกอดคอกัน บ้างก็เดินถือขวดเหล้า เดินเซไปเซมา ดูท่าทางจะเมาจนไม่ไหวก็ไปนั่งอาเจียนอยู่ริมทาง พอขบวนผ่านหน้าบ้าน ฉันก็เดินตามไปทันที ต่อมาเสียงประทัดดังขึ้นที่สุสาน นั่นหมายความว่าขบวนกำลังเคลื่อนไปยังลานพิธี ชายฉกรรจ์ที่หามเรืออยู่ก็ค่อยๆ วางเรือลง ผู้คนที่เดินมาร่วมกับขบวนก็ค่อยๆ แยกย้ายกันไปทำกิจกรรม บางคนชอบเต้นก็เดินไปยังลานเวที ส่วนใครที่ชอบบราก็ไปอยู่ตรงหน้าศาลาและอีกหลายๆ คนร่างกายคงไม่ไหวก็พุงกันไปอยู่ใน “ซาเราะห์” หรือ “กระท่อม”

ไดอารี่ของฉัน : ลอบเรือที่เกาะลันตา

เวลาประมาณ ๓ หุ่่มกว่าแล้ว ฉันเองก็อยากจะไปสนุกบ้าง ไม่รีรอ ฉันจึงเดินไปยังเวที แล้วเริ่มโยกย้ายไปตามจังหวะเพลงเช่นกัน ผู้คนร่ายล้อมกันอยู่เต็มไปหมด เบียดกันบ้าง เหยียบเท้ากันบ้าง แต่ก็ไม่มีใครโกรธกัน เพราะคนที่นี่มีเหตุผล อบอุน และมีน้ำใจเสมอ ผ่านไปนานแค่ไหนไม่รู้ จู่ๆ เสียงเพลงก็ถูกปิดลง เมื่อฉันเริ่มตั้งสติได้ จึงรีบก้มลงดูนาฬิกาข้อมือ

“อะ! นี่เที่ยงคืนแล้วหรอ” ทุกคนต่างรู้ว่าเวลานี้ทำไมเสียงเพลงถูกปิดลง ไม่ใช่เพราะงานเลิกหรอกนะ แต่มันถึงเวลาของพิธี “เลบาเล่” ต่างหากล่ะ ในไม่ช้า ก็มีชาย ๒ คนเดินลงไปในทะเลพร้อมกับถังน้ำ เสียงร่ำมะนาก็ถูกบรรเลงขึ้น คนที่อยู่ในทะเลก็ใช้ถังน้ำตักน้ำสาตขึ้นมาบนฝั่ง ทำให้คนบริเวณนั้นเปียกโชกกันไปหมด เมื่อพิธีเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพลงจากลำโพงก็ดังขึ้นอีกครั้ง เพลงจะถูกเปิดจนรุ่งสาง ได้เวลากลับบ้านไปพักผ่อนแล้ว

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก “ตื่นได้แล้วลูก” เสียงของแม่ดังขึ้น ฉันสะดุ้งตื่นในทันที พร้อมกับลุกขึ้นไปเปิดประตูให้แม่ ยังไม่ทันพูดอะไร แม่ก็บอกฉันว่ายายมารอนานแล้ว ฉันก็รีบวิ่งไปล้างหน้าในทันที แล้วเดินไปพร้อมกับคุณยายสู่ลานพิธีที่ผู้คนยืนล้อมรอบเรือกันอยู่ ผู้ใหญ่ก็หยิบข้าวพองที่ผ่านการทำพิธีมาแล้วใส่กำมือลုပ်ไล่ไปทั่วร่างกายของตัวเอง จากนั้นนำไปลုပ်ให้กับลูกหลาน แล้วโยนใส่ไปในเรือ ยายเคยบอกกับฉันว่า การทำแบบนี้เป็นการนำเอาสิ่งไม่ดีออกไปจากชีวิตส่งไปพร้อมกับเรือ เมื่อทุกคนใส่ข้าวพองลงไปในเรือหมดแล้ว เรือก็ถูกนำไปลอยลงทะเลทันที และทุกคนก็แยกย้ายกันไปทำธุระของตนเองเพื่อที่จะพักผ่อน รวมถึงตัวฉันด้วย

เวลาประมาณสี่โมงเย็น ถึงเวลาของขบวนแห่ไม้แล้ว ฉันเดินออกมานั่งหน้าบ้าน มองไปยังขบวนที่ใกล้เข้ามา คราวนี้เป็นขบวนเล็กๆ ที่มีแค่รำมะนา กับคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ขบวนเคลื่อนไปยังลานพิธีดังเดิม ไม่นานขบวนจะถูกนำไปต่อเป็นรูปไม้กางเขนแต่ตรงปลายทั้งสามยอดจะถูกผูกด้วยใบจาก และนำไปปักเรียงกัน

หน้าลานพิธี ฉันไปร่วมสนุกในชุดลายลูกไม้พร้อมทั้งนุ่งผ้าถุง และตัดดอกไม้ที่หูเดินไปยังหน้าลานพิธี และเริ่มร่ายรำไปตามจังหวะรำมะนาทันที วัยรุ่นหลายๆ คนคงสงสัยสินะว่า ฉันแต่งตัวแบบนี้ไม่อายหรือ เราทุกคนที่นี่สามารถตอบได้เต็มปากว่า “ไม่อาย” เพราะนี่คือประเพณีที่สั่งสมจากบรรพบุรุษที่ควรสืบสานอย่างภาคภูมิใจ ในเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเรา

เช้าวันรุ่งขึ้น หน้าลานพิธีวันนี้จะแตกต่างจากเมื่อคืนเล็กน้อย จากที่มีแค่ไม้ปักอยู่เฉยๆ ก็มีโอง่เล็กๆ ใส่น้ำจันทน์ และมีเทียนเล่มเล็กๆ วางอยู่บนปากโอง่ วางไว้ตรงโคนไม้ทุกต้นเพื่อทำพิธีกรรม จากนั้นเจ้าของโอง่ก็มายกโอง่ของตนเอง แล้วนำน้ำในโอง่ไปดื่มบ้าง ล้างตัวบ้าง รวมถึงฉันด้วย พอล้างหน้าล้างตัวกันเสร็จ เราทุกคนก็ไปผูกข้อมือด้วยด้ายสีขาวจากคุณยาย แล้วแยกย้ายกันกลับบ้าน สิ้นสุดแล้วสินะลิลลาปาจ๊าก

คิดแล้วก็เศร้า เมื่อใกล้เวลาต้องกลับโรงเรียน ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ฉันไม่อยากกลับมาที่นี่ด้วยซ้ำ อาจเป็นเพราะสิ่งที่ดีงามของที่นี่ไป ก่อนกลับ ฉันอยากพาทุกคนมาที่นี่ มันเป็นที่ที่ฉันรู้สึกว่ามีแล้วสบายใจ ฉันนั่งอยู่ใต้หน้าผา ที่ด้านบน

ไดอารี่ของฉัน : ลอบเรือที่เกาะลันตา

มีต้นไม้ใหญ่น้อยเขียวขจีดูสบายตา โชดหินต่างระดับยื่นออกไปกลางน้ำทะเล
ดูระยิบระยับจากแสงของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลาลับขอบฟ้า ฉันนั่งทอดเข่า
แล้วหลับตาฟังเสียงน้ำทะเลกระทบฝั่ง พร้อมลมพัดมาเบาๆ ได้สูดอากาศบริสุทธิ์นี้
ดีจังเลย ฉันว่าอะไรดีมีๆ ธรรมชาติ วัฒนธรรม การเป็นอยู่เหล่านี้ที่ไม่ถูกปรุงแต่ง
มันไม่ได้แย่เสมอไป กลับดีต่อจิตใจมากด้วยซ้ำ อยากบอกเพื่อนเยาวชนหลายๆ คน
ที่กำลังหลงแสง สี เสียงอยู่ตอนนี้ ย้อนกลับมาดูวัฒนธรรมดั้งเดิมบ้างก็ดีเพราะ
สิ่งที่สวยงามอยู่แล้วต่อให้ไม่ถูกดัดแปลงแต่งเติม ก็ยังคงมีเสน่ห์ชวนหลงใหล
ได้เสมอ หากคุณสามารถพบเจอและชื่นชมมันด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง...

นางสาวอารียา จันทรจำรัส

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กระบี่

อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่

การอ่าน...จุดเริ่มต้นของความสำเเร็จ

เด็กๆ คงเคยได้ยินกันมาว่า การอ่านนั้นมีความสำคัญสำหรับทุกคน ทั้งในเรื่อง การศึกษาหาความรู้ การฝึกกระบวนการคิด และยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน จากการอ่าน แต่ในมุมมองของผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจากการอ่าน อย่างจิฉัมพร ฤทธิธำภินันท์ หรือพี่เชียร์ และณอห์ณ จินดาโชติ หรือพี่ณอห์ณ นักแสดงยอดนักอ่าน จะมีมุมมองในเรื่องของการอ่านอย่างไร มาติดตามไปพร้อมกันเลยคะ

จิฉัมพร ฤทธิธำภินันท์ (พี่เชียร์)

“...การอ่านเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เพราะว่าการที่เราจะรู้อะไรสักอย่างหนึ่ง หรือว่าต้องการข้อมูลมาใช้งาน ต้องเริ่มจากการอ่านเพื่อให้ได้ข้อมูลมาทั้งนั้น เพราะการอ่านทำให้เรากลายเป็นคนที่มีความรู้ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ฉะนั้นแล้วไม่มีเหตุผลเลยที่เราจะไม่เห็นความสำคัญของการอ่าน

และคำถามที่ว่าอ่านอย่างไรให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ก็ต้องย้อนกลับมาถามตัวเองว่าทุกครั้งที่เราอ่าน เราอ่านแบบไหน ถ้าอ่านผ่านๆ ก็เป็นแค่การอ่านผ่านๆ แต่ถ้าเราจะเอาสิ่งที่อยู่ในนั้นมาสร้างให้เกิดประโยชน์ มาสร้างให้เกิดความสุข มาสร้างให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ก็ต้องใช้ ‘ใจ’ อ่าน เมื่อเรามีความสุขก็จะทำให้อ่านั้นเป็นข้อมูลที่อยู่กับเราโดยไม่ต้องพยายาม ไม่ต้องมาคอยบังคับตัวเองว่าต้องอ่านจนเกิดความรู้สึกไม่อยากจะอ่าน ไม่มีความสุข พี่เชียร์ว่าอันนั้นไม่ใช่การที่เราจะประสบความสำเร็จในชีวิตคะ ดังนั้น ขอเพียงแค่รู้จักเริ่มต้นที่จะ ‘อ่าน’ เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว”

การอ่าน...จุดเริ่มต้นของความสำเริง

ณอห์ณ จินดาโชติ (พี่ณอห์ณ)

“...หากจะถามว่าการอ่านหนังสือสำคัญอย่างไรสำหรับผม ผมเชื่อว่ารากฐานของการเรียนรู้ทุกอย่างเริ่มจากการอ่าน วิชาความรู้ที่เราทุกคนเรียนก็ถูกบันทึกอยู่ในหนังสือทั้งนั้น แม้จะมีการบอกต่อเป็นคำพูด แต่สิ่งที่ทำให้เราจดจำได้ระยะยาวก็คือการอ่านหนังสือ

การอ่านเป็นการเริ่มต้นของหลายอย่าง เช่น การสื่อสาร การเรียนรู้ การพัฒนาตัวเอง รวมถึงการเริ่มต้นความสัมพันธ์ ดังนั้น การอ่านจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมากครับ เพราะบางครั้ง

คนเราได้รู้จักกันเพราะการอ่าน ได้รู้จักตัวเองเพราะการอ่าน

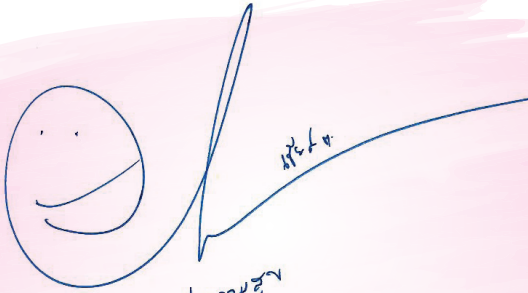
และคำถามที่มีคนถามว่า การอ่านทำให้เราประสบความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร อย่างที่บอกไปว่าทุกอย่างเริ่มต้นจากการอ่าน การที่เราจะประสบความสำเร็จล้วนมาจากการอ่าน การเรียนรู้ การจดจำ และการพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ ผมว่าคนที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่มักจะมีบทความที่ดีอยู่กับตัวหรือจากหนังสือสักเล่ม จริงๆ ผมว่าลองไปถามหลายๆ คน ก็จะมีหนังสือในดวงใจหรือบทความที่เขาชอบทั้งนั้น ทุกคนล้วนผ่านการอ่านมาก่อน ฉะนั้นการที่เราจะประสบความสำเร็จได้ พื้นฐานล้วนมาจากการอ่านและการพัฒนาตัวเองครับ”

เห็นไหมคะว่า การอ่านมีความสำคัญและส่งผลให้เราประสบความสำเร็จได้อย่างไร และการอ่านให้มีความสุขนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอีกต่อไป เด็กๆ ลองหยิบหนังสือหรือเลือกเรื่องที่สนใจมาอ่าน แล้วจะพบว่า การอ่านให้อะไรกับเรามากกว่าที่คิด มาเริ่มอ่านกันนะคะ...

กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ

การอ่าน...จุดเริ่มต้นของความสำเ็จ

ขอให้นักอ่านมีความสุข
กับการอ่านนะคะ

ติดตามบทสัมภาษณ์ได้ที่ <http://goo.gl/P566DE>

บท: การอ่าน ตัวสร้างเรา ได้เป็นคนที่ดีกว่า

ขอได้เป็นผู้อ่านที่ดี และอยากแบ่งปันให้กับคนอื่น:

จาก.

ติดตามบทสัมภาษณ์ได้ที่ <http://goo.gl/r13VX1>

การเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติและ การเตรียมความพร้อมในการรับมือ ภัยพิบัติทางธรรมชาติ

เรื่อง : ธัญญ์ฐิษฐ์ บุษบงศ์ (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ สวทช.)

ที่ปรึกษา : พลเรือตรีถาวร เจริญดี (ศูนย์เตือนภัยพิบัติแห่งชาติ)

ปรึกษา : สายทอง (กรมทรัพยากรธรณี/สมาคมธรณีวิทยาแห่งประเทศไทย)

ความเสียหายที่เกิดจากเหตุการณ์สึนามิเมื่อปี ๒๕๔๗ เหตุการณ์น้ำท่วมครั้งใหญ่เมื่อปี ๒๕๕๔ เหตุการณ์แผ่นดินไหวที่จังหวัดเชียงรายเมื่อปี ๒๕๕๗ และเหตุการณ์เยาวชนไทยนักฟุตบอลทีมหมูป่าอะคาเดมีและโค้ชทั้ง ๑๓ คน ติดถ้ำหลวง-ขุนน้ำนางนอนในปี ๒๕๖๑ เราคงต้องยอมรับว่าเด็กไทยจำเป็นต้องมีความรู้ถึงสาเหตุของภัยธรรมชาติ พร้อมทั้งเข้าใจและตระหนักถึงการป้องกัน รวมถึงการรับมือกับภัยพิบัติธรรมชาติที่จะเกิดขึ้น

วันนี้เรามาทำความเข้าใจและเตรียมความพร้อมในการรับมือ และเผชิญกับภัยธรรมชาติที่อาจจะเกิดขึ้นกันดีกว่า

แผ่นดินไหว (Earthquake) คือ ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

ที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของพื้นผิวโลก เนื่องจากการเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลกข้างใต้ ที่ทำให้บางส่วนของหินมีการเคลื่อนที่อย่างฉับพลัน และเกิดปรากฏการณ์แผ่นดินแตกเป็นรอยยาว

ผลกระทบที่เกิดขึ้น

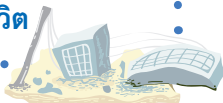
เกิดการสั่นไหวร้ายแรง

อาคาร สิ่งก่อสร้าง

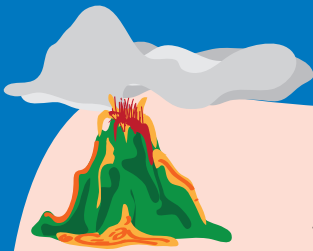
มีความเสียหายมาก

แผ่นดินแยกและอาจ

มีผู้เสียชีวิต

ภาพแผ่นดินไหวที่จังหวัดเชียงราย วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗
ที่มาของภาพ : www.springnewstv.tv

ภูเขาไฟ (Volcano) คือ ส่วนของเปลือกโลกที่มีช่องเปิดหรือรอยแยกของหิน ซึ่งหินร้อนหลอมเหลวที่อยู่ใต้เปลือกโลกสามารถออกมาข้างนอกเปลือกโลกได้ โดยหินร้อนหลอมเหลวนี้อาจไหลเคลื่อนที่ออกมาอย่างช้าๆ หรืออาจมีการระเบิดของแก๊สและหินร้อนหลอมเหลวดันปะทุออกมาอย่างรุนแรง

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิต และทรัพย์สิน เกิดมลพิษทางอากาศ หรือ สายการบินหยุดให้บริการ

สึนามิ (Tsunami) เกิดจากการเกิดแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด หรือดินถล่ม โดยปรากฏการณ์เหล่านี้มีจุดเริ่มต้นเกิดขึ้นได้มหาสมุทร และสึนามิส่วนใหญ่เกิดจากการเกิดแผ่นดินไหวใต้น้ำที่มีขนาดแรงสั่นสะเทือน (magnitude) ตั้งแต่ ๗.๐ ขึ้นไป ทั้งนี้ความรุนแรงของสึนามิจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะของท้องทะเล ลักษณะความตื้นลึกของพื้นชายฝั่งทะเล และความลาดของหาดที่สึนามิเคลื่อนที่เข้าจู่โจม

ตารางแสดงความเสียหายรุนแรงจากการเกิดสึนามิ ๓ อันดับของโลก (ข้อมูลจาก NOAA)*

วัน เดือน ปี ที่เกิดสึนามิ	ตำแหน่งที่เกิดสึนามิ	จำนวนผู้เสียชีวิต
๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ (ค.ศ. ๒๐๐๔)	เกาะสุมาตรา อินโดนีเซีย	๒๒๗,๘๙๘ คน
๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ (ค.ศ. ๑๙๐๘)	เกาะเมสลิना อิตาลี	๓๒,๐๐๐ คน
พ.ศ. ๒๕๔๘ (ค.ศ. ๑๙๕๕)	ทางใต้ของโปรตุเกส มหาสมุทรแอตแลนติก	๑๐๐,๐๐๐ คน

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : คลื่นซัดเข้าหาฝั่ง ชุมชนตามชายฝั่งถูกทำลาย และอาจมีผู้เสียชีวิต

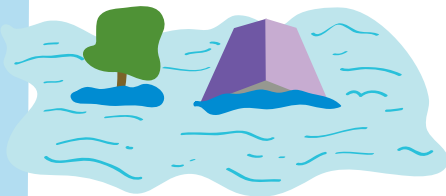
พายุหมุนเขตร้อน (Tropical Cyclone) เกิดขึ้นเหนือมหาสมุทรในเขตร้อน ใกล้เส้นศูนย์สูตร ตรงบริเวณน้ำที่อุ่น มีปริมาณไอน้ำสูง การเกิดพายุหมุนเขตร้อน เริ่มขึ้นเมื่ออากาศอุ่นเหนือมหาสมุทรถูกดูดเข้าไปในบริเวณที่มีความกดอากาศต่ำ โดยเริ่มต้นจากการเกิดพายุขนาดเล็ก แล้วก่อตัวใหญ่ขึ้นๆ ทำให้เกิดลมแรงหมุนรอบจุดศูนย์กลางของพายุ และขยายแผ่บริเวณใหญ่ออกไปครอบคลุมพื้นที่หลายร้อยกิโลเมตร การเกิดพายุหมุนทำให้เกิดลมแรงที่เคลื่อนที่ได้เร็วมาก อาจเคลื่อนที่ได้เร็วถึง ๓๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : เกิดลมแรง ฝนตกหนัก อาจทำให้เกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง มีความเสียหายรุนแรง และอาจมีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก

ความเสียหายจากพายุไต้ฝุ่นเกย์ที่เข้าจู่โจมจังหวัดชุมพร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒
ที่มาของภาพ : <http://upload.wikimedia.org>

อุทกภัย (Flood) เป็นภัยทางธรรมชาติจากภาวะน้ำท่วมหนักหรือน้ำท่วมฉับพลันและเกิดภาวะน้ำแช่ขังท่วมในระดับสูงอยู่เป็นระยะเวลานาน ซึ่งมีต้นตอมาจากหลายสาเหตุ

- อุทกภัยที่สร้างความเสียหายอย่างหนักให้กับบริเวณชายฝั่งที่มีพื้นที่ต่ำคือ อุทกภัยจากปรากฏการณ์คลื่นพายุซัดฝั่งที่เกิดจากพายุดีเปรสชันหรือพายุหมุนเขตร้อน
- น้ำที่เกิดจากการละลายของหิมะในบริเวณเทือกเขาก็ก่อให้เกิดภาวะน้ำท่วม

ในที่ลุ่มที่อยู่ข้างล่างซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปได้ ฝนที่ตกหนักในบริเวณต้นน้ำบนภูเขา ก็ทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลันได้

- ฝนตกหนักหรือฝนตกต่อเนื่องนานวัน ก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้เกิดอุทกภัยได้

ภาพความเสียหายจากน้ำท่วม จังหวัดลำปาง
๑๘ ก.ย. ๒๕๖๑
ที่มา : กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : น้ำท่วมอาคารบ้านเรือน พื้นที่ทำการเกษตร และถนนหนทาง

ดินถล่ม (Landslide) เป็นภัยทางธรรมชาติ ที่สร้างความเสียหายแก่บ้านเรือน ผู้คน สัตว์เลี้ยง เส้นทางคมนาคม และต้นไม้ใหญ่

ดินถล่มรุนแรงอาจส่งผลให้เส้นทางน้ำเปลี่ยนแปลงได้ ดินถล่ม มักเกิดขึ้นบริเวณที่ราบสูง หรือภูเขาที่มีความลาดชัน บริเวณไหล่เขาที่มีพืชพันธุ์ไม้ น้อยใหญ่ปกคลุมน้อย ไม่มีไม้ใหญ่ช่วยดูดซับน้ำ

อุตุฯ เตือน! 20 จังหวัด
เสี่ยงดินถล่ม ช้ารอย จังหวัดน่าน

ไม่มีรากไม้ช่วยยึดเหนี่ยวดินไว้ เมื่อมีฝนตกหนัก ดินไม่สามารถอุ้มน้ำไว้ได้รวมถึงการพุ้งของหินและการเกิดแผ่นดินไหวหรือภูเขาไฟระเบิด ก็ทำให้เกิดดินถล่มได้

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : ถนนหนทาง
อาจถูกตัดขาด ต้นไม้หักโค่น
ไฟฟ้าดับในหลายพื้นที่

หมู่บ้านที่เคยมีน้ำป่าไหลหลากและมีน้ำท่วมบ่อยครั้ง บริเวณที่เคยมีโคลนถล่ม มีรอยแยกของแผ่นดิน บริเวณที่มีรอยรอยดินเลื่อนบนภูเขา ลักษณะที่ตั้งของบ้านเรือนในบริเวณดังกล่าวนี้มีความเสี่ยงภัยจากดินถล่มได้

ภัยแล้ง (Drought) เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในบริเวณที่ขาดฝนเป็นระยะเวลานานหรือฝนตกน้อยกว่าปกติ ทำให้พื้นดินขาดน้ำ ขาดความชุ่มชื้นเป็นระยะเวลานาน พืชขาดแคลนน้ำหล่อเลี้ยง คนขาดแคลนน้ำใช้

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : ขาดแคลน
น้ำใช้ พืชขาดน้ำหล่อเลี้ยง พืชผล
ทางการเกษตรเสียหาย

ไฟป่าตามธรรมชาติ (Wildfire) เกิดจากการติดไฟของเชื้อเพลิงธรรมชาติในป่าเป็นระยะเวลานาน และไฟลุกลามออกไปในวงกว้างสร้างความเสียหายต่อทรัพยากรป่าไม้และสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดหมอกควัน ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์และเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตในป่า ทำลายถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์ และอาจลุกลามไปถึงบ้านเรือนบริเวณที่เกิดไฟป่า

นอกจากนี้ไฟปายังเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหามลภาวะอีกด้วย

ภาพความเสียหายจากไฟป่าลูกไหม้ในพื้นที่ป่าชุมชน และพื้นที่เขตอุทยาน
รอยต่อ อ. บ้านฝาง-หนองเรือ และ อ. อุบลรัตน์ จ. ขอนแก่น

วันที่ ๒ มี.ค. ๒๕๖๑

ที่มา : ไทยรัฐออนไลน์

ผลกระทบที่เกิดขึ้น : ทำให้เกิดหมอกควัน
ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์และเป็น
อันตรายต่อสิ่งมีชีวิตในป่า

กิจกรรม : สิ่งที่ต้องทำและไม่ควรทำเมื่อเกิดภัยพิบัติ

ภัยพิบัติ

ควรทำ ไม่ควรทำ

๑. เมื่อเกิดแผ่นดินไหว หมอบอยู่บริเวณที่สามารถป้องกันสิ่งของหล่นใส่
๒. เมื่อเกิดแผ่นดินไหว ใช้ลิฟต์เพื่ออพยพหนี
๓. เมื่อเกิดแผ่นดินไหว ยืนอยู่ใกล้หน้าต่างและกระจก
๔. อยู่ใกล้ภูเขาไฟระเบิด ใส่หน้ากากอนามัย เว้นตาทุกชนิด เพื่อป้องกัน
แก๊สภูเขาไฟ
๕. สังเกตป้ายสัญญาณเตือนภัยสึนามิ เมื่อถึงเวลาจะได้เตรียมรับมือทัน
๖. วิ่งไปดูหาดทราย เมื่อน้ำทะเลลดลงอย่างรวดเร็ว
๗. เมื่อเกิดสึนามิ อพยพหนีขึ้นไปที่สูง
๘. เมื่อเกิดน้ำท่วม ขับขียานพาหนะลงไปในกระแสน้ำเพื่อความปลอดภัย
๙. เมื่อเกิดน้ำท่วม ลงเล่นน้ำหรือว่ายน้ำ
๑๐. ในขณะเกิดพายุ ฝนฟ้าคะนองหนัก ยังคงใช้อุปกรณ์ไฟฟ้า
๑๑. ขณะเกิดพายุ เปิดประตูและหน้าต่างทุกบาน
๑๒. เมื่อเกิดน้ำท่วม ทำร่างกายอบอุ่นอยู่เสมอ
๑๓. สังเกตเห็นสีน้ำเปลี่ยนเป็นสีของดินภูเขา รีบอพยพไปยังที่ปลอดภัย
๑๔. เมื่อเกิดดินถล่ม ในหมู่บ้าน รีบขนของสำคัญออกจากบ้าน ให้หมด
เป็นอย่างแรก

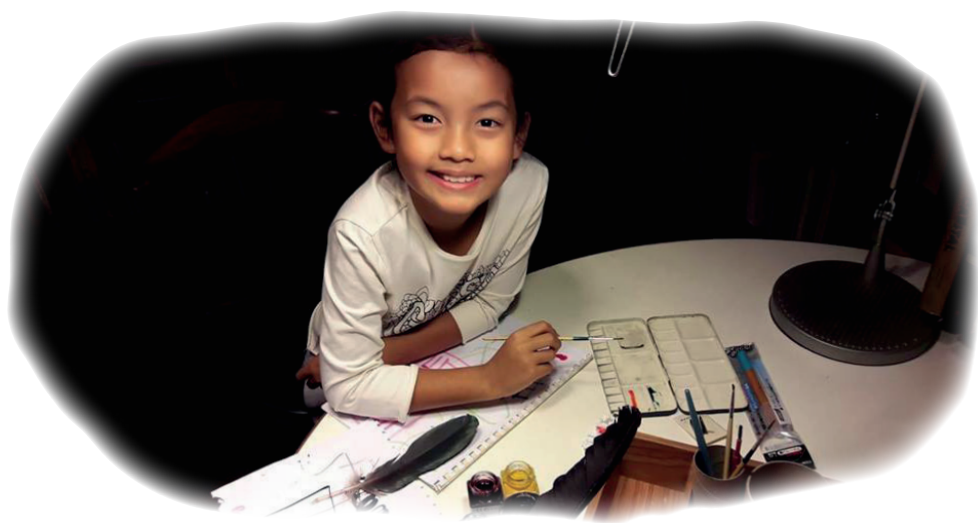
เฉลย

๑. ควร ๒. ไม่ควร ๓. ไม่ควร ๔. ควร ๕. ควร ๖. ไม่ควร เพราะอาจเกิดสึนามิ
๗. ควร ๘. ไม่ควร ๙. ไม่ควร ๑๐. ไม่ควร ๑๑. ไม่ควร ๑๒. ควร
๑๓. ควร เพราะอาจเกิดน้ำท่วมได้ ๑๔. ไม่ควร

“เรไรรายวัน” บันทึกลึกๆ ของเด็กหญิงเรไร

ในโลกของโซเชียลมีเดีย (Social Media) ที่เต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสารมากมาย ยังมีพื้นที่เล็กๆ ที่แสดงถึงพลังทางความคิดอันยิ่งใหญ่ของสาวน้อยนามว่า “เรไร” เจ้าของบันทึกเล็กๆ ในเพจเรไรรายวัน ที่ปัจจุบันมีผู้ติดตามถึงสองแสนคน เรื่องราวของเธอทำให้ผู้ใหญ่หลายๆ คนสามารถถอยมึนไปกับข้อความเพียงไม่กี่ประโยค ขณะเดียวกันยังสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองของเด็กที่มีต่อสังคมและสิ่งรอบข้างที่เกิดขึ้นได้อย่างน่าสนใจ

เด็กหญิงเรไร สุวีรานนท์ (ต้นหลิว)

“เรไรราชวัน” บันทึกเล็กๆ ของเด็กหญิงเรไร

รู้จักกับเด็กหญิงเรไร

เด็กหญิงเรไร สุวีรานนท์ วัย ๙ ขวบ ชื่อเล่นว่าต้นหลิว ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนนครพัฒน เริ่มต้นเขียนบันทึกประจำวันตอนอายุ ๖ ขวบ จากคำชักชวนของคุณแม่ โดยใช้เวลาในช่วงหลังเลิกเรียนมานั่งเขียนบันทึกในแต่ละวัน ซึ่งปัญหาในช่วงแรกก็คือไม่รู้ว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี แต่ด้วยเทคนิคของคุณแม่ที่พยายามช่วยเหลือด้วยการให้เรไรเล่าให้ฟังว่าในแต่ละวันเกิดอะไรขึ้นบ้าง แล้วสอนให้รู้จักนำเรื่องราวเหล่านั้นมาขยายความ ก็สามารถทำให้เรไรรู้สึกสนุกและมีความสุขไปกับการเขียน จนถึงตอนนี้ความชอบในการเขียนทำให้เรไรสามารถพูดได้เต็มปากว่า “จะเขียนไปจนกว่ามือหนูจะเขียนไม่ไหวแล้ว”

นอกจากความสนุกที่ได้เขียนบันทึกแล้ว เรไรยังเชื่อว่าการเขียนจะทำให้เธอสามารถจดจำเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้และไม่เป็นโรคอัลไซเมอร์แบบคุณตาทวดของเธอ

“คุณตาทวดหนูเป็นอัลไซเมอร์ แล้วก็เคยหายไปจากบ้าน เพราะเขาจำบ้านตัวเองไม่ได้ พอหนูเขียนบันทึก หนูก็รู้สึกว่าจะหนูเขียนบันทึกไว้ ตอนโตไปหนูอาจจะจำได้ จะได้ไม่เป็นอัลไซเมอร์เหมือนคุณตาทวด เพราะถ้าเราเขียนตั้งแต่เด็กๆ เราก็จะไม่ลืม”

อนาคตของเด็กหญิงเรไร

ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเดาว่าอนาคตของเด็กหญิงเรไรต้องเป็นอะไรที่เกี่ยวข้องกับการเขียนในแบบที่เธอทำอยู่ แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือการพยายามต่อยอดในสิ่งที่ตัวเองทำให้ดียิ่งขึ้น

เรไรเล่าให้ฟังว่า นอกจากการเขียนแล้ว เธอยังอยากที่จะวาดรูปลงไปด้วย แต่ด้วยข้อความที่เขียนเต็มหน้ากระดาษแล้ว เธอจึงเลือกที่จะเล่าเรื่องด้วยภาพวาด แล้วเขียนบรรยายข้อความเพียงแค่หนึ่งบรรทัด ซึ่งเรไรเชื่อว่าในวันที่เธอเติบโตขึ้น เธอจะสามารถทำในสิ่งที่เธอตั้งใจไว้ให้สำเร็จได้ เช่นเดียวกับการดูแลน้องชายฝาแฝดของเธอ (น้องก้อนเมฆ - น้องสายลม) ที่เรไรตั้งใจว่าเมื่อน้องแฝดโตขึ้นกว่านี้ เธอจะสอนให้น้องเขียนเหมือนเธอบ้าง แต่ขณะเดียวกันก็คิดว่าบ้างแล้วว่า ถ้าน้องไม่ชอบ ก็จะไม่บังคับ แต่เธอจะเปลี่ยนไปสอนในเรื่องอื่นๆ แทน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เรไรชอบทำด้วย เช่น ร้องเพลง วาดน้ำ เล่นเปียโน เล่นแบดมินตัน รวมถึงอ่านหนังสือ ซึ่งทุกวันนี้เรไรทำหน้าที่เล่านิทานให้น้องแฝดฟัง บางครั้งก็สอนการเล่านิทานไปด้วยเลย

“เรไรอาวัน” บันทึกเล็กๆ ของเด็กหญิงเรไร

เคล็ดลับการเขียนของเด็กหญิงเรไร

เรไรเริ่มเรียนรู้การเขียนจากการสอนของคุณแม่ที่บอกว่า ไม่ว่าเรื่องอะไรก็สามารถนำมาเขียนได้หมด แม้แต่เรื่องธรรมดาทั่วไปก็สามารถนำมาเขียนได้ เพียงแต่ต้องรู้จักนำเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นมาขยายความ ให้รู้สึกสนุกขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นเรไรจึงเชื่อว่าการจะเขียนงานให้ออกมาดีได้ ผู้เขียนจะต้องมีสมาธิ ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด ไม่ใจร้อนอยากให้งานเขียนเสร็จออกมาเร็วๆ นอกจากนี้เรไรยังบอกด้วยว่า การเขียนให้ดีต้องเขียนให้คนอ่านรู้สึกเห็นภาพในเหตุการณ์นั้นไปกับเราด้วย ซึ่งการจะเขียนให้เห็นภาพได้ต้องไม่มีความเครียด “เพราะถ้าเครียดแล้ว งานเขียนมันก็จะออกมาไม่ค่อยน่าอ่านเท่าไรนัก” เรไรกล่าว

รู้จักคุณแม่ของเด็กหญิงเรไร

อย่างที่เรทราบดีว่าผู้อยู่เบื้องหลังและจุดประกายความสามารถของเด็กหญิงเรไรก็คือ คุณแม่ของเธอ (คุณแม่ชนิดา สุวีรานนท์) ที่พยายามจะหาทางช่วยสนับสนุนในสิ่งที่ลูกต้องการ และเป็นความสามารถของเขา

“คนเป็นพ่อเป็นแม่จะชักจูงลูกได้ง่าย เพราะเรารู้ว่าลูกเราชอบอะไร และกว่าลูกจะโตแม่ก็แก่แล้ว ดังนั้นจะอย่างไรให้เขาดูแลตัวเองได้ ซึ่งคนที่จะดูแลตัวเองได้ คือคนที่ ‘คิดได้ คิดเป็น’ และแม่เชื่อว่าการเขียนช่วยฝึกให้คิดมากกว่าการพูด เพราะว่าการเขียนทำให้เรา

คุณแม่ชนิดา สุวีรานนท์ (แม่จัน) และเด็กหญิงเรไร

ได้ทบทวนอีกชั้นหนึ่ง” คุณแม่เรไรเล่าให้ฟังถึงจุดเริ่มต้นที่ตัดสินใจชักชวนลูกสาวเริ่มต้นเขียนบันทึกประจำวัน

คุณครูคนแรกของเด็กหญิงเรไร

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะชักชวนเด็กเล็กในวัย ๖ ขวบให้เริ่มทำอะไร แต่เมื่อเรไรสมัครใจที่จะลงมือเขียนบันทึก คุณแม่ก็พร้อมจะทำหน้าที่เป็นคุณครูที่คอยสอนและผลักดันความสามารถของเด็กหญิงเรไรให้ไปถึงความสำเร็จ

“ก่อนจะเขียนเรื่อง เขาก็จะเล่าเรื่องที่ยากจะเขียน แต่พอจะเขียนแล้วกลับลืม เขาก็รู้ว่าจะพูดอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมีการจดบันทึก เขาก็บอกว่าอยากได้กระดานเอามาเขียนบันทึกและเรียบเรียงก่อนจะเขียน พอได้กระดานมา

เรไรฝึกเขียนลงกระดานไวท์บอร์ด (whiteboard) ก่อนเขียนลงสมุด

เขาก็เขียนเป็นประโยคที่เขาพูดออกมา เช่น

วันนี้สนุกมาก ฉันเล่นกับอ๊นนนา แต่เขาจะเขียนเป็นประโยคที่ซ้ำๆ ไปซ้ำๆ มา เขาจึงเอาตัวเลขมาใส่กำกับว่าอันไหนมาก่อนหลัง แล้วค่อยลอกลงสมุด แต่บางทีการลอกลงสมุดบันทึกก็ตกหล่นไปบ้างและเป็นการทำงานซ้ำสองครั้ง เขาก็เริ่มเอาแปรงลบกระดานมาลบคำที่เขาารู้สึกว่ามันเยิ่นเย้อออกไป เริ่มตัดคำเองโดยที่เราไม่ได้สอน พอเริ่มชำนาญแล้ว ก็เปลี่ยนมาเขียนคำสำคัญว่าวันนี้เขาจะเขียน

“เรไรราชวัน” บันทึกเล็กๆ ของเด็กหญิงเรไร

เรื่องนี้ มีคำที่เป็นใจความสำคัญอะไรบ้าง แล้วเอามาแต่งประโยคลงกระดาษอีกที ซึ่งเทคนิควิธีการเหล่านี้เกิดจากที่เขาเรียนรู้เองเพื่อที่จะทำให้การเขียนง่ายขึ้น ขณะเดียวกันเขาก็สนุกกับมัน เหมือนเขาเล่นเป็นครู มานั่งเขียนเติมโน้นเติมนี้ เขารู้สึกว่าคำมันเล่นได้ เอาคำนี้มาแทนคำนั้นได้ คำนี้มีเสียงแบบนี้ ข้อความไหนเหมือนกัน เขาก็เริ่มสนุก พอโรงเรียนสอนคำศัพท์ สอนประโยคมากขึ้น เขาก็รู้สึกท้าทายตัวเอง”

เบื้องหลังความสำเร็จ และคุณค่างานเขียนของเด็กหญิงเรไร

ไม่ต้องหาคำตอบที่ไหนไกลก็พอจะรู้ได้ว่าความสำเร็จทุกอย่างย่อมมีพื้นฐานมาจากการฝึกฝนที่ดี การเขียนของเด็กหญิงเรไรก็เช่นกันที่ล้วนมาจากการฝึกฝนทั้งสิ้น

“การเขียนคือการฝึกฝน เขาเขียนมาทุกวัน ต้องดีขึ้นอยู่แล้ว ซึ่งเด็กคนอื่นไม่ว่าใคร ถ้าได้มาเขียนทุกวันเหมือนเรไร ก็เขียนได้เหมือนเรไร แต่ว่าโลกที่เจออาจจะคนละแบบ มุมมองแต่ละคนอาจจะต่างกัน สิ่งที่คุณเป็นแม่เห็นก็คือ ลูกเราเป็นเด็กที่สามารถมองเห็นอะไรแล้วมีมุมมองของตัวเอง แล้วรู้ว่าคนอื่นก็มีมุมมองของตัวเองได้เหมือนกัน อันนั้นคือประโยชน์ที่ได้จากการเขียน และสิ่งหนึ่งที่พ่อแม่ควรจะทราบก็คือ เด็กไม่ได้ต้องการเขียนเพื่อที่จะอ่านเรื่องของตัวเองซ้ำๆ แต่เขาอยากเขียนให้คนอื่นได้อ่าน แล้วคนที่เขาอยากให้อ่านคนแรกๆ เลยคือคนใกล้ชิดเขา พ่อแม่ปู่ย่าตายาย ที่ทำให้เรื่องเล่าของเขามีคุณค่า”

ตามรอยเส้นทางงานเขียนของเด็กหญิงเรไร

จนถึงตอนนี้ ผลงานการเขียนของเด็กหญิงเรไรได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้เด็กๆ และผู้ใหญ่อีกหลายคน อยากเดินตามรอยและมีความสามารถในเส้นทางงานเขียนแบบนี้บ้าง ซึ่งคุณแม่ชนิดาในฐานะคุณครูคนแรกของเด็กหญิงเรไร ได้ฝากแนวคิดและเทคนิคของการประสบความสำเร็จในเรื่องนี้ไว้อย่างน่าสนใจว่า

“ความสำคัญในการฝึกเขียน คือ การฝึกให้เด็กเป็นคนช่างสังเกต และนำความช่างสังเกตมาเพิ่มพูนข้อมูลให้การเขียนดียิ่งขึ้น ซึ่งจุดนี้ เรไรเรียนรู้ว่า การสังเกตไม่ใช่แค่สิ่งที่มองเห็นเท่านั้น ทุกสิ่งสำคัญ สัมผัสประสาทสัมผัสก็สำคัญ รสและกลิ่นก็สำคัญ เมื่อรวมความช่างสังเกตทุกด้านเข้าด้วยกัน บันทึกของเรไรจึงสื่อความหมายให้ผู้อ่านเห็นภาพความรู้สึกนึกคิดของเธอได้อย่างแจ่มชัด”

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ สำหรับแนวคิดและวิธีการฝึกเขียนบันทึกประจำวัน จากเรไรและคุณแม่ชนิดา หากเด็กๆ อยากลองเขียนบันทึกประจำวัน สามารถนำวิธีการต่างๆ ไปใช้กันได้เลย ก่อนจากกันไป เรไรฝากบันทึกประจำวันมาให้เพื่อนๆ ได้อ่านกันค่ะ

“เรไรรายวัน” บันทึกเล็กๆ ของเด็กหญิงเรไร

บันทึกประจำวันของเรา

วันศุกร์ที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๑

วันนี้ในคาบเรียนวิชาสุขศึกษา ครูให้เล่นเกมตอบคำถามสูตรคูณรหัสไป ถ้าทีมไหนชนะ ครูก็จะเลี้ยงไอติมตอนกลางวันหลังกินข้าวเสร็จทุกคนในห้องเต็มทีกับเกมนี้ ครูแบ่งตามโต๊ะที่นั่ง ฉันมองดูเพื่อนร่วมทีมทั้ง ๗ คนแล้วนึกภาพตัวเองกำลังยืนกินไอติมไม่ได้แย่งอย่างสุขใจ เพราะเพื่อนในทีมแย่งชิงได้ ทีมของฉันมีโอกาสชนะ พอครูบอก “เริ่มได้” พวกเราก็ตายกันท่องสูตรคูณจดรหัสเป็น A ถึง Z จนได้ออกมาเป็นประโยค Haris had food poisoning because he did not wash his hands after going to the toilet. เป็นกลุ่มแรก

ติดตามบันทึกประจำวันและทำความรู้จักกับเด็กหญิงเรไรให้มากขึ้น ได้ที่ Facebook เรไรรายวัน

กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ

อาชีพตัดและเก็บหญ้าวัว

ดิฉันเกิดมาในครอบครัวที่พ่อกับแม่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีการทำสวน ปลูกพาราและเลี้ยงวัวเป็นอาชีพหลัก แต่พาราปัจจุบันราคาตกต่ำมาก พ่อก็เลยหันมาเลี้ยงวัวเพิ่มมากขึ้น โดยเลี้ยงเพื่อขาย คนที่ซื้อไปก็เอาไปแกงบ้างหรือเอาไปทำวุ้น ซึ่งตัวไหนรูปร่างดี ราคาจะแพงมาก พ่อเคยขายได้ราคาเกือบหนึ่งแสนบาทต่อตัว

บ้านของดิฉันต้องขยันเป็นพิเศษ สมาชิกในครอบครัวจะมีหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง โดยดิฉันมีหน้าที่คือ ช่วยพ่อแม่ล้างจาน หุงข้าว ซักผ้า ตัดและเก็บหญ้าวัว ซึ่งการตัดและเก็บหญ้าวัวถือว่าเป็นหน้าที่หลักของดิฉัน พ่อเลิกเรียน ดิฉันจะไปช่วยพ่อกับแม่ทำทุกวัน

การตัดหญ้าวัว ถ้าคนที่ไม่เคยทำคงทำไม่ถูก เพราะควรตัดหญ้าในที่แสงอาทิตย์ส่องถึง จะทำให้หญ้ามียูนิทามินที่ช่วยการเจริญเติบโตของวัว และการตัดหญ้าควรเลือกประเภทของหญ้า ต้องคว่าไม่มีการฉีดยาฆ่าแมลงเพราะจะทำให้วัวท้องร่วงขับถ่ายตลอดทั้งวัน และวัวถึงตายได้

ในการตัดหญ้าเมื่อก่อน พ่อและดิฉันจะใช้เคียว แต่การใช้เคียวต้องตัดเป็นเวลานานเพราะมีวัวจำนวนมาก ปัจจุบันพ่อของดิฉันจะใช้เครื่องตัดหญ้าและดิฉันกับแม่จะเป็นคนเก็บเพื่อช่วยลดเวลา เมื่อตัดเสร็จแล้วดิฉันยังไม่ได้พัก จะต้องใส่หญ้าให้วัวกินจนอิ่มแล้วให้น้ำวัวจึงพาวัวเข้าคอกได้ ต้องก่อไฟเพื่อไถ่และแมลงไม่ให้กัดวัว เพราะถ้าวัวไม่ได้พักผ่อนวัวก็ผอม ขายไม่ได้ราคา หรือเป็นโรคได้ง่าย

ในบางครั้งมีคนถามดิฉันว่า “เหนื่อยไหมที่ต้องทำงานแบบนี้” ดิฉันตอบได้เต็มปากเต็มคำว่า “เหนื่อยนะ” แต่มันคือหน้าที่ของดิฉันที่จะต้องช่วยเหลือพ่อกับแม่ เพราะพ่อกับแม่ของดิฉันท่านได้แก่ชราลงทุกวัน ถ้าดิฉันไม่ช่วยเหลือท่านในตอนนี้ ดิฉันจะไปช่วยเหลือท่านในตอนไหน ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่เราก็ควรจะตอบแทนพระคุณท่าน และอาชีพนี้ก็ทำให้ดิฉันมีอนาคต เพราะตอนที่ไม่มีเงิน พ่อจำเป็นต้องยอมขายวัวให้ดิฉันได้จ่ายค่าเทอมได้เรียนจนถึงปัจจุบันนี้ มีอะไรที่ดิฉันจะช่วยเหลือท่านได้ก็ควรช่วย ไม่ควรนิ่งดูตาย อย่าปล่อยให้ท่านเหนื่อยอยู่เพียงลำพัง แบ่งเบาภาระหน้าที่ของท่านบ้าง เพราะตั้งแต่ดิฉันเกิดมา ดิฉันก็ทำให้ท่านลำบากมากมาย ตอนเด็กแม่เล่าว่าดิฉันเป็นโรคปอดบวม ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล

เป็นเวลานานถึงสองเดือน พ่อกับแม่ของดิฉันเสียค่าใช้จ่ายไม่รู้เท่าไร ไม่ว่าจะเป็น ค่ารักษาพยาบาลหรือค่าใช้จ่ายต่างๆ และเป็นเด็กไข้โรคมาตลอด มาดีขึ้นเมื่อโต ทำงานได้ ร่างกายก็เริ่มแข็งแรง

ดิฉันคิดอยู่เสมอว่าถ้าชีวิตนี้ไม่มีอุปสรรค ก็จะไม่รู้จักคำว่าพยายาม และความพยายามจะทำให้ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ดิฉันประสบความสำเร็จในขั้นหนึ่งของชีวิต

เพื่อนๆ บอกว่าดิฉันโตแล้วและเป็นผู้หญิงด้วย ยังตัดและเก็บหญ้าวัว อีกทำไม เพราะมันเป็นงานที่ผู้ชายมักจะทำกัน เด็กวัยรุ่นผู้หญิงส่วนใหญ่จะไม่ทำ ดูเป็นงานหนัก แต่อาชีพเลี้ยงวัวของพ่อแม่ก็สามารถสร้างอนาคตให้ดิฉันได้เรียน ในระดับปริญญาตรี

นางสาวพรศิริ สงนุ้ย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนรัชฎา

อำเภอรัชฎา จังหวัดตรัง

เด็กขยะ

มีพี่น้องคนหนึ่งชื่ออาร์มกับไอซ์ เป็นเด็กที่มุ่งมั่นในการทำความดีเพื่อสังคม และไม่สนใจคำดูถูกจากคนรอบข้างใดๆ อาร์มกับไอซ์มักจะชอบเก็บของเก่าและขยะจากข้างทางมาไว้ที่บ้านเพื่อคัดแยกแล้วนำไปขาย แต่ด้วยฐานะที่ยากจนด้วย จึงทำให้มีแต่คนรังเกียจและดูถูกเสมอ

ทุกๆ วันที่ไปโรงเรียน อาร์มและไอซ์ก็มักจะมีเนื้อตัวมอมแมม มีกลิ่นเหม็นติดตัวเสมอ ทุกครั้งที่อาร์มและไอซ์เดินผ่านเพื่อนๆ ก็มักจะไม่มีการเข้าใกล้เพราะรังเกียจ อาร์มและไอซ์มักจะถูกเพื่อนล้อเสมอว่าเป็นเด็กขยะ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม อาร์มและไอซ์ไม่เคยสนใจกับคำพูดจากคนรอบข้างเลย

ทุกเย็นหลังเลิกเรียน อาร์มและไอซ์ก็จะเดินกลับบ้านพร้อมกับเก็บขยะระหว่างทางเพื่อนำกลับไปที่บ้านด้วย ทำแบบนี้ทุกวันจนติดเป็นนิสัย และทั้งสองคนก็จะเจอเพื่อนร่วมทางระหว่างกลับบ้าน นั่นคือชายแก่ที่เก็บขยะเช่นกัน ทุกครั้งที่เจอชายแก่ ก็จะทักทายกันเสมอ และบางครั้งก็แลกเปลี่ยนของที่ต่างคนต่างเก็บมา

จนกระทั่งวันหนึ่งหลังเลิกเรียน อาร์มและไอซ์กำลังจะกลับบ้าน ไอซ์ผู้เป็นน้องเห็นเพื่อนกำลังเล่นกันอยู่ จึงเดินเข้าไปทักและขอเข้าไปเล่นด้วย แต่เพื่อนๆ กลับแสดงความรังเกียจและแกล้งปาข้าวของใส่ แถมยังว่าเป็นเด็กขบะที่น่ารังเกียจ อาร์มและไอซ์เสียใจมากจึงเดินร้องไห้กลับบ้าน ระหว่างทางได้พบกับชายแก่ที่ใจอกัน ทุกวันกำลังเก็บขยะอยู่ ชายแก่เห็นอาร์มและไอซ์เดินร้องไห้ จึงถามว่า

“อ้าว...เจ้าหนู วันนี้เจ้าทั้งสองเป็นอะไรล่ะ ถึงเดินร้องไห้มาแบบนี้”

อาร์มและไอซ์ไม่ตอบอะไร ยืนนิ่งเงียบ

ชายแก่จึงถามต่อไปว่า “เจ้าหนู วันนี้ทำไมฉันไม่เห็นพวกเธอเก็บขยะกันเลย พวกเธอเป็นอะไรกันหรือเปล่า ไหนลองเล่าให้ฉันฟังสิ” อาร์มและไอซ์ยังคงร้องไห้สะอึกสะอื้น แล้วเงยหน้าขึ้นมาบอกชายแก่ว่า “เราสองคนจะไม่เก็บขยะแล้ว”

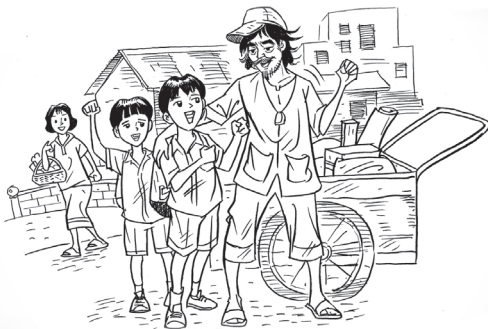
ชายแก่ถามกลับทันทีว่า “ทำไมล่ะ”

อาร์มกับไอซ์ช่วยกันเล่าเรื่องให้ชายแก่ฟังว่า เขามักโดนเพื่อนแกล้งและล้อ อยู่เสมอ แถมยังเรียกเขาอีกว่าเป็นเด็กขบะที่น่ารังเกียจ

เด็กขบะ

ชายแก่ได้ยินดังนั้นจึงพูดกลับทันทีว่า “เจ้าหนูจงฟังฉันให้ดีนะ พวกเจ้าอาจจะดูภายนอกสกปรก เลอะเทอะ เนื้อตัวมอมแมม แต่เจ้าทั้งสองมีจิตใจที่สูงส่งอย่างยิ่ง จะมีเด็กสักกี่คนที่คิดจะช่วยให้บ้านเมืองเราสะอาด พวกเพื่อนเจ้าต่อว่าเจ้าทั้งสอง แต่พวกเขาเคยทำแบบที่เจ้าทำหรือไม่”

อาร์มและไอซ์สายหน้า ชายแก่จึงพูดต่อว่า “นั่นแหละ ถึงแม้ว่าเจ้าทั้งสองจะเนื้อตัวสกปรก มอมแมม แต่จิตใจเจ้าสูงยิ่งนัก ผิดกับเพื่อนของเจ้า ที่เนื้อตัวสะอาด สะอาด แต่จิตใจอาจจะสกปรก เพราะถูกดูแลคนอื่น ฉะนั้นเจ้าทั้งสองอย่าเสียใจไปเลยนะ สิ่งที่ทำอยู่นั้นมันดีที่สุดในแล้ว”

อาร์มและไอซ์ได้ฟังที่ชายแก่พูด จึงฉุกละหุกและพูดขึ้นมาทันทีว่า “นั่นสินะลุง ทำไมเราต้องฟังคนอื่นด้วย ในเมื่อเรากำลังทำความดีเพื่อสังคมอยู่นี้ะ ถึงแม้ภายนอกอาจจะดูไม่ดี แต่ภายในจิตใจเราประเสริฐยิ่งนัก เพราะฉะนั้นพวกเราจะทำความดีต่อไปครับลุง”

เด็กหญิงเขมณัฏฐ์ ศรีกาญจนา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนโชคชัย

เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร

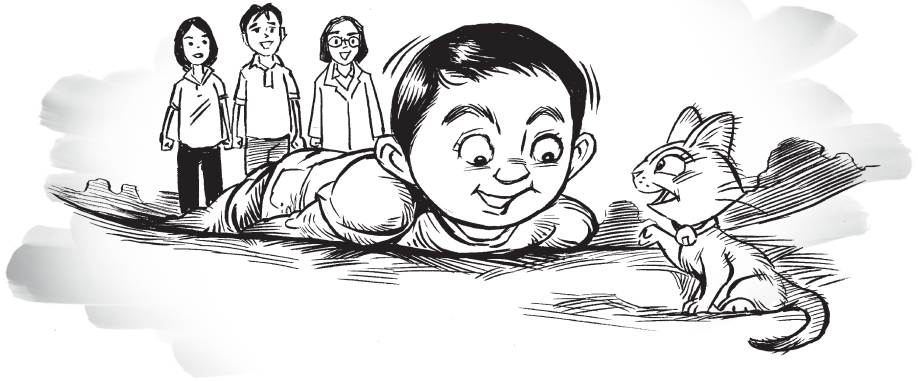
นางสาวณัฐมน ศิริวัฒน์โยธิน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์

อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

มีความรู้เพราะคุณครูสอน

เด็กน้อยผู้หนึ่งชื่อว่า “ด.ช.วันโชค กลิ่นกลัด” เขาเกิดมาร่วมกับน้องฝาแฝดอีกหนึ่งคน แล้วสวรรค์ก็สั่งให้เขามีร่างกายไม่สมประกอบต่างจากน้องชายของเขา เขาจิตใจดี มีน้ำใจให้กับคนอื่น ๆ เติบโตมากับครอบครัวที่มีความสุขและแสนอบอุ่น ด้วยความรักของครอบครัวที่มีฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจนมาก น้องฝาแฝดสมประกอบหมดทุกอย่าง พี่ชายบกร่องทางด้านร่างกายแต่จิตใจเขาไม่พิการ และเขาพร้อมที่จะสู้กับอุปสรรคทุกอย่างไปพร้อมกับน้องที่เขารักมากที่สุด เดี่ยวผมจะพาทุกท่านไปรู้จักชีวิตของน้องวันโชคกันเลยครับ

เปิดเทอมวันแรกของน้องวันโชคที่ได้เข้ามาอยู่ในโรงเรียน เขารู้สึกตื่นเต้นดีใจอย่างมาก โรงเรียนแห่งนี้เปิดรับเฉพาะเด็กพิการทางด้านร่างกายทั้งหมดในส่วนภาคกลาง เขาได้เป็นหนึ่งคนที่ได้มาอยู่ในโรงเรียนและได้รู้จักคุณครู เพื่อน ๆ อีกมากมาย ส่วนน้องชายของเขาไม่ได้มาเรียนกับพี่ชาย เพราะว่าต้องไปเรียนอีกที่หนึ่งซึ่งเป็นโรงเรียนประจำ ก่อนที่จะได้มาเรียนที่นี่ วันโชคจบการศึกษามาแล้วในระดับชั้น ป.๖ และไม่รู้ว่าจะไปหาโรงเรียนได้ที่ไหน จึงเขียนเรียงความชีวิตครอบครัวของเขาส่งไปถึง

มีความรู้เพราะคุณครูสอน

“สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี” พระองค์ทรงรับอุปถัมภ์ให้มาเรียนที่ “โรงเรียนศึกษาพิเศษชัยนาท” ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำเหมือนกัน

ปัจจุบันนี้ วันโชคอยู่ชั้น ม.๔ แล้ว มีความสามารถอีกหลายๆ อย่าง ไม่ว่าจะเป็นร้องเพลง แต่งเพลง วาดรูป แต่ความสามารถพิเศษที่มีมากกว่านั้น คือการใช้ปากเขียนหนังสือ ซึ่งในการใช้ปากนั้น ไม่ได้เป็นอุปสรรคของวันโชคเลย เขาใช้ชีวิตนอนอยู่กับพื้นตลอดเวลา เขาไม่สามารถนั่งได้เหมือนเพื่อนๆ เพราะกระดูกสันหลังผิดรูป กินอาหารเอง อาบน้ำเองก็ไม่ได้ อีกทั้งแขนขาสองข้างใช้งานไม่ได้อีกด้วย บางทีก็น้อยใจตัวเองนิดๆ และเคยถามใจมาตลอดว่าทำไมถึงเกิดมาเป็นแบบนี้ ทำไมถึงเดินไม่ได้ แต่วันโชคก็ไม่จมปลักอยู่กับอดีตที่มันเกิดขึ้น เพราะมีคุณครูที่คอยช่วยเหลือ ส่งเสริมทักษะทางด้านวิชาการและงานอาชีพอีกหลายๆ อย่าง ทำให้วันโชคค้นพบว่าเขามีความสามารถที่จะดำเนินชีวิตเหมือนคนทั่วๆ ไป

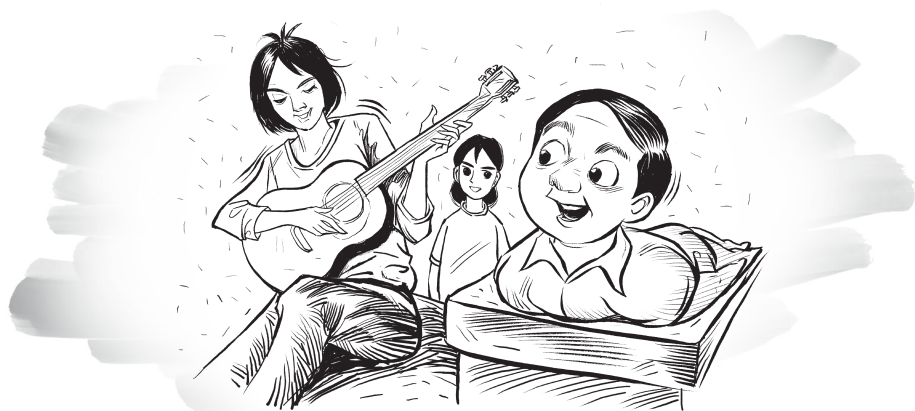
วันโชคได้รับโอกาสจากแม่จ๊ีบ หรือ ผอ. ภทริยววรรณ พันธุ์น้อย ส่งไปร่วมแข่งขันในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนทุกปี เขาได้รับรางวัลชนะเลิศเหรียญทองและเกียรติบัตรด้านต่างๆ แต่ฝันและความหวังอีกอย่างหนึ่งของวันโชคที่อยากเป็นคือการได้เป็นนักร้อง เพื่อมอบเสียงเพลงและความสุขให้กับผู้ฟังได้มีกำลังใจในการต่อสู้ชีวิต ส่งไปถึงใครหลายๆ คนที่กำลังท้อ และเขาก็ได้ทำความฝันสำเร็จแล้วเกือบหมดทุกอย่าง

แต่ฝันอันไม่คาดคิดของชีวิตวันโชคคือ การได้เจอพี่ๆ ศิลปิน สนับสนุนส่งเขาเข้าประกวดในรายการดังของประเทศ ทำให้มีผู้คนมากมายได้รู้จัก วันโชคได้แสดงความสามารถให้ผู้ชมและผู้ฟังได้ดูโชว์ของเขาในการร้องเพลง ความฝันของเขาใกล้จะเป็นจริงเข้ามาเต็มทีแล้ว มีคนชอบและคอยติดตามทางเฟซบุ๊ก (Facebook) หรือ ยูทูบ (YouTube) มากมาย วันโชคได้สร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง ครอบครัว และโรงเรียน เขามีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่มีเงินเก็บเกินที่คาดไว้ ซึ่งก็ไม่ได้หวังในเรื่องเงินมากนัก เพราะอยากทำอะไรที่มากกว่านั้นก็คือการได้เป็นศิลปินเต็มตัว มีอัลบั้มเป็นของตัวเอง บางที่วันโชคคิดว่าจะทำผลงานเพลงแรกสักครั้งหนึ่งในชีวิต

แต่ก็ทำเองไม่ได้ เพราะว่ามือทั้งสองใช้งานไม่ได้เลย อยากจะใส่คอร์ดกีตาร์เองก็ไม่ได้ คงได้แต่คิดและจินตนาการไปวันๆ แต่เขาก็มีความสุขในการเขียนเพลงเองถึงจะใส่คอร์ดไม่ได้ก็ตาม ไม่เคยคิดท้อถอยในเรื่องเรียนและเรื่องงาน พร้อมทั้งจะสู้เสมอแม้ว่าเส้นทางจะขัดขวางความฝันของเขา

สาเหตุที่ไม่ย่อท้อก็เพราะเขาได้อ่านเรื่องในหลวงรัชกาลที่ ๙ เกี่ยวกับ “เศรษฐกิจพอเพียง” พระองค์ไม่เคยทรงคิดที่จะเหนื่อยเลยสักนิดและเขาได้ปฏิบัติตามคำสอนของพ่อหลวงแล้ว ว่าต้องทำให้ได้เพื่อพ่อแม่และคุณครูที่คอยอบรมสั่งสอนมา และสัญญากับแม่ของเขาไว้ว่า “ผมจะเรียนให้จบปริญญาตรี ผมจะไม่ทำให้ครอบครัวผิดหวัง ผมจะทำงานเก็บเงินมาให้พอกับแม่ได้อยู่อย่างสบายครับ”

ชีวิตของวันโชค ไม่ว่าจะมียุปสรรคมากมายแค่ไหน เขาก็พร้อมที่จะสู้และใช้ชีวิตอยู่อย่างคนปกติให้ได้ วันโชคระลึกอยู่เสมอว่า ถ้าวันนั้นเขาไม่ได้มาเจอกับคุณครูในโรงเรียน ชีวิตของเขาจะดำเนินไปในทิศทางไหน เขารู้ว่าโชคดีที่มีคุณครูคอยเป็นพ่อและแม่ ให้ความรัก ความห่วงใย ส่งเสริมให้ทุกๆ ด้าน จนเขาประสบความสำเร็จหลายๆ อย่าง

“เพื่อนๆ รู้ไหมครับว่าเรื่องราวของวันโชคที่ผมได้เล่ามาทั้งหมดนี้ จริงๆ แล้วคือเรื่องจริงจากชีวิตของผู้เขียนเอง เป็นเรื่องราวที่ผมอยากเล่าถึงประสบการณ์ให้ผู้อ่านทุกท่านได้นำเรื่องราวของผมไปเป็นแรงบันดาลใจในวันที่ทุกคนท้อแท้หรือสิ้นหวัง เพื่อให้กลับมาลุกขึ้นยืนและต่อสู้กับวันใหม่ได้อีกครั้ง เพราะชีวิตที่มีความสุขนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับโชคชะตาเพียงอย่างเดียว สิ่งสำคัญที่สุดคือการมีหัวใจที่เข้มแข็ง พอที่จะต่อสู้กับปัญหามากมาย ผมต้องขอบคุณคุณครูทุกท่านที่คอยสั่งสอนและมอบแต่สิ่งดีๆ ให้กับผม วันโชคคนนี้จะไม่ลืมเลยว่าที่ผ่านมาโชคดีแค่ไหนที่มีคุณครูครับ”

“หากไม่มีพ่อแม่และคุณครูคอยสั่งสอน เราจะมีประสบการณ์ และอนาคตที่ดีได้อย่างไร”

นายวันโชค กลิ่นกลัด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนศึกษาพิเศษชัยนาท

อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท

ฟ้าลั่น...ในวันที่เจ็บเหงา

“จะไม่มีใครรับสารภาพใช่ไหม” เสียงแข็งกร้าวของรุ่นพี่ที่นักเรียนชาวหอ ๓ ดั่งขึ้นขณะที่หาตัวคนทำผิดของประเด็นสำคัญในหอ ตั้งแต่เรื่องเล็กอย่างใครทำ ประตูล็อกเกอร์พังไปจนถึงเรื่องใหญ่อย่าง “เงินค่าขนมรายเดือนของนายอัศวิน หายไปไหน”

นักเรียนชาวหอ ๓ ที่ตอนนี้กำลังกอดคอกันเตรียมลูกนังอีกยก หากยังไม่มีใครยอมรับผิดกับปัญหาที่ใหญ่ยิ่ง สำหรับอัศวิน ตอนนี้ทุกสายตาจ้องมาที่ปลายทางเดียวกันคือที่ผม...

เรื่องที่ผมกลายมาเป็นผู้ต้องสงสัยได้อย่างไร คงเริ่มเมื่อสองวันที่แล้ว และสาเหตุคงเป็นเพราะผมเพิ่งย้ายเข้ามาโรงเรียนนี้เมื่อกลางเทอม

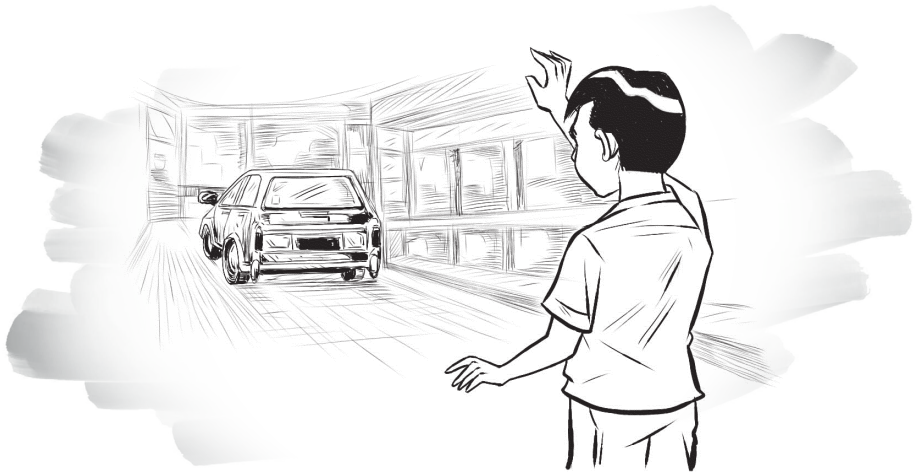
อาทิตย์ที่แล้ว

“มีปัญหอะไร บอกครูเลยนะฟ้าลั่น”

“ครับ”

“โอเคๆ แม่ไปแล้วนะ ไม่ลืมอะไรใช่ไหมครับ?”

“แม่ย้ายหลายรอบแล้วนะ กลับได้แล้ว เดี่ยวถึงบ้านดึก” ผมโบกมือน้อยๆ ให้กับแม่ที่ขับรถเคลื่อนออกไปอย่างช้าๆ และคงเป็นห่วงผมอย่างสุดหัวใจกับการที่ผมเลือกย้ายมาเรียนที่โรงเรียนประจำแห่งนี้

วันนี้เป็นวันแรกของการมาที่นี่สำหรับผม เพราะเข้ามากลางเทอม เพื่อนที่คิดว่าน่าจะหาได้ง่ายกลับกลายเป็นยากยิ่ง ผมเดินสวนกับเด็กที่อายุไล่เลี่ยกัน ที่ต่างกันดูเหมือนจะมีแค่ผมใส่ชุดนักเรียน แต่พวกเขาใส่ชุดพลเตรียมที่จะเคารพธงชาติในตอน ๖ โมงเย็น ผมว่าผมคงต้องรีบเอาสัมภาระไปเก็บให้เร็วที่สุดแล้วละ

ฟ้าลั่น...ในวันที่เจ็บเหงา

เมื่อผมเข้าไปใช้ชื่อกับคุณครู ปรากฏว่าผมอยู่หอ ๓ และด้วยความที่ผมเป็นเด็กใหม่ ครูจึงแนะนำผมกับเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่หอเดียวกัน จะเรียกว่าไกด์พาทัวร์โรงเรียนก็ได้ เขาบอกกับผมแบบนั้น

“เราชื่อเจี้ยน ยินดีที่รู้จักนะฟ้าลั่น” เพื่อนใหม่คนแรกในโรงเรียนนี้พูดกับผมอย่างเป็นมิตร

“อยากรู้อะไร ถามเราได้นะ” ในระหว่างทางที่เดินไปยังหอเพื่อเก็บกระเป๋า เขากำถามคำถามกับผมมากมาย

“ทำไมมาเข้าเอากลางเทอมล่ะ”

“ชื่อเหมือนมะม่วงเลย ชอบกินมะม่วงหรือ”

และคำถามอื่นๆ อีกมากมาย ทำให้ระหว่างทางที่เราเดินไปไม่เบื่อเลย ตอนนี้ผมเปลี่ยนชุดเป็นชุดพลະเรียบร้อยแล้ว และคนที่ให้ความช่วยเหลือก็เป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเจี้ยน เขาบอกผมว่าเพื่อนของเราไปอยู่หอ ๑ หอด เพราะการจับสลาก แต่ที่นอนของผมและเจี้ยนอยู่คนละชั้นกันเลย มันไม่ได้เป็นโชคร้ายของเจี้ยนหรอก แต่เป็นของผมต่างหาก...

หลายวันต่อมา เจี้ยนแนะนำผมให้รู้จักกับเพื่อนกลุ่มของตัวเอง ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ใหญ่มากนัก และผมก็ได้เพื่อนเพิ่มขึ้นจากการรวมกลุ่มลูกเสือในคาบข้าง ในคาบคณิตศาสตร์

ที่ให้ทำงานกลุ่มด้วยกันบ้าง จากการนั่งกินอาหารร่วมโต๊ะกันที่ละชั้นบ้าง ผมมีความสุขมากจนไม่คิดถึงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นเลยสักนิด

ตกเย็นหลังจากกินอาหารเย็นและสวดมนต์กันเรียบร้อยแล้ว นักเรียนทุกคนต่างเรียงแถวเดินกลับหอของตัวเอง เป็นเพราะเรื่องเล่าผีสาวประจำห้องนาฏศิลป์ของคุณครูภาวินีที่สอนสังคมให้กับพี่ ม.ปลาย นักเรียนทุกคนถึงพากันกลับหออย่างรวดเร็ว รวมถึงตัวผมและเจี้ยนด้วย

“ครูนี้เล่าโคตรน่ากลัว ยิ่งตอนเทียนดับ จะกรี๊ดออกมาแล้ว” ผมและเจี้ยนหัวเราะเล็กน้อยกับคำพูดเมื่อกี้

“คืนนี้นอนด้วย...ได้ไหม” พุดจบประโยคปั๊บ ผมหันหน้าหนีเจี้ยนปั๊บ เพราะรู้ว่าเจี้ยนต้องทำหน้าล้อเลียนกลับมาแน่ เมื่อมาถึงหอก็เป็นอย่างที่เราคิดไว้ เจี้ยนใจดีกับผมและคนอื่นด้วยเสมอ เราทั้งสองคนนอนขดตัวอยู่ในเตียงเดียวกัน และเมื่อตื่นขึ้นมา ผ้าห่มของเราสลับไปอยู่บนตัวของอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว ผมรีบตื่นขึ้นไปอาบน้ำ แปรงฟันด้วยท่าทางจ้วเจีย ผมมักเป็นคนแรกในการใช้ห้องน้ำเสมอและวันนี้ก็เหมือนกัน แต่วันนี้ดูเหมือนจะมีคนตื่นเข้าขึ้นมาอีกคน เพราะผมได้ยินเสียงเอะอะดังมาแต่ไกล

ฟ้าลั่น...ในวันที่เจ็บเหงา

เมื่อผมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเดินกลับเข้าไปในส่วนของเตียงนอนที่เคยเสียงดังเอะอะ ตอนนี้อยู่เงียบแล้ว เมื่อผมเปิดประตูเข้าไป ทุกสายตาจับจ้องมาที่ผม สายตาผิดหวังต่างๆ มันคืออะไร ผมในตอนนั้นยังคงไม่เข้าใจ หากอัสวินเด็กแว่นประจำเตียงผ้าห่มหมื่นน้อยพูดขึ้นมาว่า

“ฟ้าลั่นขโมยกระเป๋าตังค์ของอัสวินไปหรือ?” ในตอนนั้นน้ำตาของอัสวินกำลังเริ่มไหล พลันสายตาของผมมองไปยังเตียงของตัวเองที่เมื่อวานไม่ได้แม้แต่เข้ามาทิ้งตัวลงนอน ถูกคันกระจัดกระจาย หมอนและผ้าห่มที่เพิ่งถูกจัดเมื่อก่อนหน้านี้อยู่คนละทิศละทาง เตียงของคนอื่นๆ ก็เช่นกัน แต่เตียงของผมกลับมีกระเป๋าตังค์เจ้าปัญหาใบนั้นอยู่ ทุกสายตายังคงมองมาที่ผมเช่นเดิม ขอบตาของผมเริ่มจะร้อนผ่าว ทุกการกระทำหยุดนิ่ง ต้องขอบคุณเสียงออกดประจำวันที่มาช่วยผมเอาไว้ ทำให้ทุกคนให้ความสนใจไปกับการจัดการตนเองเพื่อให้ทันเช้าแล้ว ตอนนั้นผมรีบหยิบกระเป๋านักเรียนและลงไปข้างล่างโดยเร็ว เร็วจนไม่มีใครที่จะเห็นหยดน้ำตาของผม...

ผมไม่คิดจะหนีจากความจริง เพียงแต่อะไรหลายๆ อย่างมันเกิดขึ้นเร็วกว่าที่สมองของผมจะประมวลผลทัน...

ข่าวสารแพร่ไปเร็วเกินกว่าที่จะมีการกลั่นกรองว่าจริงหรือเท็จ เพื่อนหลายๆ คนของผมถามด้วยคำถามเดียวกันว่า “ฟ้าลั่น ทำจริงๆ หรือ?” แต่ผมทำได้แค่นิ่งเงียบ ไม่มีคำใดออกมาจากปากของผมในเรื่องนี้ ผมคิดว่าเราไม่สามารถไปแก้ไขสิ่งที่คนอื่นเชื่อได้ง่ายๆ ถ้าเขาเลือกจะเชื่อ ผมคงทำอะไรไม่ได้ ไม่นานข่าวเรื่องนี้ก็ไปเข้าหูของรุ่นพี่ในที่สุด

สองวันถัดมา มีการเรียกประชุมกันของชาวหอ ๓ ที่ปกติจะเรียกประชุมกันสามเดือนต่อครั้ง เหมือนครั้งนี้เพื่อเรื่องของผมโดยเฉพาะเลยว้าไหม?

“เมื่อไหร่จะรับสารภาพ เมื่อยขาจะตายอยู่แล้วนะ” เสียงบ่นต่างๆ เริ่มเข้ามาในโสตประสาทของผม ถ้าไม่คิดว่าเงื่อนที่อยู่ข้างๆ ผม กระซิบอยู่ตลอดว่า “อดทนไว้ละ เดี่ยวตัวเอกจะมาแล้ว” ผมคงยอมรับผิดชอบไปแล้ว เพราะถึงหลักฐานว่าผมทำจะมีน้อยมาก แต่เทียบกับหลักฐานว่าผมไม่ได้เป็นคนทำนั้น ไม่มีเลย

“อะแหม! พาตัวคนร้ายมาแล้วครับผม” คลื่น เพื่อนของเงื่อน พานภทร นักเรียนห้อง ๔ เข้ามา พร้อมประกาศว่าภทรคนนี้แหละที่เป็นตัวการให้ผมกลายเป็นหัวขโมย นั่นทำให้ชาวหอ ๓ และอัศวินฮือฮาเป็นอย่างมาก หลังจากถามเหตุผลกันคร่าวๆ แล้ว ไม่นานรุ่นพี่ก็พานภทรไปหาครูเพื่อให้สารภาพความผิดและเหตุผลที่ทำอะไรแบบนี้ลงไป เพื่อได้รับบทลงโทษโดยสมควร

ทั้งเพื่อนๆ และอัศวินกล่าวขอโทษผมกันอย่างพล้วจนถึงเหตุการณ์เข้าใจผิดครั้งนี้ ไม่นาน นภทรก็ออกมาจากห้องพักครูและเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ผมฟัง ผมจะสรุปให้ฟังแล้วกันคือ นภทรต้องการที่จะแกล้งอัศวินเพราะเขาโดนแย่งขนมปังไส้ที่เขาชอบไปตอนที่มีการนั่งกินข้าวร่วมโต๊ะกับอัศวิน เขานำกระเป๋าสตางค์ไปซ่อนแต่ที่มาตกเป็นเพียงของผมพอดี เป็นเพราะผมไม่อยู่ที่เตียงในวันนั้นนั่นเอง เมื่อเล่าจบ นภทรกล่าวขอโทษผมยกใหญ่ก่อนที่จะจากไป และผมไม่ลืมที่จะไปขอบคุณเพื่อนรักอย่างเงื่อนและคลื่น

ฟ้าลั่น...ในวันฟ้าใจบอบเหงา

หลังจากวันนั้นชาวหอ ๓ ก็อยู่กันอย่างรักใคร่กลมเกลียว รับฟังเหตุผล
ของทุกฝ่ายก่อนตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ และพูดคุยกันด้วยความจริงใจเสมอมา

เด็กหญิงณัฐชญา ไช้สมบูรณ์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิตมัธยม มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ภัยใหม่ที่ใกล้ตัว

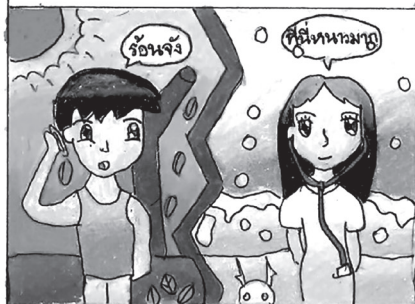
สังคมไทยเปลี่ยนไป ก้าวหน้าไกลสู่สากล
สื่อสารทั่วทุกหน เด็กทุกคนต่างสนใจ

เล่นเน็ตจนแปลกหน้า อันตรายหนารู้กันทั่ว
เสียเงินและเสียตัว เราอย่ามัวประมาทกัน

อินเทอร์เน็ตได้ค้นคว้าไว้ค้นหาเรียนรู้ทัน
เทคโนโลยีนั้นสำคัญ และสร้างสรรค์สิ่งที่ดี

สื่อสารแมกไกลไกล
ประโยชน์นั้นมากมี

สะดวกได้ทั่วทุกที่
พวกเราต่างรู้กัน

เฟซบุ๊กชอปปกตแซร์ ดีศึกษาแน่นอนว่าตนเอง
พิจินิจรู้เท่าทัน ประโยชน์นี้ฉันใช้ได้ดี

สังคมแปรเปลี่ยนไป เราเด็กไทยคิดถ้วนถึ
เรียนรู้หาวิธี เด็กไทยนี้จึงปลอดภัย

เด็กชายธนกร กุสุโมทย์

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนอนุบาลวัดหนองขุนชาติ

อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

ขอเชิญชวนผู้อ่านร่วมทำแบบสอบถาม

ความคิดเห็นที่มีต่อหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

พร้อมรับที่คั่นหนังสือรักการอ่านได้ที่ <http://goo.gl/HdtpKy>

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๒

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ที่กำกับดูแลสำนักอำนวยการ สป.)	รองประธานกรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ	กรรมการ
ปลัดกรุงเทพมหานคร	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย	กรรมการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน	กรรมการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ที่ปรึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน	กรรมการ

อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์	กรรมการ
อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	กรรมการ
กระทรวงอุตสาหกรรม	
อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	กรรมการ
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	กรรมการ
ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย	กรรมการ
ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง	กรรมการ
ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน)	กรรมการ
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	กรรมการ
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์	กรรมการ
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย	กรรมการ
ผู้กำกับกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี	กรรมการ
ศึกษาธิการจังหวัดทุกจังหวัด (ยกเว้นศึกษาธิการจังหวัดกรุงเทพมหานคร)	กรรมการ
ศึกษาธิการจังหวัดกรุงเทพมหานคร	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร	กรรมการ
ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาการเรียนการสอน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	

หัวหน้ากลุ่มช่วยอำนวยความสะดวกและประสานราชการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานคลังและสินทรัพย์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
หัวหน้ากลุ่มสารนิเทศ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
หัวหน้าศูนย์บริการประชาชน	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานทั่วไป	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นางสาวสุภารัตน์ หัสเดช กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นางสาวอัญญธร อ่อนดีกุล กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๒

คณะกรรมการอำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การคำของ สกสค.	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือ ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ประธานกรรมการ
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจการนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาภาคบังคับ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
หัวหน้าส่วนส่งเสริมและพัฒนาวิชาการ องค์การคำของ สกสค. (นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางสาวศิริพร พรรณพัฒนกุล)	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

นางสุกัญญา งามบรรจง	ประธาน
นางสาวนิจสุดา อภินันทาภรณ์	รองประธาน
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	กรรมการ
นางสาวนวภรณ์ ชังบุตดา	กรรมการ
นางวิวัฒนา บุญเสนอ	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นางสาวเพ็ชรา ว่องเกรียงไกร	กรรมการ
นายฉัตรชัย เทียนสิน	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรหมพัฒนกุล	กรรมการและเลขานุการ
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	ประธาน
รองผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	รองประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี	กรรมการ
ผู้แทนศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	
หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์	กรรมการ
หัวหน้าส่วนวางแผนการผลิต สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนัก สำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าส่ง	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าปลีก	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายโลจิสติกส์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการตลาดและพัฒนาธุรกิจ	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้าส่วนแผนการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการประเมินผล

ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	ประธาน
นายขวลิต โพธิ์นคร	รองประธาน
นางสาวนวภรณ์ ชังบุตดา	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นางยุวดี อยู่สบาย	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรหมพัฒนกุล	กรรมการและเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกและบรรณาธิการกิจผลงาน

เพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ที่ปรึกษา

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ที่ปรึกษา

ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

ที่ปรึกษา

นางสาวพรณงาม แยมบุญเรือง

ประธานกรรมการ

ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ

รองประธานกรรมการ

นางสาวนวรรณ์ ชังบุตรดา

กรรมการ

นางวัฒนา บุญเสนอ

กรรมการ

นางสาวชื่นกมล ศรีสมโภชน์

กรรมการ

นายพรชัย แสนยะมูล

กรรมการ

นางลำพู เดชาวิชิตเลิศ

กรรมการ

นางสาวศิริพร พรณพัฒนกุล

กรรมการและเลขานุการ

นางสาวประนอม เพ็งพันธ์

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นางสาววรภรณ์ ศรีแสงฉาย

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

นางสุกัญญา งามบรรจง

ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านพัฒนาหนังสือและสื่ออื่นๆ

นางสาวนิจสุดา อภินันทภรณ์

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

บรรณาธิการ

นางเสาวภา ศักดา

นางสาวศิริพร พรณพัฒนกุล

นางอุไรรัตน์ โพธิ์ศิริกุลวงศ์

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วอก

นักเรียนเจ้าของผลงาน

ออกแบบปกและจัดรูปเล่ม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ส่วนศิลปและการออกแบบ ฝ่ายวิชาการ ๑ องค์การค้ำของ สกสศ.

ขอเชิญชวนเด็กๆ เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๓

ส่งมาได้ที่

กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๓

อาคาร สพฐ. ๓ ชั้น ๓

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ ถนนราชดำเนินนอก

เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๒๘๘ ๕๗๓๐-๒

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย

ส่วนลูกค้าสัมพันธ์ องค์การค้ำของ สกสค.

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง

เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๐๗, ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๑๐

www.suksapanpanit.com

LINE : @suksapanpanit

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว นายวีระกุล อ้วนยะนาค ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๖๑

ขอขอบคุณผู้ให้การสนับสนุนการจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

ROYAL PAPER FORMS CO., LTD.
รับผลิตสิ่งพิมพ์ แบบฟอร์ม เอกสาร และฉลากทุกประเภท

UDOMSUKSA
www.udprint.co.th

ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุดมศึกษา

**SIRIVATANA
SECURITYPRINT**
Where Security & Quality Matter

บริษัท ศิริวัฒนาซีเคียวริตีพริ้นท์ จำกัด ผู้ให้บริการงานพิมพ์ซีเคียวริตีชั้นนำของประเทศไทย

www.sirisp.com

SUKSAPANPANIT

www.suksapan.or.th, www.suksapanpanit.com

เขียนเส้น จับถนัดมือ คมทุกเส้น ชัดทุกสี

ผลิตภัณฑ์ใหม่ แบรินด์ โดยศึกษาภัณฑ์พาณิชย์
ดินสอดำและ**ดินสอสี** ออกแบบทรงสามเหลี่ยม เพื่อให้
จับถนัดมือ เหลาง่าย ไส้ดินสอแข็งแรง ไม่เปราะหักง่าย
เอาใจคนชอบเขียนและชอบระบายสี ผลิตภัณฑ์ดินสอสี
สำหรับมืออาชีพ

ISBN 978-616-395-948-5

9 786163 959485

ราคา 15.00 บาท

มีจำหน่ายที่ ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ทุกสาขา